

LƯU QUANG MINH

Cõi nhớ Miền thương

Tập truyện ngắn

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI

CÔNG TY TNHH SÁCH HƯƠNG GIANG

CÔI NHỚ MIỀN THƯƠNG

Tác giả: **Lưu Quang Minh**

Tập truyện ngắn

Phát hành: **CT TNHH Sách Hương Giang**

Nhà xuất bản: **Thế Giới**

Ebook: **Cùi bắp**

Nguồn text: **Waka**

***“Cuộc đời là bi kịch khi quay gần,
nhưng là hài kịch khi quay xa.”***

- Charlie Chaplin -

LỜI GIỚI THIỆU

 uồn sách này tập hợp của hơn hai mươi truyện ngắn mới của tôi có cùng một điểm chung: Viết về những hoài niệm xưa cũ cùng nỗi lòng sâu kín.

Nhớ và thương là hai cảm xúc thường trực trong cõi lòng sâu thẳm của mỗi con người. Tại sao người ta cứ nhớ mãi chỉ riêng một bóng hình, lại thương họ đậm sâu đến vậy, dù giờ đây tất cả chỉ còn là ký ức, kỷ niệm xa vời?

Có một cái tên mình đã vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm.

Hay một nơi chốn ta cứ mãi đau đáu nghĩ về.

Một kỷ niệm.

Một quãng đời.

Một thanh xuân không thể quay trở lại.

Một giấc mơ không thành.

Đêm hay ngày, mơ hay tỉnh, người ta vẫn không sao thoát ra khỏi cái thế giới lạ lùng ấy. Tôi gọi thế giới ấy là:

Cõi Nhớ Miền Thương.

Nơi đây cất giấu trăm niềm hạnh phúc vô bờ, cũng có thể lại chính là nơi chất chứa vạn nỗi buồn đau cùng cực. Người ta càng đắm mình lâu trong nó, càng hối tiếc nhiều hơn, và cũng lắm khi khao khát xa rời hẳn hiện thực chán chường, tàn nhẫn.

Dẫu thế, đã làm người, mang trong mình một trái tim và tâm hồn duy nhất, chắc chắn ai cũng sẽ cần có một **Cõi Nhớ Miền Thương** của riêng mình. Bởi chỉ khi con tim còn biết rung động, đón đau, biết đậm đà nhớ nhung và thương yêu nồng nàn thì đó mới đích xác rằng chúng ta thật sự đang “sống”, phải vậy không bạn tôi?

Thân gửi đến bạn cuốn sách mới nhất của tôi với tất cả tình cảm chân thành, để cùng lắng lòng và thương yêu trân quý hơn cuộc đời

chỉ có một lần, đã qua đi là không trở lại này.

Lưu Quang Minh

DUY

Hôm nay vốn dĩ là một ngày đặc biệt. Ngày kỷ niệm, đánh dấu sự tồn tại của Duy trên cõi đời này. Phải, hôm nay là sinh nhật anh. Nhưng đồng thời, cách đây ba năm trước, ngày này cũng là ngày trọng đại đối với một người khác.

Ngày nàng lên xe hoa, mà chẳng phải cùng Duy.

Lẽ tất nhiên khi đó Duy không được mời tham gia đám cưới hoành tráng ấy. Dù không được mời, thông tin vẫn lan truyền đến Duy rất nhanh chóng. Thời buổi công nghệ luôn là vậy! Người ta thật khó lòng giấu được gì quá lâu một khi đã có cái gọi là facebook. Những dòng chữ, hình ảnh từ facebook của bạn bè đã chứng thực tất cả... Duy nhớ đó cũng là lần đầu tiên mình đón sinh nhật một mình. Không nến, không hoa, không quà, không bánh kem. Không bạn bè, không một lời chúc... và chắc chắn cũng không thể có sự hiện diện của Trang bên cạnh. Giây phút ấy, Trang đang làm lễ cưới, tay trong tay cùng chú rể tiến hành nghi thức rót rượu lên tháp ly khói bay mờ ảo. Không ở đó, Duy vẫn có thể mừng tượng ra tất cả. Từ nụ cười rạng ngời hạnh phúc của Trang cho đến không khí vui tươi ấm áp rộn ràng của đám cưới.

Duy mất Trang thật rồi! Tâm trạng náo nùng của ngày ấy, Duy vẫn khắc ghi trong tâm trí. Dù đã ba năm trôi qua, tất cả như mới vừa xảy ra đây thôi.

Ba năm rồi không biết bây giờ Trang thế nào?

Duy rất muốn biết. Đúng hơn là vẫn luôn luôn muốn biết. Chẳng phải thế mà anh không thể ngăn nổi mình thường xuyên âm thầm vào trang cá nhân trên facebook của Trang đó sao?

Duy dăm dăm nhìn vào màn hình điện thoại. Hôm qua, Trang vừa cập nhật một hình ảnh mới. Trang vẫn thế, vẫn xinh đẹp, dù thời gian

có lấy đi ít nhiều xuân sắc của nàng nhưng cuộc sống của nàng bây giờ hết như trong mơ - giấc mơ mà khi xưa nàng nhiều lần thổ lộ với Duy.

“Em chỉ ước sau này lấy nhau rồi anh và em có một cơ ngơi riêng đến lúc đó muốn đi du lịch ở đâu cũng được, mua sắm đồ hiệu chẳng phải nghĩ, thích đi ăn nhà hàng nào là cứ việc leo lên xe hơi tới đó thôi...”

Một cuộc sống thượng lưu. Ấy là niềm ao ước của biết bao người chứ đâu chỉ riêng gì mỗi mình Trang. Duy đã thấy ánh lên trong mắt Trang thuở đó một khao khát mãnh liệt. Nàng muốn đổi đời, hẳn rồi! Ngày ấy, cả hai chỉ là những cô cậu sinh viên từ tỉnh lẻ chân ướt chân ráo bước lên thành phố. Cuộc sống chật vật, bữa đói bữa no, đầu tháng ba má gửi tiền lên, được ăn cơm bụi chứ không phải mỳ tôm đã là sung sướng lắm rồi, mong chi tới cao lương mỹ vị nơi nhà hàng sang trọng?

Duy miết ngón tay lên màn hình cảm ứng, kéo xuống những bài đăng cũ hơn của nàng. Không chỉ một, nàng thường xuyên “check-in” tại rất nhiều nhà hàng khác nhau. Bên ly rượu vang nồng nàn cùng những món ngon được chế biến cầu kỳ, nàng trông thật sành điệu quý phái với nụ cười thường trực trên môi. Người đẹp vì lụa. Khỏi nói cũng biết nàng luôn khoác lên những bộ cánh hàng hiệu đắt tiền. Những chiếc váy mà khi xưa nàng vẫn thường trầm trồ dán mắt vào mỗi lần cả hai đi dạo trung tâm mua sắm dịp cuối tuần, ngang qua những cửa hàng thời trang cao cấp.

Duy ngày đó chẳng thể mua tặng nàng dù chỉ một chiếc váy thôi, nhưng ngay cả bây giờ cũng có khá hơn là mấy đâu! Anh vẫn chỉ là một người bình thường, ngày ngày cố gắng đương đầu với guồng quay của cuộc mưu sinh bất tận nơi thành phố xa lạ này cho đến khi thân thể rã rời, Duy lại trở về với căn phòng trọ chật hẹp ẩm thấp, một mình nằm đó gặm nhấm nỗi cô đơn.

Đổi đời ư?

Trang nay đã làm được, nhưng Duy thì vẫn chưa! Cuộc sống xa hoa nhung lụa mà Trang đang có, đối với Duy còn xa vời lắm ít nhất phải cố gắng, nỗ lực hơn cả chục năm nữa cơ nhưng biết làm sao được khi Duy chỉ một mình nơi đây, không thân không thích mà người thân thiết duy nhất Duy từng có, không ai khác là Trang. Phải rồi, tình yêu duy nhất một thời của anh. Nay đã là vợ người ta, Duy không thể giữ được nàng. Chỉ với hai bàn tay trắng này thì làm sao đủ sức níu giữ được nàng.

Như mấy năm gần đây, hôm nay Duy lại đón sinh nhật một mình. Sinh nhật Duy, cũng đồng thời là kỷ niệm ngày cưới của Trang. Duy không khỏi hình dung ra trong đầu cảnh tượng nàng cùng chồng đang hạnh phúc bên nhau trong một nhà hàng sang trọng nào đó ở thành phố phồn hoa đô hội này. Họ nâng ly rượu lên cùng với nhau, nhâm nhi men nồng thấm đượm tình cảm vợ chồng nghĩ tới đó, tim Duy nhói lên, đau đớn. Sao vậy, tim ơi? Nàng bây giờ đang rất hạnh phúc. Mình phải mừng cho người ta mới đúng chứ! Có người đã thay mình ở bên che chở cho nàng, dành cho nàng những gì mình không bao giờ làm được. Tất cả, với Duy mãi mãi chỉ là lời hứa gió thoảng mây bay hứa rằng sẽ cho em một cuộc sống tốt đẹp, đủ đầy. Hứa rằng sẽ nỗ lực vì tương lai tươi sáng của hai đứa. Trải qua nhiều năm tháng, Duy nhận ra lời hứa nói ra luôn dễ dàng hơn là thực hiện.

Duy cứ thế miết ngón tay lên màn hình điện thoại. Chỉ là một chiếc điện thoại tầm trung mà thôi và Duy đột ngột dừng lại ở một bức ảnh khác của Trang, run run đọc những dòng nàng viết:

“Biết vợ mê iPhone nên lần nào có phiên bản mới ra là chồng mua tặng ngay! Yêu thế không biết!”

Phải rồi, cũng đều là điện thoại, cũng đều có màn hình cảm ứng cả. Nhưng người ta có thể mang lại cho nàng nụ cười rạng rỡ với

một chiếc điện thoại. Còn Duy? Duy thì sao?

Thình lình, vật Duy đang cầm trên tay rung lên kèm tiếng chuông báo tin nhắn tới.

Hôm nay vốn dĩ là một ngày đặc biệt. Kỷ niệm ba năm ngày cưới của Trang. Người ta thường gọi là “đám cưới da”. Vào dịp này, các cặp vợ chồng thường sẽ dành tặng cho nhau một món quà bằng da. Như là túi da hàng hiệu chẳng hạn, nàng đưa mắt ngó về phía tủ. Tủ thì nàng đã có “cả đống” trong đó rồi! Nhưng quả thật, nàng vẫn không sao ngăn nổi ham muốn có thêm một chiếc túi nữa! Tất nhiên, điều đó đối với nàng giờ đây chẳng có gì là khó khăn hay xa vời cả. Nàng có một ông chồng giàu kia mà! Lấy chồng, phải như thế mới đáng! Chồng mãi luôn luôn cưng chiều và đáp ứng mọi nhu cầu sở thích của nàng nghĩ thế mà nàng mỉm cười. Phải rồi! Cố mà cười! Cười cho thật tươi vào! Không được để ai phát hiện chút gượng gạo giả tạo nào... Dù cõi lòng có tan nát, dù có phải nuốt ngược nước mắt vào trong... Cũng vẫn phải tỏ ra mình hạnh phúc!

Vì đây chính là con đường Trang tự chọn! Lấy chồng “đại gia” để đổi đời mà.

Trang miên man thả trôi tâm trí theo dòng ký ức cùng những hoài niệm xa xăm. Quá khứ và hiện tại mới thật lắm khác biệt. Rất nhiều lần Trang đã tự hỏi lòng liệu đây là thực hay mơ?

Nếu không gặp chồng Trang, nàng bây giờ hẳn vẫn chỉ là một cô gái bình thường ngày ngày vất vả vất vả với cuộc mưu sinh nơi đất khách quê người... cô gái năm ấy nay đâu rồi? Cô ấy có lẽ đã chết! Nàng không còn nhận ra được cô ta nữa thời gian đã đổi thay tất cả.

Nhưng có phải thế không?

Có thật sự là như thế không?

Duy...

Cái tên ấy thình thoảng vẫn nhói lên đâu đó trong tim nàng. Bao

lâu rồi nhỉ? Đã bao lâu rồi?

Cũng đã hơn ba năm rồi. Cái ngày Trang dứt áo ra đi, bỏ một người ở lại để đến bên một người khác.

Duy bây giờ ra sao? Còn hận Trang không? Còn nhớ về Trang không? Hay anh đã ấm yên bên một hạnh phúc mới? Bao nhiêu câu hỏi được ùa trở dậy, ngay sau khi nàng nhận ra mình vẫn chưa thể quên cái tên ấy.

Nàng cũng không quên ngày hôm nay chính là sinh nhật Duy!

Duy tốt chứ? Nàng vẫn còn nhớ được số điện thoại của anh. Và tất nhiên, cả facebook nữa vì thế mà nàng không nén được cơn tò mò, nàng vội với tay cầm chiếc smartphone mới cấu đắt tiền lên, vào facebook tìm trang cá nhân của Duy.

Trái ngược hoàn toàn với nàng, facebook của Duy hầu như chẳng có gì. Trang nhíu mày. Thế thì làm sao biết rõ cuộc sống của Duy bây giờ được! Người ta phát minh ra facebook để làm gì? Chẳng phải là để “khoe” hay sao! Phải rồi, đời mình sung sướng vui vẻ thế nào thì phải thể hiện hết ra cho thiên hạ thấy chứ! Càng nhiều người ngưỡng mộ càng tốt! Mà giả dụ như chúng nó có đâm ra ghen tỵ với mình thì cũng chẳng sao! Rõ ràng, niềm vui không thể thiếu mỗi ngày của nàng trong hiện tại này là đăng hình “sang chảnh” và ngồi đếm like. Người ta hay bảo đó là “sống ảo”.

Sống ảo ư? Tất cả chỉ là “ảo” thôi sao.

Trang lại khế nhếch môi cười.

Phải, tất cả rốt cuộc cũng chỉ là hư ảo.

Chồng nàng, anh ấy thực ra có yêu nàng không? Biết bao lần, Trang đã tự hỏi mình cùng một câu hỏi ấy.

Không yêu thì cưới nàng làm gì?

Nàng bồi hồi nhớ lại lần đầu tiên gặp chồng mình. Tất cả diễn ra trong một quán cà phê. Anh tất nhiên là khách đến quán cùng vài đối tác để bàn công việc. Còn Trang? Nàng không phải khách. Nàng khi

đó chỉ là một cô phục vụ chạy bàn. Lúc gặp anh, nàng cũng mới vừa vào làm được ít lâu thôi.

Giây phút Trang bước ra đưa menu cho anh, hai ánh mắt chạm nhau như thể có một luồng điện từ đâu truyền qua vậy! Anh đẹp trai, phong độ... Lẽ tất nhiên! Người đàn ông thành đạt luôn có một sức hút vô hình thật khó lòng cưỡng lại. Mình có thể có được người đàn ông này không? Ý nghĩ ấy lướt qua tâm trí nàng rất nhanh. Một ý nghĩ thật sai trái, Trang biết! Bởi nàng khi đó vốn dĩ đã có bạn trai rồi nhưng bạn trai nàng - Duy - không thể nào sánh bằng người đàn ông đĩnh đạc đang ngồi kia được. Yêu một người như Duy rõ ràng chẳng bao giờ có lấy nổi một tương lai tốt đẹp. Dù Duy có hứa hẹn bao nhiêu điều, Trang vẫn thấy thật quá đổi viễn vông! Yêu Duy, Trang luôn phải chịu khổ. Duy chẳng có gì, nên chẳng thể cho nàng được gì.

Ánh mắt của người đàn ông trong mơ kia vẫn không ngừng dán chặt vào nàng. Tại sao vậy? Vì nàng đẹp phải vậy không? Nàng biết điều đó. Ngoài nhan sắc ra, nàng còn có gì nổi bật nữa đâu, nhan sắc này cần một người thực sự tương xứng để nương tựa. Người đó chẳng thể là Duy được đâu cho Duy có yêu nàng đến nhường nào.

Quả thật, đúng như nàng đã định ninh, người sau này sẽ trở thành chồng nàng đã chủ động xin số điện thoại. Nàng dĩ nhiên không từ chối. Cơ hội tốt đến thế, chỉ có ngu mới đi chối từ! Rất nhanh để nàng rơi vào vòng tay của anh. Không thể để con cá béo bờ này chạy thoát! Nàng quả thật đã toan tính như thế. Đúng vậy! Bằng mọi giá phải buộc cho chặt người đàn ông trên cả tuyệt vời này! Nàng biết rằng không dễ nhưng vẫn tin mình rồi sẽ làm được.

Và giờ thì nàng ở đây. Cuối cùng, nàng cũng đã thành công. Từ một cô gái tình lẻ chỉ với hai bàn tay trắng, nàng đã trở thành nữ hoàng trong ngôi biệt thự kín cổng cao tường này. Chợt, nàng nghe thấy giọng nói thân quen văng vẳng bên tai mình:

“Tại sao vậy, Trang! Anh đã làm gì sai? Tại sao em lại đối xử với anh như vậy?”

Nàng lại nghe tiếng chính mình nói như thét:

“Đúng! Anh không làm gì sai! Nhưng anh cũng chẳng làm được gì hay ho cả! Tôi không thể bên anh mãi được! Tôi chán ngán cuộc sống tạm bợ nửa mùa này lắm rồi!”

“Trang bình tĩnh lại đi em nghe anh nói đi nào em đừng bỏ anh mà đi! Anh chỉ yêu em! Chỉ yêu duy nhất mình em thôi!”

“Dẹp cái tình yêu duy nhất rẻ tiền ấy của anh đi! Cái tôi cần, anh làm gì có! Không bao giờ anh có thể mang lại cho tôi đâu!”

“Trang! Anh xin em! Đừng đi! Em đừng đi!”

“Không!”

Nàng vội vàng bịt tai lại. Nàng không muốn nghe thấy chúng nữa! Tại sao nàng không thể quên hết đi những lời của Duy thuở đó? Tại sao thỉnh thoảng chúng lại hiện về hành hạ nàng?

Bởi lương tâm nàng cắn rứt ư?

Bởi nàng là kẻ thực dụng, tham phú phụ bần ư?

Phải! Nàng chính là như thế đấy! Thì sao? Thì đã làm sao? Chẳng lẽ nàng không được quyền lựa chọn một tương lai tốt nhất cho mình?

Nàng đang hạnh phúc! Rất hạnh phúc! Cứ nhìn facebook của nàng mà xem...

Nàng cầm điện thoại lên, ngắm nụ cười rạng rỡ của mình trong một tấm ảnh.

Giá mà nụ cười ấy là thật! Nàng chỉ có thể cố “diễn” thật tròn trịa nụ cười ấy để chụp được một tấm ảnh lung linh nhất mà post facebook để cầu like. Ngay sau đó, nụ cười liền tắt ngấm trên môi, nhường lại những chơi vơi trong lòng.

Cái giá phải trả khi lấy một người chồng thành đạt và hào hoa là gì?

Trang mím chặt môi, lướt ngón tay vào phần tin nhắn trên điện thoại. Những dòng tin nhắn của anh vẫn còn đang hiển hiện đây. Tim nàng nhói buốt khi chậm rãi đọc lại chúng.

“Anh xin lỗi em hôm nay anh không về được, hôm nay cô ấy sinh. Anh phải ở bên mẹ con cô ấy...”

Vậy là cuối cùng chồng nàng cũng được làm cha... Chỉ là, chẳng phải cha của con nàng. Lấy nhau ba năm rồi nhưng cả hai vẫn chưa có con. Là vì anh quá mải mê với công việc ngoài kia hay những cuộc tình khu-ất tất ngoài luồng? Không chỉ một lần nàng phát giác ra những đứa “tiểu tam” bất chấp tất cả sẵn sàng lên giường với chồng mình. Nhưng nàng làm gì được?

Nàng làm gì được đây? Ly dị ư? Không! Không bao giờ! Làm ầm ĩ lên ư? Xấu chàng thì hổ thiếp thôi... Nhờ anh, nàng mới có được ngày hôm nay. Vậy nên, nàng thường xuyên cảm thấy mình hầu như chẳng có chút tiếng nói nào... “Anh có yêu em không?”

“Có chứ! Anh yêu em!”

“Vậy tại sao anh...”

“Anh yêu em... Nhưng anh... Anh cũng yêu cô ấy...”

Mắt nàng hoen đi khi đọc đến tin nhắn ấy của anh. Ừ thì, anh là “đại gia”. Không chỉ giàu có, rộng rãi tiền bạc, trái tim anh cũng đủ lớn để chứa cùng lúc nhiều người!

Anh yêu nàng.

Nhưng buồn thay, tình yêu ấy không thể là duy nhất.

Ngay cả hôm nay có là kỷ niệm ba năm ngày cưới, với anh cũng không thể bằng được nhân tình và đứa con mới sinh của cô ta.

Thế thì nàng biết ăn mừng với ai đây? Biết khoe khoang gì lên facebook bây giờ đây?

Nỗi tủi thân khiến nước mắt nàng không khỏi trào ra, lăn dài xuống đôi gò má. Nàng lại nhớ đến Duy. Nỗi nhớ bùng lên da diết, khắc khoải cùng dãy số điện thoại quen thuộc nàng chưa khi nào quên...

Trang vội vàng nhấn cho số điện thoại kia, bất kể có được hồi đáp hay không:

“Chúc mừng sinh nhật! Anh sống tốt chứ?”

TÀI XẾ

 hiếc taxi tấp lại góc đường anh và cô đang đứng chờ. Chú tài xế bước xuống mở cốp để hai người bỏ ba lô của mình vào. Xong xuôi, hai đứa nhanh chóng yên vị ở băng ghế sau trong khi xe bắt đầu lăn bánh. Chút nữa là tới bến xe rồi! Cơn háo hức không khỏi dâng lên trong lòng cô.

“Hai đứa đi đâu?”

“Dạ, ra bến xe ạ.”

“Ừ, hai đứa đi du lịch à?”

“Dạ chú...” - Cô vừa nói vừa quay sang nhìn anh trù mếu.

“Vui nhỉ. Đi đâu đấy hai cháu?”

“Dạ, Phan Thiết ạ...”

Hai đứa vốn cùng có sở thích đi du lịch. Cách mấy tháng, cảm thấy không khí Sài Gòn bắt đầu quá ngọt ngào, hai đứa lại lên kế hoạch “đưa nhau đi trốn”.

“Ồ vậy à, trước chú làm việc ngoài đó đấy!”

“Dạ, chú lái xe ngoài đó ạ?”

“Không, trước chú có công ty...”

Giọng chú tài xế bỗng ngập ngừng đôi chút. Trong giây lát, cô thoáng thấy cặp mắt chú nhìn vào kính chiếu hậu quan sát hai hành khách của mình. Chú thở hắt ra rồi nói:

“Chú từng có công ty riêng đấy. Làm Giám đốc cũng ngọt ngào mười năm rồi chứ ít gì...”

“Dạ chú...”

“Ban đầu công ty làm ăn cũng tốt lắm nhưng rồi mọi thứ cứ thế dần xuống dốc, giờ thì chú đi lái taxi ngấm lại tất cả chỉ như một giấc mơ dài...”

Hai đứa nghe chú nói chỉ quay sang nhìn nhau. Chú phì cười:

“Hai đứa còn trẻ, cứ sống hết mình, có thất bại cũng được chẳng sao cả. Chú giờ chỉ cần chạy xe kiếm ăn, nuôi vợ con là đủ. Dù sao, chú cũng chẳng thấy hối tiếc điều gì...”

Có vẻ như đó là những lời gan ruột của một người đã trải qua mọi va vấp của cuộc đời. Đi thêm một đoạn nữa, xe cũng đã đến nơi cần tới, bến đã ở trước mặt rồi.

“Cảm ơn chú ạ. Cho cháu gửi tiền...” - Cô liếc nhìn những con số hiển thị trên hộp đếm ki lô mét của xe rồi đưa tờ tiền chẵn cho chú tài xế.

“Cảm ơn con. Chú gửi con tiền thừa...”

“ Dạ...”

Lấy hành lý xuống xe xong xuôi, ngắm chiếc taxi dần khuất xa khỏi tầm mắt một chốc, cô quay sang hỏi anh:

“Mai mốt anh có giống như chú ấy không?”

“ Sao cơ?”

“Anh không nghe chú ấy nói à?”

“Có, nhưng ý em là sao?”

“Chú ấy nói chỉ cần chạy xe, nuôi vợ con là đủ rồi.”

“ Ừ, anh cũng chỉ mong vậy thôi.”

Cô tủm tỉm cười. Mới đó mà cả hai đã bên nhau được gần ba năm rồi. Ba năm đông đầy bao nhiêu là kỷ niệm của hai đứa. Cô yêu anh nhiều hơn những gì cô có thể nói được thành lời. Nhưng rõ ràng câu nói của chú tài xế ban nãy chứa đựng một tình cảm sâu sắc với gia đình. Một người từng đường đường là giám đốc, sau thất bại có thể nhẹ nhàng buông bỏ mà đi lái taxi miễn là nuôi được vợ con đâu phải ai cũng làm được? Mừng cho chú ấy sau tất cả vẫn còn có gia đình, người thương yêu bên cạnh - cô nghĩ thầm.

Cả hai vào bến ngồi, đợi xe trung chuyển của hãng đưa ra bến xe. Dạo trước xe đón khách trực tiếp ở đây luôn nhưng bây giờ xe của các hãng tư nhân đều phải tập trung đón và trả khách ở bến xe. Thế

nên khách phải đến đây trước độ một tiếng để lên xe trung chuyển ra đó. Thời gian vì vậy với anh và cô cũng thành ra cật rập hơn, không “dung dăng dung dẻ” như những lần đi chơi trước đây.

“Mình ăn bánh mì lót dạ anh nhé!”

Cô lấy hai ổ bánh mì đã mua trước đó ra, đưa cho anh một cái. Ngó ổ bánh mì đầy ắp thịt bên trong nom mới thật hấp dẫn. Cũng phải thôi, bánh mì này cô mua ở một tiệm rất nổi tiếng, khách đến còn phải đứng xếp hàng chờ tới lượt mua kia mà. Anh chính là người chỉ cho cô biết tiệm bánh mì “huyền thoại” ấy trong một lần chạy xe dạo quanh phố phường Sài Gòn tối cuối tuần. Thế là từ đó, mỗi lần đi chơi xa cô lại mua bánh mì chỗ này để hai đứa nhâm nhi trước khi lên xe.

Đợi một lúc nữa thì trên loa phát thông báo mời khách ra xe trung chuyển. Cô nhanh nhay cùng anh xách ba lô tới “xí trước” hai ghế đầu xe kế bên bác tài. Xe bắt đầu lăn bánh khi khách đã lấp đầy các băng ghế sau.

“Hai em đi đâu đấy?” - Anh tài xế bắt chuyện. “Dạ, Phan Thiết ạ.”

“Đi chơi hay về nhà?”

“Dạ, tụi em đi chơi anh ạ.”

Cô đưa mắt quan sát anh tài xế kỹ hơn. Anh còn khá trẻ, tầm ba mươi là cùng, mặt có nét hao hao giống ông anh hai cô. Và tất nhiên gợi cho cô liên tưởng về ba.

“Anh lái xe lâu chưa ạ?”

“Lâu rồi em, cũng phải hơn mười năm ”

“Dạ, ba em cũng là tài xế, mà chuyên chạy xe con-tainer...”

“Thế à! Ba em còn chạy không hay nghỉ rồi?”

“ Ba em nghỉ rồi. Giờ ở nhà thôi anh.”

“Ừ, ở nhà chắc là nhớ nghề lắm...”

“Dạ đúng rồi, có dịp được ngồi lái xe là ba thích lắm nhưng có điều về già ba em bị gai cột sống nên cũng hạn chế đi lái anh ạ”

“Ừ, đó là bệnh nghề nghiệp mà em, lái xe ngồi lâu ai thì hầu như ai cũng bị mà em.”

“Dạ.”

“Nhưng mà thà không lái thì thôi, chứ đã lái xe rồi thì mê lắm em ơi, không bỏ được. Anh mấy ngày không leo lên xe là chân tay ngứa ngáy liền.”

“Hi hi... Cái nghề là cái nghiệp hả anh?”

“Ừ, nghề nghiệp! Anh cũng tính sắp tới chuyển qua lái xe container, đang chuẩn bị thủ tục thi nè...”

“Chà, chạy xe đó tiền để đâu cho hết!”

“Ha ha... Chạy đường dài thì may ra chứ vòng vòng ở gần cũng bình thường thôi em. Ba em trước chạy đường dài à?”

“Dạ, ba em chạy tuyến Bắc - Nam đó anh.”

Nói đến đây, cô không khỏi bồi hồi thả trôi tâm trí mình vào những hồi ức xa xăm.

Cô là con gái út trong nhà. Đáng lý ba má không sinh thêm cô đâu, nhưng vì ba “thèm” có con gái quá, “năn nỉ” mãi nên má cũng “ráng” sau khi đã có hai ông anh trai cô rồi. Cả tuổi thơ cô thường xuyên chứng kiến những chuyến đi xa dài ngày của ba - có khi tận hai tháng mới về, ở nhà một tuần rồi lại đi tiếp. Ba đi làm xa, chỉ còn má một thân một mình quán xuyến nhà cửa nuôi ba anh em ăn học. Đã làm vợ của tài xế thì phải chấp nhận như vậy. Hy sinh nhiều lắm, mấy ai biết được. Nghĩ tới, cô thương má muốn trào nước mắt.

Xe đã tới bến, mời quý khách xuống xe.

Cô ngược lên nhìn đường. Đúng là nhanh thật, mới đó mà tới nơi rồi.

“Hai em đi chơi vui nhé!” - Anh tài xế cười thân thiện.

“Dạ anh, cảm ơn anh nhiều ạ...” - Cô vui vẻ đáp lời.

Hai đứa xuống xe, nắm tay nhau theo đoàn khách cùng vào phòng chờ của bến. Lại phải đợi thêm chốc nữa trước khi có thông báo

khách ra xe.

Chờ và đợi. Ai đó bảo rằng chờ đợi là hạnh phúc, liệu có đúng như thế không? - Cô tự hỏi. Nhưng chẳng phải má đã luôn đợi chờ ba trong những chuyến đi xa đó sao? Tình yêu má dành cho ba chắc hẳn phải lớn lắm. Tình yêu ấy cô có thể cảm nhận, nhưng không sao diễn tả được thành lời. Nhờ có tình yêu ấy, cô và hai anh mới có thể lớn lên trong đủ đầy hiện diện của cả hai đấng sinh thành. Cô biết ơn má vô vàn...

“Mời hành khách khởi hành từ thành phố Hồ Chí Minh đi Phan Thiết ra xe số...”

“Đi thôi em!” - Anh lay nhẹ vai cô.

“Dạ, anh.”

Và lần nữa, hai đứa lại di chuyển ra xe. Vừa bước lên cửa trước, bác tài xế đã đưa cho cô và anh bọc ni-lông để bỏ giày dép vào. Đi xe giường nằm lúc nào cũng vậy cả, mọi thứ cần phải sạch sẽ. Xong xuôi, hai đứa tìm chỗ mình đã đặt trước ở cuối xe. Ấy vốn là vị trí quen thuộc anh và cô vẫn thường hay đặt khi đi du lịch bằng xe giường nằm.

“Ái chà! Đợi mãi cũng đã đến được lúc này rồi!” - Anh phấn khởi.

“Dạ! Phan Thiết thẳng tiến thôi!” - Cô tủm tỉm.

Xe bắt đầu lăn bánh rời khỏi bến sau khi hành khách đã lên xe đầy đủ. Còn phải chạy khoảng năm tiếng nữa, xe mới tới được nơi cả hai cần tới. Năm tiếng ấy, hành khách có “thượng lộ bình an” hay không là hoàn toàn tùy thuộc vào bác tài.

Cô ngó qua cửa kính của xe. Khung cảnh đường xá quen thuộc của Sài Gòn thi nhau hiện hiện trước mắt. Chỉ lát nữa đây thôi, anh và cô sẽ tạm thời rời xa cảnh trí ấy để đến một nơi xa khác hứa hẹn nhiều trải nghiệm thú vị theo cùng với niềm vui khi cả hai được ở bên nhau. Đúng, chỉ cần luôn kề bên nắm tay nhau thì có đi đến nơi đâu cô cũng chẳng rụt rè e ngại. Có anh ở đây rồi - cả thế giới của cô

đấy! Nghĩ vậy, cô mỉm cười siết lấy bàn tay anh chặt hơn. Người gì đâu mà lại có bàn tay ấm đến thế kia chứ! Cô thì ngược lại, cầm ly nước đá hay ra đường trời trở gió chuyển mưa một chốc thôi là tay đã lạnh ngắt rồi. Cho nên mới cần có bàn tay ấm áp của anh sưởi ấm, phải không? Chẳng những sưởi ấm đôi bàn tay mà cả trái tim của cô nữa. Trước ngày anh đến, nó tựa như một địa cực quanh năm băng giá. Cô những tưởng mình sẽ ổn thỏa mãi mãi với cuộc đời độc thân. Độc thân vui tính. Cũng đâu có tệ? Ừ thì những dịp lễ tết hay khi gió đông về sẽ hơi có cảm giác chạnh lòng một đôi chút. Rồi muốn đi du lịch thì chỉ biết rủ rê bạn bè hay đi cùng với gia đình mà thôi nhưng mà tự do, ung dung, muốn làm gì thì làm? Ai đó bảo cái giá của tự do là cô đơn. Còn hạnh phúc thì...

“Lại nghĩ mông lung gì đấy, cô nương?”

Vẫn nắm lấy bàn tay cô, anh đưa lên môi hôn nhẹ.

Cô mỉm cười lần nữa. Ừ, có người bảo ngược lại với cô đơn, cái giá của hạnh phúc là sự ràng buộc. Như những ngón tay cô và anh đang đan vào nhau, siết chặt phút giây này. Cái giá ư? Không đâu. Sự ràng buộc trong hạnh phúc là hoàn toàn tự nguyện, chẳng ai ép uống được. Bởi khi đang hạnh phúc mà người ta lại khao khát được tự do, ấy đã chẳng thể gọi là hạnh phúc nữa rồi. Và chỉ cần trái tim luôn hướng về nhau thì dẫu có xa xôi cách mấy, người ta cũng có thể vượt qua được nỗi cô đơn để mong ngày về lại bên nhau, phải vậy không? Ba má cô bao năm qua đã làm được điều đó. Khoảng cách chỉ làm tình yêu thêm đậm sâu hơn mà thôi.

Hạnh phúc. Được đi du lịch cùng người mình yêu chẳng phải là một trong những niềm hạnh phúc mà cuộc sống độc thân không thể đem lại đó sao? Nắm tay nhau, cô và anh có thể đi tới bất cứ nơi nào...

Xe đã rời khỏi thành phố, rời khỏi những ồn ào náo nhiệt nơi thị thành. Ngắm xe cộ đường xá qua kính xe một chốc nữa, cô dần thiếp

đi trong lúc tựa vào vai anh.

“Bé Na đi đón ba với má không?”

“ Dạ có ạ!”

Cô nhóc lon ton leo lên chiếc xe Cub ngồi, trong lòng háo hức lắm. Lát nữa đây, má và cô sẽ chạy ra bãi đón ba, rồi ba lại chở cả hai má con cùng về. Được đi đón ba trở về sau một chuyến đi dài ngày, với cô luôn là một niềm vui lớn. Không chỉ bởi được gặp ba sau bao nhiêu ngày xa cách, cô nhóc có thể còn được leo lên chiếc xe container ngồi nữa cơ. Chẳng phải ai muốn cũng được leo lên đó ngồi đâu nha, đặc quyền của con gái tài xế đó. Xe có máy lạnh mát ới là mát, đằng sau lưng ghế tài xế mà ba ngồi còn có chiếc giường nằm nữa, êm ới là êm.

“Ba!”

Cô reo lên sung sướng khi nhận ra dáng hình gầy gò thân thuộc của ba từ xa khi má vừa chạy xe vào bãi. Nghe tiếng cô, ba cũng cất tiếng gọi:

“Bé Na!”

Cô nhóc thấy mắt mình hoen đi. Phải rồi, mừng muốn khóc luôn! Cô vội nhảy xuống xe, chạy thật nhanh về phía ba:

“Ba ới ba!”

“Bé Na của ba!”

Hai ba con ôm trầm lấy nhau. Ba bế cô lên, thủ thỉ: “Ái chà, bữa nay lớn ghê, lên ký rồi ta!”

“Dạ ba, hi hi...”

Cô ôm lấy cổ ba. Ba chìa má ra, cô liền “hun” kêu một tiếng “chụt” rõ to. Ba cười:

“Bên này nữa, “hun” có một bên méo mỗ thì sao!”

“ Dạ...”

Ba quay má kia sang, tức thì cô lại “hun” “chụt” một tiếng nữa. Rồi hai ba con phá lên cười khúc khích. Má dắt xe lại gần, không nói gì

chỉ mỉm cười. Nụ cười mới thật nhẹ nhõm, an yên khi trông thấy ba đã bình yên trở về.

Có những đợt ba đi gần thành phố trong ngày là về, đến tối má lại chạy xe ra đón. Cô mà đi cùng má khi đó sẽ được ba chở đi ăn. Tài xế mà, biết nhiều chỗ ăn ngon lắm, lại rẻ nữa. Thế nên cô nhóc mới thích được má chở đi đón ba đến vậy!

“Xe đã đến trạm dừng chân. Mời quý khách xuống xe...”

Cô mở mắt ra. À, mình vẫn đang trên xe đi Phan Thiết. Chắc nghĩ về ba má nhiều nên mơ đến hồi còn nhỏ đó mà.

“Xuống đi vệ sinh nha em...” - Anh bảo cô.

“Dạ anh...”

Thường thì xe chỉ ghé một trạm dừng thôi, rồi chạy thẳng đến nơi luôn. Chỉ còn khoảng hơn nửa đường nữa là tới. Lúc xuống xe, ngang qua bác tài xế, cô giật mình. Mái đầu bác đã bạc trắng - hết như ba cô bây giờ vậy.

“Lúc này em ngủ ngon quá nhỉ?” - Anh cười.

“Dạ, ngủ ngon quá trời luôn. Cũng nhờ bác tài lái tốt ghê...”

“Ừ, công nhận. Đợt này đi ít bị giằng như mọi lần...”

“Dạ...” - Cô trầm ngâm.

Tài xế. Còn nghề nghiệp nào thâm lặng hơn thế không? Để cô và anh cũng như bao nhiêu hành khách khác có thể an toàn yên giấc ngủ say trong khi xe vẫn đang chạy, người tài xế phải luôn trong trạng thái tỉnh táo. Nghĩa là lắm lúc thức trắng đêm. Nghĩa là ngủ trong khi mọi người thức và thức khi tất cả đã ôm giấc mộng riêng của mỗi người. Sống mũi cô lại cay cay. Ba cô ngày trước cũng vậy. Người ta nói đời tài xế “cơm chợ, vợ đường”, mấy khi được bữa cơm hay giấc ngủ đúng nghĩa đâu, thương lắm! Và làm vợ tài xế, má phải đối diện với nơm nớp bao nhiêu nỗi lắng lo thường trực. Ừ, cũng là yêu xa đấy. Nhưng tình yêu ấy là gom vào cả những hy sinh âm thầm lặng lẽ. Lặng lẽ như công việc của một tài xế vậy. Mấy ai

hay, ai biết. Chỉ khi là con cái của họ, mới ít nhiều hiểu thấu.

Vệ sinh xong, cô và anh tranh thủ mua thêm cái bánh bao ăn lót dạ. Thế là yên tâm ngủ ngon suốt quãng đường còn lại rồi nhé!

Điện thoại cô chợt rung lên kèm tiếng chuông báo tin nhắn đến.

“Con đi đến đâu rồi? Sắp tới nơi chưa?”

Ra là tin nhắn của má. Cô mỉm cười nhắn lại:

“Con đi được nửa đường rồi ạ, má yên tâm!”

Má lúc nào cũng vậy. Biết khi nào má mới hết bận bịu lo toan cho chồng, cho con, má ơi!

“Xin mời quý hành khách trên xe số... nhanh chóng ra xe...” - Trên loa trạm dừng vang lên tiếng thông báo.

“Đi thôi em!” - Anh choàng tay ôm lấy vai cô.

Cả hai lại ra xe, tiếp tục cuộc hành trình. Bước lên xe, trông thấy bác tài xế đang ngồi sau vô lăng, không cảm lòng được, cô buột miệng:

“Cháu cảm ơn bác!”

NHƯỜNG

hảo vẫn còn nhớ như in lời của má ngày xưa:

“Con ngoan, đừng khóc! Nhường ba con cho em bé, cho má của em bé nhé, con là đứa trẻ ngoan mà, phải không?”

Má dỗ Thảo nhưng sao mắt má khi ấy cũng đang hoen nước? Thảo liền ngưng khóc, ôm chầm lấy má. Hai má con phải nương tựa vào nhau mà sống thôi, biết làm sao được. Biết làm sao khi ba đã chọn người đàn bà ấy cùng em bé trong bụng chứ không phải má con Thảo.

Ừ, má đã quyết định nhường ba cho người ta, thì Thảo cũng đành nghe lời má nhường ba cho em bé ấy vậy chứ giờ biết sao.

Nhường hạnh phúc gia đình mình cho những người khác, mấy ai đành đoạn.

Thảo thờ dài. Lịch sử quả thật sẽ tái diễn, lặp lại ư?

Cuộc hôn nhân này của Thảo rồi cũng chẳng thể khác với má thuở đó, buộc phải có chung một hồi kết. Thảo không muốn, nào muốn như vậy đâu!

Cố nén lòng để ngăn nước mắt khỏi tuôn rơi, Thảo lại gần mở hé phòng của Cún.

Cún vẫn đang vô tư say ngủ trong chăn ấm nệm êm. Thảo mím chặt môi. Cún còn nhỏ quá, nhỏ hơn cả Thảo cái ngày ba má chia tay nhau nữa. Cún ơi, tha thứ cho má! Má không thể giữ được cho con một gia đình trọn vẹn. Má đâu muốn vậy, má đã cố gắng, cố gắng lắm nhưng hết sức chịu đựng của má rồi, Cún ơi!

Đã hơn bốn giờ sáng. Ba của Cún đang ở đâu, làm gì? Thảo hoàn toàn không biết. Như mọi lần, anh ta lại tắt điện thoại, không cách nào liên lạc được.

Một con ngựa chứng bất kham. Thảo không biết phải mượn hình

ảnh nào tốt hơn để có thể diễn tả trọn vẹn về anh ta. Con ngựa ấy không bao giờ chịu bằng lòng với thực tại, với những gì mình đang có mà luôn mong mỏi kiếm tìm sự mới mẻ, khác biệt trong những chuyến phiêu lưu không bờ không bến, chẳng có một điểm dừng nào cố hữu. Người như vậy rõ ràng không hề thích hợp với đời sống vợ chồng vốn đầy rẫy trói buộc cùng hai chữ “trách nhiệm”. Ấy thế mà Thảo lại từng hết lòng yêu, từng một thời “say” anh ta đến mê mết.

Cho đến tận bây giờ, anh ta vẫn là người duy nhất tồn tại trong tim Thảo.

Cả thanh xuân của Thảo đã dành trọn cho anh ta. Dẫu sao thì khi nghĩ về những tháng ngày đó, Thảo không hề cảm thấy nuối tiếc, ân hận.

Rõ ràng Thảo đã từng có một tình yêu mà ai ai cũng phải ngưỡng mộ, ước ao. Anh bước vào đời Thảo khi cô chỉ vừa tròn mười tám. Mười tám tuổi, cái tuổi đẹp nhất của một đời người. Anh đến, mang cho Thảo bao nhiêu hy vọng, niềm tin vào tình yêu và đàn ông. Những điều mà trước đó vốn hoàn toàn thiếu vắng trong Thảo. Cứ nhìn cảnh má lầm lũi khổ cực một mình làm lụng kiếm miếng ăn nuôi Thảo nên người là quá đủ để Thảo sợ hãi cái gọi là “hôn nhân”, “gia đình”. Thảo ngỡ rằng rồi mai này mình sẽ không yêu một ai cả, cũng nhờ thế mà chẳng phải khổ vì ai. Hai má con cứ thế sống bên nhau, bình yên mãi mãi.

Ghét của nào trời trao của ấy, người ta nói chẳng sai.

Cả hai biết nhau qua một lần Thảo ngồi cà phê cùng với nhỏ bạn thân. Mắt nhắm hờ, Thảo lập tức thấy mình hiện diện trong khung cảnh của quán cà phê thân thuộc thuở ấy, trở về là một cô thiếu nữ xinh xắn, trẻ trung.

Anh đang ngồi ở bàn đối diện, mắt cứ thế dán chặt vào Thảo.

“Ái chà! Nhìn không chớp mắt luôn!” - Nhỏ bạn khều nhẹ tay Thảo.

“Vụ gì?”

“Ông kia kìa...”

Thảo liếc về hướng nhỏ bạn vừa “mách”. Đúng là chàng trai ngồi đằng đó đang say sưa ngắm Thảo. Phút giây hai ánh mắt chạm nhau, anh chàng giật nảy mình, giả vờ quay mặt sang chỗ khác. Thảo bật cười. Dễ thương thật! Đến lượt Thảo lặng im quan sát anh ta. Cũng đẹp trai đó chứ, Thảo nghĩ thầm. Tình yêu với cô thiếu nữ ngây thơ thuở ấy hoàn toàn chỉ là một khoảng trống rỗng không tối tăm mờ mịt. Nhưng rồi, cô chợt nhận ra giữa lồng ngực mình có gì đó đang đập mỗi lúc một rộn ràng. Cảm giác này là sao? Là sao đây nhỉ?

Mọi chuyện có lẽ đã khác, rất khác nếu chỉ dừng lại tại đó thôi. Phải, nếu không gặp anh, đời Thảo hẳn không như thế này. Thảo sẽ chẳng ở đây, thức trắng đêm đợi chờ một người mình gọi là “chồng” mà đi đâu làm gì lại hoàn toàn không hay không biết.

Thảo vẫn nhớ cái cảm giác tim mình muốn lao khỏi lồng ngực khi anh ta bỗng đứng đứng dậy rồi tiến về phía bàn của Thảo.

“Ông qua đây thật kìa mày!” - Nhỏ bạn thốt lên.

Thảo chưa kịp hoàn hồn thì anh ta đã ở trước mặt, nở nụ cười thân thiện:

“Chào hai em.”

Chưa cần nói quá nhiều, anh ta đã dễ dàng chinh phục được trái tim Thảo. Ấn tượng lớn nhất Thảo có được là sự tự tin lẫn thẳng thắn của anh ta. Sau này, chính anh cũng thường nói:

“Chưa có gì anh muốn mà không có được. Một khi anh đã muốn là phải có cho bằng được! Chỉ có người khác phải nhường cho anh chứ anh không nhường nhịn ai hết.”

Anh quả là trái ngược hoàn toàn với Thảo. Chẳng phải ngay từ bé, má đã dạy Thảo phải biết nhún nhường và chịu đựng hay sao?

Như bao nhiêu câu chuyện tình khởi đầu từ một quán cà phê nào đó trên đời, cả hai trao đổi số điện thoại cho nhau sau khi vượt qua

được hết những ngưng ngừng ban đầu để mở lời làm quen và rồi những tin nhắn điện thoại tiếp tục làm nhiệm vụ của chúng, trở thành “cầu nối” đặc lực giúp hai trái tim đến gần nhau hơn. Thảo nhận lời yêu anh chỉ sau đúng một tuần. Quá nhanh. Quá vội vàng. Nhưng trái tim luôn có những lý lẽ riêng mà lý trí không sao hiểu được. Thảo đã hoàn toàn bị “đổ gục” trước sự “tấn công” dồn dập liên tục của anh.

Anh khi đó vẫn còn là sinh viên. Thật ra, đi học với anh chỉ để “cho vui” thôi bởi anh vốn dĩ là một công tử nhà giàu, gia đình đã sẵn có một cơ ngơi. Ngay khi học xong, anh sẽ ngồi vào một vị trí đã được “dọn sẵn” trong công ty của gia đình. Và kể cả có là đi làm, với anh cũng chỉ để “cho vui”. Anh không thích và không bao giờ chịu đựng được sự gò bó, cứng nhắc. Cuộc đời anh thuộc về những cung đường mới, những địa điểm xa xôi chỉ ít người có gan tự mình đặt chân qua.

“Đi cùng anh nhé!”

Thảo nhớ lần đầu tiên anh xuất hiện trước nhà mình trên một chiếc mô tô phân khối lớn bóng loáng. Lúc đó, trông anh không thể nào “ngầu” hơn. Thật quá đối phong độ! Tất nhiên, Thảo liền leo lên xe ngồi sau lưng ôm chặt anh không chút đắn đo. Đó cũng là lần đầu Thảo biết tới khái niệm “phượt”. Anh đam mê “phượt” hơn bất cứ điều gì khác trên đời. Như một cánh chim tự do, như một chú ngựa “bất cần”, anh rồ ga, lao vút đi, thẳng tiến về phía trước. Không do dự, không lảng lo. Vì sao ư?

“Vì đời là những chuyến đi, em ạ!”

Thảo gật đầu, ôm anh chặt hơn. Những tháng năm thanh xuân của Thảo nhờ có anh mà bùng lên một ngọn lửa đầy nhiệt huyết, sôi nổi. Thảo biết ơn anh về điều đó vô cùng. Không có anh, tuổi trẻ của Thảo hẳn đã nhàm chán, vô vị đi rất nhiều. Anh cho Thảo tình yêu, cho Thảo cả những chân trời mới mẻ mà không phải ai cũng có thể

may mắn thấy được dù chỉ một lần trong đời.

May mắn ư?

Thảo đã từng nghĩ thế thật. Anh đúng là một người tình lý tưởng, một người yêu tuyệt vời. Nhưng người như anh thì chỉ nên yêu thôi, không hơn được. Thảo biết vậy mà vẫn cứ cố dối lòng mình với những nghĩ suy ích kỷ của bất kỳ cô gái đang yêu nào.

Phải “trói” anh lại!

Bằng cách nào? Bằng cách nào đây?

Thảo tiếp tục ngắm Cún vẫn đang say ngủ, mắt nhanh chóng hoen đi. Bên tai lại vang vọng một cuộc đối thoại khác:

“Em nói sao?”

“Em... Em có thai rồi.”

“Sao thế được?”

“Mình... Cưới nhau đi anh...”

“ Anh...”

Trong ánh mắt anh ngày đó, Thảo đã thấy thảng thốt một nỗi lo sợ. Thảo biết anh không sợ phải lấy Thảo hay có con khi còn chưa sẵn sàng, điều anh sợ nhất chính là mất đi tự do của bản thân mình.

“Thôi được...”

Thảo đã thấy mình mừng thầm trong bụng khi nghe anh nói thế. Thảo nào ngờ khi ấy vẫn còn quá sớm để mà mừng vui.

Cún giờ đây mới chỉ hơn hai tuổi. Cũng nghĩa là cuộc hôn nhân này kéo dài đã được gần ấy. Hai năm, Cún thấy mặt ba được mấy lần? Đếm được hết những đầu ngón tay không? Với Thảo, đó là hai năm dài đằng đẵng gặm nhấm nỗi cô đơn ngay trong tổ ấm của chính mình. Có chồng mà như chưa có. Cún có ba mà cũng như không.

Mai này lớn lên, Cún sẽ thế nào? Cún có thắc mắc tại sao ba rất ít khi hiện diện trong tuổi thơ của Cún hay không?

Ngay cả khi anh trở về, mọi chuyện cũng chẳng khá hơn là bao.

Những lần hiếm hoi anh hiện diện trong căn nhà này, anh chẳng nói chẳng rằng, thậm chí nhốt mình cả ngày trong phòng. Không một lời hỏi han, quan tâm đến vợ đến con. Thế mà gọi là chồng, là cha ư? Thảo đã rất cố gắng để chịu đựng, nhún nhường nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó.

Thảo biết anh có người khác ở bên ngoài. Đúng hơn là nhiều người khác. Thời buổi công nghệ này, chẳng gì có thể giấu được quá lâu. Mà thật ra, anh cũng chẳng có vẻ gì muốn giấu giếm những điều khuất tất đó cả. Facebook của anh vẫn thường xuyên “check-in” cùng những bóng hồng xinh xắn, sành điệu tại nhiều địa danh xa xôi lạ lẫm. Tuy anh không trực tiếp đăng tải, họ vẫn “săn lòng” “tag” anh vào những tấm hình chụp cùng nhau, lắm lúc “tình tứ” không thể tưởng.

Đúng! Anh lấy vợ trong lúc tuổi trẻ vẫn còn phơi phới, khi vẫn còn muốn bay nhảy. Anh chỉ “đàn ông” hơn những gã trai ham chơi khác là dám “chịu trách nhiệm” với Thảo. Nhưng với anh như vậy là đủ rồi sao? Hai chữ “trách nhiệm” của anh chỉ đến thế thôi sao?

Hay là anh lấy Thảo thật ra cũng chỉ vì lòng thương hại?

Dẫu Thảo có hỏi thẳng thì anh cũng sẽ chẳng nói, chẳng rằng. Từ đầu, anh đã không thuộc về gia đình này. Anh vốn không cần có một gia đình. Không cần Thảo, không cần Cún...

Thảo đưa chiếc điện thoại vẫn còn đang nắm chặt trên tay mình lên trước mặt. Cô định làm gì? Gọi anh thêm lần nữa sao? Gọi làm gì nữa khi đã biết trước kết quả?

Ngón tay cô run lên trước dòng chữ “Chồng Yêu” hiển hiện trên màn hình điện thoại. Cô nhớ đã lưu số anh như thế ngay từ lúc cả hai còn yêu.

Giờ thì hết yêu rồi, phải không anh?

Nên lưu tên là “Chồng” thôi, sẽ đúng hơn.

Không, cũng không đúng!

Thảo không cần những điều chỉ tồn tại trên danh nghĩa. Hữu danh vô thực. Thiết tha để làm gì, được gì ngoài tự làm mình đau?

Cô buông xuôi. Chiếc điện thoại rơi xuống nền đất lạnh. Thảo cũng chẳng màng liệu nó có vỡ nứt hay hỏng hóc gì không.

Đơn ly hôn cô đã ký sẵn, đặt trên bàn của anh. Chẳng biết lúc nào anh mới về mà đọc được. Có lẽ khi ấy cô đã cùng Cún đi thật xa, rất xa cái nơi được gọi là “tổ ấm” nhưng lại lạnh lẽo khôn cùng này.

Thôi thì, Thảo đành nhường lại tất cả cho một người nào đó khác. Nhường anh cho người ấy. Nhường anh cho những cuộc vui không bến, không bờ.

Nhường “chồng”.

Nhường ba của Cún.

Nhường cả những đêm hôm thấp thỏm lo âu không hay không biết chồng mình đang ở đâu, làm gì, với ai.

NGƯỜI ANH EM

ã vốn là con trai một. Nghĩa là chẳng có anh chị em gì.

Gã có cảm thấy buồn không? Cũng từng có một đôi chút...

Có lẽ vì vậy mà gã đã luôn xem Hùng như anh em ruột thịt một nhà. Không, với gã, Hùng còn hơn cả anh em! Nghĩa đến đây, gã không khỏi thấy hai mắt hoen cay.

Thỉnh thoảng, Hùng lại đến thăm gã. Thường là vào những đêm hôm khuya khoắt. Như đêm nay chẳng hạn...

“Sao rồi, bạn hiền? Cuộc sống vẫn tốt chứ?”

Gã mỉm cười với Hùng. Giờ đây, gã đã gần ba mươi. Cũng đã tới tuổi phải lập gia đình, ổn định cuộc sống. Tam thập nhi lập mà!

“Tao vẫn khỏe, giờ đang tất bật chuẩn bị cho đám cưới!”

“Tốt lắm! Chúc mừng mày, người anh em!”

Hùng trông vẫn thế. Còn gã, hẳn đã khác đi rất nhiều...

“Mày sẽ tới dự đám cưới tao chứ?”

“Tao sẽ tới! Ngày vui nhất của mày mà làm sao tao không tới được!”

“Nhớ nhé! Tao sẽ sắp riêng cho mày một chỗ...” Hùng gật đầu.

Thời gian trôi nhanh quá. Mới ngày nào, hai thằng còn học cấp ba. Tuổi trẻ cả hai đi qua với bao nhiêu bồng bột, nông nổi. Đó là những tháng ngày lêu lổng, quậy phá gã muốn quên nhưng không sao quên được. Để rồi cho mãi đến tận sau này, nỗi hối hận, ăn năn vẫn thường xuyên kéo đến giày vò gã, nhất là trong những đêm tối thăm thẳm tịch mịch như thế này.

Vậy là, cũng chuẩn bị đến ngày đó rồi.

Ngày ấy cũng đã đến. Một ngày trọng đại. Ngày mà gã và nàng về chung một nhà. Gã lặng người ngắm nàng xúng xính trong bộ váy

cưới khi đang cùng đứng đón khách và chụp hình trước cửa sảnh tiệc. Giây phút hiện tại, gã đang rất hạnh phúc, đúng vậy không? Phải trân trọng hạnh phúc này, cũng như cuộc sống mà mình đang có - gã nhủ lòng.

“Chú rể ới, cười tươi lên nào!” - Anh thợ chụp hình giơ tay nhắc nhở.

Gã gật đầu, nở một nụ cười đẹp nhất có thể để lưu giữ khoảnh khắc này cùng nàng và những vị khách mời.

“Nào, một, hai, ba... Ô-kê!”

Tách!

Đã xong thêm một “pô” hình nữa. Khách mời đến mỗi lúc một đông hơn, dần lấp đầy chỗ ngồi nơi những bàn tiệc bên trong sảnh kia.

Nhưng người gã mong chờ nhất vẫn chưa thấy tới.

Thấm thoát cũng sắp đến giờ làm lễ. Nàng quay sang hỏi gã:

“Chắc khách đến cũng đủ hết rồi, phải không anh?”

Gã lắc đầu:

“Chưa đâu em! Vẫn còn thiếu một người nữa!”

“Ai vậy anh? Khách nhiều quá, em không biết mặt hết được anh à.”

“Hùng người bạn thân thiết, người anh em của anh...”

“Dạ, chắc anh có việc nên tới trễ rồi mình vào trong chuẩn bị thôi anh...”

“Không! Đợi thêm chút nữa! Hùng chắc chắn sẽ tới! Nó đã hứa với anh rồi.”

“Nhưng...”

Gã nhất định phải đợi Hùng. Hùng sẽ đến! Hôm nay là ngày quan trọng cả đời gã, không thể thiếu Hùng được!

Mặc cho nàng lộ rõ vẻ sốt ruột trên mặt cũng như nhân viên nhà hàng lại hối thúc cả hai chuẩn bị vào vị trí để tiến hành làm lễ, gã vẫn

đứng đó tiếp tục chờ đợi.

“Anh ơi...” - Nàng nhú mày khó chịu.

“Kìa kìa! Nhanh vào đi chứ! Tao tới rồi đây!”

Không khỏi mừng rỡ khi nhận ra Hùng đã đứng ngay trước mặt, gã mỉm cười gật đầu.

Và rồi gã và nàng cũng đã có mặt trên sân khấu của sảnh tiệc rạng rỡ ánh đèn, không để tất cả mọi người đang hiện diện phải nóng lòng chờ đợi lâu hơn.

Gã đưa mắt nhìn xuống những bàn tiệc chỗ ngồi đã được lấp đầy người bên dưới.

Hùng! Hùng có ngồi ở đó không?

Gã liền đảo mắt tới chiếc bàn “sơ-cua” đằng xa kia. Quả thật, Hùng đang ngồi một mình, vẫy tay ra hiệu cho gã. Bấy giờ, gã mới hoàn toàn cảm thấy yên tâm.

Như mọi đám cưới khác trên đời, lễ thành hôn của gã và nàng diễn ra theo đúng trình tự đã được nhà hàng lên sẵn kịch bản. Bậc song thân của hai bên dâu - rể được cô MC duyên dáng mời lên sân khấu đứng cùng gã và nàng. Sau khi MC giới thiệu đầy đủ từng người, tới phần bố của gã đứng ra đại diện gửi lời cảm ơn đến tất cả khách mời đã tới đám cưới chung vui. Tiếp theo sau phần dâng rượu cho bố mẹ hai bên. Cuối cùng là phần cô dâu chú rể thắp đèn cầy, cắt bánh cưới, rót rượu vào tháp ly và nâng chén rượu giao bôi.

Gã và nàng bấy giờ chỉ biết răm rắp làm theo sự hướng dẫn của MC với tất cả những bờ ngõ của “lần đầu tiên”. Phải rồi, ai mà lại chẳng mong đám cưới của mình sẽ là lần đầu tiên, cũng là duy nhất và cuối cùng trong đời. Ai chẳng mong người sánh vai cùng mình bước lên sân khấu của sảnh cưới cũng sẽ chung đường mãi mãi cả cuộc đời. Gã lại nheo mắt ngắm nàng - cô dâu xinh đẹp của lòng gã. Sau hôm nay, cả hai sẽ về chung một nhà. Sau hôm nay, gã sẽ trở thành một con người mới. Một người đàn ông trưởng thành đã lập

gia đình. Nghĩa là càng phải sống có trách nhiệm hơn, không chỉ với bản thân mà với cả những người chung quanh. Nhất là người đang đứng cùng mình đây!

Phần lễ cưới trên sân khấu cũng đã hoàn tất. Nhiệm vụ kế tiếp của cả hai là cùng hai bên song thân đi từng bàn tiệc nâng cốc và chụp hình với các khách mời. Gã và nàng nhanh chóng vào lại phòng thay đồ của cô dâu chú rể để diện lên một bộ cánh khác. Trong chốc lát, gã không khỏi trầm trồ trước chiếc váy cưới nàng vừa mới khoác lên. Còn lộng lẫy hơn cả bộ vừa nãy! Gã cứ thế đứng đó ngẩn ngơ khiến nàng không khỏi bật cười:

“Nhìn gì mà dữ vậy, chồng yêu! Nhanh đi ra chụp hình kéo khách chờ kìa!”

“Ừ. Mình đi thôi em...” - Hoàn hồn, gã đáp.

Bấy giờ, gã cũng đã thấm mệt vì phải đứng đón khách suốt khi nãy, hai chân bắt đầu mỏi nhừ. Ngoài kia còn sơ sơ năm mươi bàn phải đến chụp chung với khách nữa! Mới nghĩ tới đã mướt mồ hôi rồi. Thôi thì, đời người chỉ một lần, ráng vậy! Nghĩ thế, gã cố giữ bộ mặt tươi tỉnh và nụ cười trên môi, nhanh chóng trở lại sảnh tiệc cùng nàng.

“Nào, xin mời cả nhà nâng ly!”

Gã thấy mình dững dạc nói, tay đưa ly rượu ra “cụng” với mọi người trong bàn mình và nàng vừa bước tới cùng hai bên song thân.

“Nào, cả nhà mình cười lên nhé! Một, hai, ba...!”

Thêm một khoảng khắc nữa được anh thợ chụp hình ghi lại trong ngày vui này. Để rồi, một ngày nào đó sau này - khi gã và nàng đã chung sống qua nhiều năm tháng, tình cờ lật mở lại những trang album cưới, hạnh phúc bất chợt vỡ òa khi sống lại một lần nữa ngày hôm nay ngay bên trong tâm trí...

Ký ức cần được lưu lại bằng ảnh, bằng phim để không bị thời gian làm nhòa phai, phải thế không?

Gã tiếp tục đi cùng nàng qua những bàn khác, nâng ly và chụp hình. Lặp đi và lặp lại. Vẫn là những cử chỉ, nụ cười y hệt ấy.

Cuối cùng, gã cũng đến được chỗ Hùng ngồi. Gã vui mừng quay sang nói với nàng:

“Chụp với bạn anh nào!”

“Ai anh?”

“Bạn anh! Anh Hùng nè!”

Nàng nhúm mày:

“Anh Hùng ạ?”

“Ừ! Anh Hùng! Người anh em thân thiết của anh...”

Gã thấy nàng quay sang nhìn anh thợ chụp hình. Cả hai đều nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu. Gã bắt đầu thấy bức mình:

“Nhanh nào em!”

“Nhưng mà có ai ngồi đó đâu anh?”

“Sao?”

Gã nhìn lại chỗ Hùng ngồi. Đột nhiên, gã thấy đầu mình nhức như búa bổ.

Đau muốn cắt da, cắt thịt.

Đà Lạt vẫn giữ nét buồn da diết như mọi năm gã đều đặn ghé thăm.

“Sao anh lại chọn Đà Lạt để hưởng tuần trăng mật? Em thích đi nước ngoài mà anh!”

Gã và nàng chưa chi đã muốn cãi nhau ngay sau ngày cưới. Gã phải cố gắng năn nỉ lắm nàng mới chịu xuôi theo.

“Anh hứa sẽ đưa em đi du lịch nước ngoài sau đó, được chưa! Ở Đà Lạt có vài điều anh muốn chia sẻ riêng với em - người anh thương yêu nhất! Đi cùng anh nhé!”

Xe dừng tại khách sạn đã đặt trước đó, cả hai xách va li lên nhận phòng. Xong xuôi, gã thuê xe máy của khách sạn chở nàng đi.

“Mình đi đâu vậy anh?”

“Đến nơi em sẽ biết.”

Gã phóng xe đi khi chắc chắn hai tay nàng đã ôm trọn hông gã vững vàng từ phía sau.

Những dốc đèo thoải thoải. Những hàng cây rợp lá. Tất cả cứ thế hiện hữu hết như trong ký ức lâu nay của gã. Nơi đây chắc chắn sẽ mãi mãi nằm trong tim gã. Mãi mãi...

Cái lạnh đặc trưng của xứ sở này nhanh chóng quẩn lấy gã và nàng khi xe đi được một đoạn dài. Theo đó, nàng cũng ôm gã chặt hơn. Gã tủm tỉm cười. Tình yêu của cả hai cuối cùng đã đến được bến bờ hạnh phúc. Gã đã hứa với lòng sẽ luôn khiến nàng vui vẻ, hạnh phúc. Không, người mà gã hứa là...

Gã dừng xe trước một địa điểm khiến nàng không khỏi bất ngờ. Tất nhiên là vậy, gã biết điều đó chứ!

“Sao anh lại đưa em đến đây?”

Gã mỉm cười dịu dàng:

“Anh muốn em gặp một người. Một người với anh còn hơn cả anh em...”

Cả hai tiến vào nghĩa trang thân quen ấy. Nơi chốn mà mỗi năm vào đúng ngày này gã đều đến viếng mộ của người ấy.

“Anh ấy đây rồi!”

Gã đưa mắt về ngôi mộ nhỏ trước mặt mình. Gương mặt của Hùng ngày nào vẫn vẹn nguyên trên di ảnh. Hùng vẫn thế, vẫn mãi mãi là chàng trai mười bảy tuổi. Còn gã, gã thì đã già đi. Tóc bắt đầu lấm tấm sợi bạc. Gã sắp ba mươi đến nơi rồi.

Cơn xúc động trào đến, những ký ức xa xưa lại bùng lên - những ký ức dai dẳng chưa bao giờ thôi dằn vặt, hành hạ gã mỗi đêm về.

Mười bảy tuổi. Hai thằng nhóc “trẻ trâu” không lo học hành mà chỉ toàn ăn chơi lêu lổng. Hết quậy phá lại kiếm chuyện đánh nhau. Gã và Hùng dường như chẳng biết sợ là gì, cứ thế gây sự với hầu hết

mọi người, “đụng” tới cả tụi giang hồ. Và rồi, đúng ngày này của mười ba năm về trước, chuyện kinh khủng ấy đã xảy tới.

Trong đêm, nơi con hẻm vắng, năm thằng giang hồ vây lấy hai thằng, lăm lăm gây gộc trên tay. Hùng đứng đó hất hàm:

“Mẹ chúng mày! Ngon, nhào vô!”

Lúc ấy gã và Hùng đã ngà ngà say sau một độ nhậu. Còn trẻ vậy mà cả hai nhậu nhẹt, bia bọt, thuốc lá... Có thua gì ai đâu. Cũng bởi có tý men mà cả hai mất kiểm soát, gây sự với đám giang hồ nhậu ở bàn kế bên. Lờ qua tiếng lại, cự cãi không xong thì bắt đầu đụng chân đụng tay. Kết cục là hai thằng bị chúng vây đánh ở đây.

“Oắt con! Hôm nay mày chết với chúng tao!”

Hai thằng đương hăng tiết, lao vào đánh đấm cật lực. Đột nhiên, hẳn nghe thấy tiếng Hùng phía sau lưng mình:

“Dững! Coi chừng!”

Bốp!

Gã bị Hùng đẩy mạnh xuống nền đất lạnh. Vội vàng quay lại, gã đã chứng kiến hết cảnh tượng khủng khiếp ấy. Máu! Là máu! Máu nhanh chóng loang ra từ đầu của Hùng.

“Chết mẹ! Chạy thôi tụi bay!” - Một thằng trong đám giang hồ rú lên. Cả đám lập tức vất chân lên cổ chạy mất.

“Trời ơi! Hùng!”

Gã không khỏi hãi hùng, ôm lấy bạn mình, nước mắt trào ra:

“Sao mày lại đỡ cho tao! Hùng ơi là Hùng!”

“Sao lại không được? Mày là bạn tao, người anh em thân thiết nhất của tao kia mà...”

“Có ai không! Cứu với!” - Gã hét lên giữa màn đêm bốn bề vắng lặng.

“Dững! Nghe tao nói này nếu tao có mệnh hệ gì thì mày phải thay tao sống thật tốt. Không được ăn chơi lêu lổng quậy phá nữa, nghe không!”

“Mày nói linh tinh gì vậy! Mày sẽ không sao hết!”

“ Tao sẽ luôn dõi theo mày, Dũng à sống cho tốt, vì mày còn sống cho cả tao nữa!”

Gã mở mắt ra, đôi mi bấy giờ đã cay xè.

Những lời cuối cùng của Hùng, gã vẫn luôn khắc cốt ghi tâm. Để rồi hôm nay, gã có thể đứng tại đây trong hình hài của một người trưởng thành này mà không hổ thẹn với lòng cũng như với người ấy. Phải, gã đã sống tốt, rất tốt! Hùng ơi! Tao đến thăm mày đây!

“Đây là Hùng - bạn anh, người anh em thân thiết nhất của anh!” - Gã nói với nàng.

“Dạ...”

Sau biến cố ấy, gia đình đưa Hùng về Đà Lạt này chôn cất, bởi đây vốn là quê nội của Hùng. Cả gia đình, người thân của Hùng ít lâu sau cũng đi nước ngoài định cư hết. Vậy nên, mỗi năm vào ngày này, chỉ mình gã đến viếng mộ bạn.

“Mình thắp hương cho anh ấy nha em...” - Gã nói tiếp.

Gã biết trong lòng nàng hẳn đang có nhiều thắc mắc lẫn bối rối. Có thể nàng nghĩ đầu óc gã có vấn đề, thậm chí là bị tâm thần phân liệt. Chẳng sao cả! Chỉ mình gã biết Hùng luôn dõi theo gã, bất kể ở đâu,昼 đêm hay ngày.

Đưa mắt ngắm Hùng trên di ảnh của bia mộ, gã giật mình.

Gì kia? Đó là gương mặt của ai?

Không phải của Hùng.

Mà là... là của gã!

Hùng bừng tỉnh, bật dậy khỏi giường.

Chuyện gì thế này? Mơ ư?

Lại là một giấc mơ...

Hùng nhắm mắt, ôm đầu. Giấc mơ quá thật, thật đến nỗi Hùng đã tưởng rằng mình chính là Dũng...

Dũng người anh em thân thiết nhất của Hùng. Phải rồi, ngày mai chính là ngày giỗ của Dũng. Có lẽ cũng bởi ban ngày suy nghĩ quá nhiều về Dũng nên đêm xuống Hùng mới mơ như vậy. Hùng vẫn thường tự mình tưởng tượng nếu như bạn mình còn sống thì sẽ như thế nào? Hẳn là cũng như bao người, học xong rồi ra trường đi làm. Đi làm ổn định thì cũng sẽ gặp và yêu một cô gái nào đó. Sau cùng là một đám cưới ngập tràn hạnh phúc.

Mọi chuyện chắc sẽ là thế thật, y hệt bao nhiêu cuộc đời thường tình của mọi gã đàn ông trên đời. Nếu như... nếu như Hùng không chỉ đứng yên đó sững sờ nhìn Dũng bị thằng giang hồ cầm cây đập vào đầu từ đằng sau vào cái đêm định mệnh đó. Thằng khốn nạn đánh lén hèn hạ! Nhưng Hùng cũng là một thằng hèn khi không thể cứu bạn mình. Người nên bị đập vào đầu là Hùng chứ không phải Dũng... Hùng nhớ lại những lời cuối

“Tao sẽ luôn dõi theo mày, Hùng à sống cho tốt, vì mày còn sống cho cả tao nữa!”

Nước mắt theo đà những căn rút khôn nguôi thi nhau trào ra từ khóe mi Hùng, nhòe hoen hết tất cả. Dũng ơi, tao luôn nghe lời mày, luôn sống tốt! Đợi tao, giờ tao chuẩn bị sửa soạn lên xe tới thăm mày đây!

Đợi tao nhé, người anh em!

MÈO

un thực tình không về nữa, mặc cho Thy trông ngóng nhường nào. Đôi khi, nhỏ lại tự hỏi: Cớ sao ông trời lại sinh ra trên đời cái loài bạc bẽo đến vậy! Mình thương nó biết bao nhiêu, dành cho nó hết thủy tình cảm, rốt cuộc đến một ngày nào đó nó vẫn cứ thế bỏ mình ra đi.

Thy buồn lắm. Đây cũng chẳng phải lần đầu mèo nhà Thy biệt tích. Tính đến giờ, nhà Thy nuôi cũng phải tới sáu, bảy con mèo rồi. Ấy thế mà, có con nào chịu ở lại dài lâu đâu. Nuôi từ khi còn tằm bé, lớn tướng rồi bắt đầu “xách đít” đi hoang. Chúng nó cứ thế đi đi về về độ mấy lần rồi được đà quen thói đi luôn!

Lần đi hoang trước, Bun bỏ nhà đúng ba ngày ba đêm mới chịu mò về. Kết quả là một cái bụng bầu mỗi ngày một to hơn! Rồi chẳng mấy chốc, Bun hạ sinh những bốn bé mèo con xinh xắn. Chúng nó lớn một chút thì nhà Thy lần lượt cho đi, chỉ giữ lại đúng một “nhóc” để nuôi thôi. Thy đặt tên nó là Mun. Một phần cho cùng vần với tên của mẹ nó. Phần khác là bởi nó “đen thui thui lù”, chỉ có ít lông trắng ở bụng thôi...

Từ khi Bun đi mất, Mun hẳn là nhớ mẹ nên mặt lúc nào trông cũng buồn so. Thy thương lắm, ôm Mun vào lòng thủ thỉ:

“Mẹ của Mun hư quá! Bỏ Mun đi vậy đó! Ghét ơ là ghét luôn!”

Ngày nào Mun cũng ra nằm trước cửa nhà ngóng Bun về nhưng mãi chẳng thấy đâu... Đừng tưởng chó mèo không có tình cảm. Nuôi lâu mới thấy chúng nó tình cảm chẳng thua gì con người vậy.

Tình cảm là vậy mà sao cũng vô tình biết mấy? Bun ơ, giờ mày ở đâu? Mày chẳng thèm nhớ đến tao với Mun nữa hay sao? Thy nghĩ thầm trong lúc vẫn đang bế bồng Mun.

Thy ra trường đi làm cũng đã được mấy năm. Còn trẻ nên Thy

chẳng ngại thay đổi. Chán làm chỗ này thì “nhảy việc” sang chỗ mới, có sao đâu! Như công ty Thy mới vào làm được hơn hai tháng này chẳng hạn, nếu không vì anh, chắc Thy cũng đã xin nghỉ đi làm nơi khác từ lâu rồi...

Phải, anh làm chung bộ phận với Thy. Đẹp trai, phong độ, lại cực kỳ ga lăng. Ngay từ ngày đầu tiên bước chân vào công ty, Thy đã lập tức bị anh hút hồn. Trái tim tưởng chừng mãi luôn chìm trong băng giá của Thy thoáng chốc đã run lên thổn thức. Là tình yêu sét đánh ư? Sao có thể như thế được? Lâu nay, Thy nào đã biết đến cảm giác này... Ngày còn là sinh viên, Thy cũng từng có đôi lần rung động trước một vài người nhưng đến mức mãnh liệt như thế này thì chưa, chưa bao giờ.

Anh dường như cũng đã nhận ra điều ấy. Từng cử chỉ, lời nói quan tâm của anh, dù nhỏ nhặt thôi nhưng sao luôn đúng lúc đến thế? Thy không thể ngăn được con tim mình hướng về anh, nghĩ về anh thật nhiều. Mới gặp nhau ở công ty là vậy mà về nhà Thy đã thấy nhớ anh tha thiết. Hình ảnh của anh cứ thể hiện lên, trong chốc lát đã lấp đầy tâm trí Thy. Thôi rồi! Thy đã hoàn toàn bị anh “hạ gục”. Mun ơi! Chị phải làm sao đây? Mun của chị ơi.

“Em làm bạn gái anh nhé!”

Khi nghe anh nói những lời ấy, Thy vẫn không sao có thể tin đó là sự thật. Thy đang mơ ư? Phải chăng đây là một giấc mơ? Người mình thương cũng thương mình. Còn hơn cả một cơn mơ nữa!

Đúng! Tất cả hẳn sẽ vô cùng tuyệt vời, nếu như... Nếu như...

Nếu như anh chưa có vợ...

Không những có vợ, anh còn là ba của một bé gái bốn tuổi xinh xắn. Anh lấy vợ sớm, tất nhiên! Vậy nên tới lúc Thy gặp được anh, anh đã thuộc về một người khác rồi.

“Nhưng... Anh có vợ rồi mà...”

“Đúng là thế! Nhưng vợ chồng anh bây giờ sống với nhau chỉ vì

con... Tình yêu hết rồi, chỉ còn tình nghĩa thôi...”

Thật vậy ư? Người ta vẫn có thể chung sống mà không cần đến tình yêu sao? Nhưng như thế cũng có nghĩa là...

“Anh yêu em! Từ lần đầu gặp nhau, anh đã yêu em rồi... Em đồng ý nhé... Chỉ cần mình kín đáo một chút thì sẽ không sao cả...”

Khó khăn lắm Thy mới tìm được một người mình cảm thấy vừa ý. Tình yêu nào có lỗi, phải vậy không? Huống hồ anh đã chẳng còn yêu vợ mình. Ngoài trách nhiệm ra, với anh đâu còn gì khác nữa.

Và như thế, Thy ngã vào vòng tay anh - một người đàn ông vốn đã có gia đình.

Yêu anh nhưng chắc chắn sẽ chẳng thể danh chính ngôn thuận như những cặp đôi khác. Thy biết rõ mà vẫn không thể ngăn mình mù quáng lao đầu vào. Lén lút và thậm thụt, có khác gì lũ chuột bọ hôi hám đâu? Ở nhà Thy thì họa hoằn lắm mới thấy chuột xuất hiện thôi bởi đã có hai “dũng sĩ diệt chuột” túc trực đêm ngày. Nay Bun đi mất rồi, chỉ còn mỗi mình Mun “chiến đấu”... Thực tình thì nỗi tiếc nhớ Bun dường như đã vơi đi hẳn, chẳng còn nhiều như trước nữa, bởi trong Thy bây giờ đã lấp đầy hình bóng của anh. Mới vừa gặp anh ở công ty là vậy, chiều tối về tới nhà Thy đã thấy nhớ anh quay quắt. Dẫu thế, Thy chắc chắn không được phép nhắn tin hay gọi điện cho anh vào giờ này. Vì bây giờ là khoảng thời gian anh dành cho gia đình, cho vợ con mình.

“Anh sẽ nhắn tin cho em ngay khi có thể. Ngoan nhé, mèo cưng của anh!”

Từ khi nào, anh đã thuận miệng đặt cho Thy cái biệt danh “mèo cưng” ấy? Mèo ư? Là bởi anh biết Thy vốn yêu mèo hay chỉ đơn giản vì người ta vẫn thường ví von “bồ nhí” với giống loài “lắm lông” ấy?

Nhưng quả thật có nuôi mèo mới thấy cũng chẳng phải tự nhiên họ lại ví von như thế! Mọi con mèo Thy đã và đang nuôi hết thảy đều có chung một bản tính: Rất thích được vuốt ve, chiều chuộng. Đi đâu

không nói, hể Thy về đến nhà là chúng nó liền lao tới quần lấy chân ngay, cứ thế hết cọ qua rồi quẹt lại, đầu dúi dúi vào người mình đầy “nịnh bợ”.

Thế mà rồi chúng nó cũng bỏ đi hết cả! Mun ơi, giờ Mun mà bỏ chị đi nữa thì chị biết sống làm sao! Mun thương chị, ở với chị thật lâu, nghe không!

Thy lại ôm Mun, vừa vuốt ve vừa nói chuyện với nó. Chẳng biết nó có hiểu gì không mà mắt cứ tròn xoe nhìn Thy đắm đắm. Thy tin là nó hiểu. Đâu phải tự nhiên con người lại chọn chó mèo làm vật cưng để nuôi trong nhà. Chúng là những người bạn thân thiết đã gắn bó cùng nhân loại từ rất lâu rồi. Nhờ chúng nó mà nỗi cô đơn thường trực của loài người mới phần nào vơi đi bớt. Phải rồi, chúng ta mãi luôn là những sinh vật cô đơn. Cô đơn đến mức chỉ muốn được yêu và yêu ai đó hết lòng hết dạ... Rốt cuộc thì sao? Rõ ràng Thy đang yêu nhưng sao vẫn cảm thấy cô độc buồn tủi thế này?

Là do Thy tự chọn cả thôi. Đem lòng yêu một người không thể hoàn toàn thuộc về mình, Thy còn biết trách ai ngoài bản thân?

Người ta yêu nhau, hẹn hò khi đêm xuống. Thy và anh lại hoàn toàn trái ngược, chỉ có thể “tranh thủ” giờ nghỉ trưa ít ỏi của công ty thôi, giữa cái nắng chang chang của buổi trưa hè, biết chui vào đâu ngoài một nơi chốn nào đó sẵn có máy lạnh chạy phà phà?

Thy cũng không thể ngờ mình có thể bước chân vào khách sạn cùng anh dễ dàng đến thế. Nhưng chỉ ở đây mới đủ “kín đáo” và “riêng tư” hệt như lời anh nói. Anh vốn dĩ rất giỏi trong việc thuyết phục. Cũng đúng thôi khi anh là một nhân viên kinh doanh dày dặn kinh nghiệm lâu nay với thành tích bán hàng “khủng” được nhiều đồng nghiệp kính nể. Miệng lưỡi của anh rõ ràng luôn là một “vũ khí” đặc lực giúp anh gặt hái được mục đích. Và anh đã nhanh chóng chiếm được Thy hoàn toàn - cả tâm hồn lẫn thể xác. Con gái yêu bằng tai, muôn đời là vậy. Từng lời của anh cứ thế rót vào tai Thy

ngọt ngào tựa như đường phèn. Thy yêu anh! Thy chẳng mong đợi gì hơn cả. Như thế này đã là tốt lắm rồi.

“Mèo cưng của anh! Anh yêu em nhất!”

Mỗi lần gần gũi xong, anh lại thủ thủ vào tai Thy như thế. Thy mỉm cười hạnh phúc, lại mừng tượng trong đầu cảnh mình đang ôm ấp con Mun vào lòng mà nói những lời tương tự. Thy là mèo, là “vật cưng” của anh ư?

Nhưng chỉ là “vật cưng”, không hơn được!

Bởi ở nhà, anh đã sẵn có cho mình một người nâng khăn sửa túi.

Thy không dám tin vào mắt mình. Là thật sao?

Toàn thân Thy run lên, mắt vẫn đắm đắm vào chiếc que thử thai trên tay.

Hai vạch.

Nghĩa là Thy đang mang trong mình giọt máu của anh.

Đầu óc quay cuồng, tâm trí Thy không khỏi rối bời. Nỗi sợ vô hình cứ thế ập đến, lấp kín tất cả.

Phải làm sao đây? Biết làm gì đây?

Bên tai Thy từ đâu vọng vọng những tiếng dèm pha nhiec móc khó nghe:

“Cái đồ không chồng mà chứa! Thứ gái hư! Mê trai! Lẳng lơ!”

Thy vội bịt chặt tai lại, thốt lên

“Không!”

Bấy giờ, Thy đang ở trong phòng tắm. Tất nhiên, Thy đã khóa chặt cửa, phòng có ai tình linh bước vào. Không thể để ba mẹ biết chuyện “tày trời” này được.

Chợt, có tiếng động lạ từ phía cửa. Thy giật thót mình vội vàng thu dọn, “phi tang chứng cứ”.

“Meo...”

Thy nhận ra tiếng kêu quen thuộc của Mun. Hóa ra là nó! Cẩn thận

giấu hết những thứ cần giấu rồi, Thy mở cửa ra. Con Mun lập tức chui vô quần chân Thy. Tiếng động vừa nãy có lẽ do nó lấy móng cào lên thành cửa để đòi vào trong. Thy bế nó lên tay, ôm thật chặt.

“Mun ơi! Chị khổ quá, chị phải làm sao bây giờ hả Mun?”

Nó giương đôi mắt tròn xoe như hai hòn bi ve nhìn Thy như bao lần. Mèo đâu biết nói nên làm sao cho Thy lời khuyên được. Dẫu vậy, lúc này Thy chẳng biết tâm sự cùng ai khác nữa. Nếu buộc lòng phải nói ra, người đầu tiên được nghe chuyện chỉ có thể là anh nhưng anh sẽ phản ứng thế nào khi hay tin “sét đánh” này? Anh liệu có bỏ rơi Thy?

Nghĩ đến đây, hai mắt Thy không khỏi hoen đi khi quan sát nét mặt ngây thơ của Mun lúc này. Anh có bỏ Thy như cái cách Bun đã ra đi bỏ lại Mun không một chút luyến tiếc nào không? Bun ơi, sao mày lại nhẫn tâm như vậy? Nhưng nếu mọi chuyện hoàn toàn ngược lại thì sao? Nếu anh chọn Thy và con, đồng nghĩa với chuyện anh phải ly dị vợ thâm tâm Thy không thể chối bỏ được rằng mình đã rất thường xuyên mong muốn thế. Anh không còn yêu vợ, có sao cứ phải gấn bó đời mình với chị ta mãi vậy? Tại sao không thể đến với Thy? Vì trách nhiệm? Vì đứa con gái bốn tuổi của anh ư?

Thy đưa tay xoa bụng mình. Nơi đây đang dần thành hình một sinh linh bé nhỏ. Nó cũng là con anh! Nó có quyền được tồn tại. Và rõ ràng, anh cũng phải có trách nhiệm với nó!

Anh sẽ chọn ai? Anh sẽ rời bỏ ai? Thy mừng tượng ra trong đầu ánh mắt hoen nước buồn bã của con gái anh. Nó, nó giống hệt như Mun vậy. Mun ơi, tao thương mày lắm nhưng ai thương tao? Ai thương con tao đây?

Tại sao Bun đi không về nữa? Chẳng thể nhớ nổi bao nhiêu lần Thy đã trăn trở không yên chỉ với cùng một câu hỏi ấy. Nhưng giờ đây, Thy dường như đã phần nào thấu hiểu. Ai cũng có những nỗi niềm, lý lẽ của riêng họ phán xét liệu có ích gì khi ta không phải là họ,

sống cuộc đời của họ?

Là đúng hay sai khi Thy bắt đầu mối quan hệ khuất tất này cùng anh?

Đúng hay sai khi Thy gọi điện thông báo cho anh về cái thai này?

Đúng hay sai khi Thy hoàn toàn có thể phá tan nát một gia đình yên ấm chỉ để giành lấy hạnh phúc cho bản thân mình?

Anh sẽ chọn ai? Đâu là đúng? Và đâu là sai?

Ai mới có quyền phán xét đúng sai?

Tay Thy run lấy bầy khi cầm điện thoại gọi cho anh, tim đập dồn dập trong khi chờ đợi đầu giây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc.

“Em ơi, em làm sao thế?”

Thy giật mình. Đây là đâu? Văn phòng công ty ư?

Trước mặt Thy lúc này là anh với nụ cười thân thiện đã làm tan chảy trái tim Thy.

“Chào mừng em, đồng nghiệp mới!”

Chuyện gì thế này? Vừa rồi là gì? Thy nhú mào, cảm giác hoang mang tột độ.

“Chắc ngày đầu tiên đi làm nên thấy bối ngỡ hả? Đừng lo, chưa hiểu gì anh sẽ hướng dẫn thêm cho...”

Anh vẫn tiếp tục nói, vẫn là giọng nói ngọt ngào ấy. Hóa ra tất cả chỉ là một cơn hoang tưởng của Thy thôi sao? Hay Thy vừa trải qua cái người ta gọi là “thấy trước tương lai”. Một tương lai thật kinh khủng và bế tắc, không có lối thoát nào.

Thy vội lùi lại. Anh không khỏi ngạc nhiên:

“Em sao vậy?”

“Em, em thấy không được khỏe.”

Thy muốn về nhà. Biết đâu, Bun cũng đã về.

Không ai biết trước được tương lai. Không ai biết được phía

trước điều gì đang chờ đợi mình.

Nhưng nếu quả thật có thể biết trước, thì sao?

Không! Thy không phải “mèo”, cũng chẳng là “vật cưng” của bất kỳ ai!

Thy liếc nhìn anh thêm một lần nữa trước khi quay lưng bước khỏi cửa trong sự ngỡ ngàng của anh cùng đám đồng nghiệp mới.

Chắc chắn sẽ không bao giờ anh có cơ hội thấy Thy quay trở lại, dù mong ngóng bao nhiêu!

TAI NẠN

 uộc đời này luôn rình rập vô số những rủi ro tiềm ẩn. Khi chuyện xấu bất ngờ ập đến, ai ai cũng đều ngớ ngàng chẳng kịp trở tay.

Giờ thì Thành ở đó, nụ cười vện nguyên trên di ảnh trước linh cữu. Đạt liếc nhìn người con gái đang khóc cạn cả nước mắt, tưởng có thể tiếp tục là đi bất cứ lúc nào. Đó là người mà Đạt dù không muốn vẫn luôn phải gọi bằng hai tiếng “chị dâu”. Đạt không khỏi nhớ lại cái ngày đầu tiên Thành đưa Tiên về nhà chơi. Khi vừa trông thấy Tiên, Đạt đã sững sờ, toàn thân như thể có một luồng điện mạnh chạy qua. Tiên thật xinh đẹp, hệt như hình bóng Đạt thường đeo đuổi trong những giấc mơ. Tưởng chỉ có trong mơ nhưng rồi người con gái ấy đã thật sự xuất hiện, bằng xương bằng thịt. Chỉ tiếc là cô ấy đã thuộc về một người khác. Trớ trêu thay, người đó không ai khác lại là Thành - anh trai Đạt. Ông trời quả thật luôn biết cách bỡn cợt người ta.

Chị dâu!

Đạt vẫn biết thứ tình cảm lâu nay mình nặng mang trong lòng này là sai trái, nhưng sao không thể vứt bỏ đi được.

Tại sao lúc nào cũng là Thành? Từ nhỏ đến lớn, bao giờ Thành cũng là người nhận được nhiều hơn, có những thứ tốt đẹp hơn hẳn Đạt. Ba má rõ ràng thương anh hai hơn cũng bởi Thành thông minh, học rất giỏi nên thi đậu vào một trường đại học hàng đầu. Còn Đạt? Học hành lúc nào cũng lẹt đẹt. Tốt nghiệp được phổ thông đã là chuyện đáng mừng. Hai anh em có thật là cùng một ba má sinh ra? Không chỉ rất nhiều người thắc mắc mà ngay chính bản thân Đạt vốn cũng thường tự hỏi mình như thế. Nhìn vào ngoại hình thôi đã đủ thấy rõ sự khác biệt rồi. Thành khôi ngô tuấn tú bao nhiêu thì Đạt xấu

xí khó coi bấy nhiêu. Bởi vậy trong khi anh hai hào hoa thay người yêu như thay áo, Đạt vẫn chỉ là một gã trai cô đơn lủi thủi cùng chiếc máy tính trong phòng mình.

Cuộc đời Đạt từ khi sinh ra đã mặc định là một số không tròn trĩnh. Trái ngược hoàn toàn với người anh trai luôn luôn là số một kia.

Người chết chẳng thể sống lại được. Rồi tất cả cũng phải trở về với cát bụi, bất kể có là số không hay số một. Đạt thờ ắt ra. Yên nghỉ nhé, anh hai...

Tiên vẫn không thể tin nổi đó lại là sự thật! Làm sao tin được khi chỉ mới buổi sáng hôm ấy Tiên còn gấp quần áo thơm tất vào va li cho chồng, chuẩn bị cho chuyến công tác vài ngày ở tỉnh của anh. Thành làm việc cho một công ty của nước ngoài. Năm giữ chức vụ cao nên anh thường xuyên phải đi công tác. Ngờ đâu, đó lại là lần cuối cùng cô được sửa soạn cho anh...

Tại nạn giao thông. Ở thành phố này, người ta dường như rất dễ ra đi vì lý do ấy. Gã tài xế gây tai nạn xong đã nhấn ga bỏ trốn. Nhưng chỉ ít lâu sau cảnh sát đã tìm được hắn cùng chiếc xe hơi trăm mình xuống sông cách đó không xa, lẽ nào hắn tự sát vì ăn năn hối lỗi? Tự sát vốn dĩ cũng là một nguyên nhân rất thường gặp để một người bỗng dưng biến mất khỏi cuộc đời này.

Thành không còn nữa. Thành ơi! Không có anh em biết phải sống làm sao?

Lấy nhau hơn năm trời nhưng cả hai vẫn chưa có tin vui. Giờ thì, muộn rồi. Có muốn Tiên cũng không thể sinh cho anh đứa con nào nữa.

Nước mắt cứ thế thi nhau trào ra, ướt đầm áo gối. Trong đêm tối tăm vắng lặng này, Tiên cần lắm một vòng tay ấm áp vỗ về mình xoa đi hết mọi lạnh lẽo. Nhưng chẳng có ai! Chẳng có một ai cả! Không

còn ai gần bên yêu thương Tiên nữa. Từ đây trở đi, chỉ mình Tiên độc bước trên đường đời...

Đạt nghe thấy tiếng khóc của ai đó văng vẳng đâu đây.

Còn ai vào đây nữa đó là tiếng khóc của chị dâu hẳn chị dâu vẫn còn buồn lắm. Phòng của Đạt nằm trên lầu, bước xuống cầu thang là tới được ngay phòng của vợ chồng anh hai ở tầng dưới. Giờ này, chỉ có mình Tiên nằm trong phòng thôi.

Đạt hình dung trong đầu dáng người nhỏ nhắn ấy. Đã bao lần, Đạt muốn ôm trầm lấy Tiên. Đúng! Thật bệnh hoạn! Thật sai trái! Nhưng Đạt không ngăn được những ý nghĩ “biến thái” ấy chảy trôi trong đầu mình. Khuôn diện xinh đẹp của nàng, chỉ cần nhắm mắt lại Đạt đã có thể thấy được rõ ràng. Không những muốn ôm nàng, Đạt còn muốn đặt hơn một nụ hôn dịu ngọt lên bờ môi đỏ mọng kia. Tiên ơi anh yêu em! Tiên ơi em đừng khóc nữa! Còn có anh ở đây! Anh thương em hơn hết thầy! Anh thương em chắc chắn còn nhiều hơn cả chồng em.

Nỗi lòng của Đạt không một ai có thể hay biết. Đạt đã chôn kín tất cả thật sâu nơi đáy tim này. Nhưng hôm nay, chúng lại được dịp trồi lên cùng những tưởng tượng vượt quá giới hạn. Là vì cái chết của Thành sao? Anh hai anh đã luôn hơn em, luôn có được mọi điều tốt đẹp nhất. Cùng là anh em một nhà, cứ sao ông trời thiên vị anh nhiều đến vậy? Thật bất công! Em vẫn luôn nghĩ như thế, cho đến ngày hôm nay...

Đạt nhếch mép cười. Quả thật, Đạt không hề có chút cảm giác buồn bã đau khổ nào. Trái lại là đằng khác. Như thể mọi uất ức lâu nay trong Đạt đều được bù đắp vậy. Đúng rồi! Phải thế chứ! Phải như vậy chứ! Anh hai... Đáng đời anh lắm!

Đạt tiếp tục nghĩ tới Tiên...

Trong đêm, tiếng khóc của nàng vẫn chưa thôi văng vẳng.

Tiên thấy mình đang đứng trên vỉa hè. Trước mặt là một dáng người quen thuộc. Chính là Thành! Đúng là Thành! Anh ơi! Em ở đây này! Thành ơi!

Tiên mừng rỡ vẫy tay gọi chồng. Anh có thấy Tiên không, có nhận ra Tiên không? Đền đồ. Anh bước xuống đường. Một chiếc xe hơi từ đâu đột ngột lao tới...

“Không!”

Tiên giật mình choàng tỉnh. Ánh nắng đã len qua cửa sổ từ lúc nào. Vậy là một ngày mới lại đến. Cuộc sống vẫn cứ thế tiếp diễn. Nhưng giờ đây, chỉ còn lại mình Tiên trong căn phòng này.

Với lấy điện thoại, Tiên đọc lại từng dòng tin nhắn được gửi đến cho mình. Tim Tiên run lên như bị bàn tay ai đó bóp nát.

Giữa một cơn đau thấu trời nhưng chóng vánh và một cơn đau âm ỉ kéo dài không hồi kết, người ta sẽ chọn cái nào đây?

Đạt ngồi một mình trong quán, nhìn đắm đắm vào tách cà phê đen trên bàn. Không đường, không đá. Chỉ độc một màu đen kịt. Vị thì đắng ngắt. Ấy lại là sở thích của Đạt ư? Đúng. Ai cũng đều có những sở thích riêng, dầu lạ thường cách mấy.

Hệt như có người dù đã có vợ đẹp như hoa, vẫn có thể ngoại tình.

Cà phê trong chiếc tách trên bàn bắt đầu sóng sánh. Chẳng có gì động vào nó cả, hoàn toàn không. Nhưng cà phê vẫn tiếp tục sóng sánh. Đạt tiếp tục nghĩ về điều luôn làm mình khó chịu kia. Cơn giận dần bốc lên.

Khốn kiếp! Một kẻ không bao giờ biết trân trọng hạnh phúc mình đang có! Ấy thế mà hắn luôn nhận được mọi thứ! Luôn đạt được những gì tốt nhất! Tại sao lại là hắn? Tại sao lúc nào cũng chỉ có mình hắn thôi?

“Choang!”

Chiếc tách đã vỡ làm đôi trước mắt Đạt. Cũng may quán vắng nên chẳng có ai để ý. Đạt thờ hất ra. Vừa rồi là gì? Đạt không rõ tại sao, chỉ biết rằng mỗi khi cảm xúc không kìm nén được, Đạt đều có thể làm được chuyện lạ lùng khó tin này.

Một món quà ông trời muốn bù đắp lại cho mình sau tất cả thiệt thòi chẳng?

Psychokinesis. Năng lực điều khiển đồ vật bằng tâm trí. Đó là những gì Đạt tìm kiếm được trên mạng gần nhất với điều mình sở hữu. Thật ra nó cũng không hoàn toàn là điều khiển được đồ vật. Khả năng của Đạt mang tính phá hoại nhiều hơn. Làm vỡ bóng đèn, ly tách, gương, kính, cửa sổ còn gì nữa không nhỉ?

Dường như là còn...

Tâm trí Đạt không khỏi nhớ lại cái ngày định mệnh ấy.

Thành tất nhiên chưa bao giờ là một người chồng tốt. Trên đời, làm gì có ai hoàn hảo về mọi mặt được! Anh ta có thể có tất cả nhưng một trái tim chân thành thì không, không bao giờ! Anh ta nghĩ mình sẽ qua mắt được hết thầy mọi người sao?

Đạt lại nhếch mép cười. Thật đáng khinh!

Những chuyến công tác vốn là một chiêu bài “cũ rích” mà Thành thường xuyên đưa ra để có thời gian rảnh rang “hú hí” với nhân tình. Thành có thể lừa cô vợ ngây thơ của mình nhưng với Đạt thì không. Và thế là ngay khi anh ta vừa bắt taxi rời khỏi nhà, Đạt đã lập tức bám theo. Tất nhiên, chiếc xe ấy chẳng đưa Thành đến sân bay nào mà dừng lại tại một chung cư cao cấp xung quanh vắng vẻ ít người qua lại. Ấy là một “thiên đường” kín đáo quá sức thuận lợi cho Thành có thể tự do thỏa sức “vui vẻ” cùng với bồ nhí.

Đạt không nhớ mình đã đứng tại góc ngã tư đối diện với chung cư ấy bao lâu. Chỉ biết, khi trời tối mịt, cuối cùng anh ta cũng xuất hiện. Trông vẻ mặt trơ tráo của hắn kìa! Đi công tác xa đây ư? Cơn giận cứ thế được đà bốc lên trong Đạt. Giá mà hắn chết ngay lập tức! Giá

mà có cái gì đó nghiền nát hẳn ra!

Một chiếc xe bỗng dừng lao đến dù đèn đã chuyển sang đỏ trong khi Thành đang ung dung bước sang bên này đường. Có lẽ Thành muốn mua gì đó trong siêu thị tiện lợi gần ngay chỗ Đạt đứng như là mua thêm “áo mưa” chẳng hạn... Cơn giận tiếp tục bùng phát. Trong tích tắc, Đạt dồn hết tâm trí mình vào chiếc xe đó.

Đạt rùng mình, trở về với thực tại.

Lẽ nào. Tất cả là do Đạt gây ra? Chiếc xe đó đã mất thăng nên lao thẳng vào Thành, có phải vậy không? Đường xá khi đó vô cùng vắng vẻ, dường như chỉ có mình Đạt chứng kiến tất cả.

Mồ hôi cứ thế thi nhau túa ra trên trán Đạt.

Thành có thể vẫn còn sống nếu như Đạt không bỏ mặc anh trai mình mà rời đi ngay sau đó. May mà tới nay vẫn chưa thấy dấu hiệu nào cho thấy có camera trong khu vực đó nhận diện được Đạt.

Nhưng hẳn vốn dĩ đáng chết mà! Kẻ xấu xa như vậy không xứng đáng tồn tại trên cõi đời này! Và lại, chẳng ai có thể chứng minh được chuyện hoang đường này. Tất cả rồi cũng chỉ đi đến một kết luận không hơn không kém: Tai nạn. Phải, chỉ là tai nạn như bao nhiêu tai nạn thường tình vẫn nối nhau xảy ra mỗi ngày trên cõi đời này mà thôi.

Điều quan trọng là từ nay Tiên sẽ không còn phải chung sống với kẻ đạo đức giả ấy nữa. Tiên ơi, anh rõ ràng xứng đáng với em hơn hẳn!

Rồi một ngày em sẽ hiểu được lòng anh, Tiên ơi.

Cơ sự này là vì đâu, vì ai?

Ai cũng nghĩ Tiên ngây thơ ngu dại nhưng nào đâu phải thế. Từ lâu, Tiên đã biết hết chuyện ngoại tình của Thành. Thói trăng hoa dối trá của anh ta vốn đã là bản chất chẳng bao giờ thay đổi được. Tiên cố gắng chịu đựng tất cả nỗi đau chỉ để giữ được cho mình một gia

đình êm ấm. Điều Tiên không ngờ tới là lần này Thành lại cả gan cặp kè với một người cũng đã có gia đình. Vấn đề là chồng của ả ta đích thị là một gã điên! Gã đã mất nhiều thời gian để rình rập hòng “bắt tại trận” họ. Không hiểu bằng cách nào, gã có được số điện thoại của Tiên và liên tục gửi tin nhắn cũng như những tấm hình chụp được cảnh cặp kè của họ cho cô.

Sau cùng, vào cái ngày định mệnh đó - chính là cái ngày anh ta tiếp tục nói dối Tiên rằng mình phải đi công tác - trong một cơn điên bộc phát, gã đã lái xe tông thẳng vào Thành.

“Tôi sẽ trả thù! Cô cứ đợi mà xem!”

“Tôi xin anh! Đừng làm thế! Hãy tha cho chồng tôi!”

Tiên đọc lại những tin nhắn cuối cùng giữa gã và cô mà nước mắt trào ra không dứt. Nghe đâu cái điện thoại đã bị hư hại hoàn toàn khi chiếc xe mất thăng lao thẳng xuống sông.

Có chút gì đó mơ hồ vẫn luôn gợn lên trong cõi lòng Tiên. Tại sao xe lại bị mất thăng? Tiên nghĩ gã ta chỉ chủ tâm đâm chết Thành thôi chứ không tới mức muốn tự sát. Hay là hôm đó còn điều gì uẩn khúc xảy ra mà Tiên không được biết? Tiên cũng không rõ gã điên ấy có biết bơi hay không.

Liệu cảnh sát có thể lần ra được những điều này? Nếu họ điều tra và biết được toàn bộ sự thật thì sẽ thế nào?

Nhưng có biết thì cũng để mà làm gì nữa? Người chết cũng đâu thể sống lại được cả nạn nhân lẫn kẻ thủ ác đều đã chẳng còn tồn tại trên cõi đời này nữa rồi!

Tai nạn! Đều là tai nạn cả!

Tai nạn ấy là do chính bản thân Thành tự chuốc lấy...

Dẫu nghĩ thế thật nhưng thâm tâm Tiên vẫn không thể ngừng yêu Thành, sau tất cả những phản bội lọc lừa của anh lâu nay. Tiên thậm chí có thể tha thứ hết nếu anh ta thú nhận mọi lỗi lầm và thành tâm trở về.

Tình yêu thật quá dối lạ lòng. Nó lẩn khi không cần phải đáp đền, không đòi hỏi bất kỳ sự công bằng nào. Bởi tình yêu xuất phát từ trái tim chứ nào phải bộ óc - nơi lấp đầy những toan tính thiệt hơn.

Tiên không khỏi tự hỏi người đàn bà đã ngoại tình với chồng mình kia giờ đây đang làm gì? Cùng một ngày, cô ta đã mất cả người cô ta yêu bất chấp lẫn người yêu cô ta tha thiết tới phát điên.

Như thế đã đủ để trừng phạt cô ta chưa?

Nhưng.

Liệu cô ta có từng yêu ai thật lòng?

Hay chỉ mình Tiên mới là người phải gặm nhấm nỗi đớn đau lẫn cô đơn này suốt cả cuộc đời về sau? Ai thấu được lòng Tiên không? Có ai không? Có ai ngoài đó không?

XIN ĐỪNG QUÊN TÔI

Tên nàng là Lưu Ly. Đúng vậy, ấy vốn là tên của một loài hoa sắc tím dịu dàng. Loài hoa ấy còn mang một tên gọi khác: Forget Me Not.

Xin đừng quên tôi.

Tên nàng thật đẹp, thật lãng mạn trữ tình. Tiếc là, nàng lại không được như cái tên ấy. Tại sao? Tại sao vậy? Rất nhiều lần nàng tự nhìn vào gương rồi hỏi lòng mình cùng một câu hỏi ấy.

Tại sao nàng lại xấu xí đến thế này!

Ba má đặt cho nàng cái tên đẹp như vậy rồi cuộc cũng để mà làm gì?

Sống trong thời đại này, điều quan trọng nào đâu phải cái tên. Ngoại hình mới chính là thứ quyết định tất cả. Người ta sẽ chỉ chú ý đến nhan sắc của người con gái, những điều khác nếu có cũng là thứ yếu.

Bản thân nàng khi vừa trông thấy chàng vào lần đầu tiên chẳng phải cũng đã bị ấn tượng hoàn toàn bởi vẻ đẹp trai kia đấy thôi! Bấy giờ, cả hai đều là sinh viên, học chung một lớp. Chàng chính là “hot boy” khiến cho bao nhiêu cô gái phải đem lòng mơ tưởng. Ước gì anh ấy thuộc về mình! Nàng quả thật đã nghĩ trong lòng như thế. Tên chàng là Thành Trung. Ôi, cái tên mới thật hay! Chỉ đọc lên thôi cũng đã khiến nàng vui vẻ cả ngày. Cái tên ấy chẳng phải cũng phần nào đó tương đồng với tên nàng hay sao? Lưu Ly vốn là loài hoa tượng trưng cho tình yêu thủy chung và chân thành. Thành Trung! Nàng với chàng chính là một cặp, sinh ra chỉ để dành cho nhau, có phải vậy không?

Nhưng liệu chàng có thể chấp nhận mình? Với khu-ôn mặt xấu xí cùng thân hình béo ú lại thấp lùn như thế này ư? Đến bản thân nàng

còn không thể chịu nổi! Càng nghĩ, nàng càng thấy căm ghét bản thân mình. Có một cái tên đẹp để mà làm gì? Ai sẽ quan tâm, nếu như mình không đẹp?

Tuy nhiên, vẫn còn một cách để có thể tiếp cận được chàng. Nếu chẳng thể xinh đẹp trong thế giới thật này thì nàng sẽ xinh đẹp trong thế giới ảo. Nàng hoàn toàn có thể trở thành một người khác ở đây! Chỉ cần tìm một cô gái đáng yêu nào đó thường xuyên chụp hình và đăng tải lên facebook, tất nhiên cô ấy không nên là người quá nổi tiếng được nhiều người biết đến. Trên mạng luôn có đầy rẫy những cô nàng như vậy. Nàng chỉ việc lấy dần hình của một người nào đó mình thích về và lập nên một trang cá nhân mới. Thế là xong. Nàng vẫn sẽ giữ lại cho mình duy nhất cái tên Lưu Ly, và chỉ như thế thôi.

Lưu Ly nàng mê mẩn ngắm nhìn những bức hình mình vừa đăng lên facebook qua màn hình điện thoại.

Đẹp, đẹp thật! Nhan sắc này mới xứng với cái tên Lưu Ly chứ! Vừa nghĩ xong, nàng lại cảm thấy chạnh lòng. Thế có khác nào tự coi khinh bản thân mình? Chưa bao giờ nàng có được dù chỉ là chút ít sự tự tin. Từ nhỏ đến lớn, nàng đã quá quen với cô đơn, lúc nào cũng chỉ lui thủi một mình. Chẳng ai muốn kết bạn với một đứa con gái xấu xí như nàng. Xấu có phải là cái tội hay không? Với nàng thì có! Nó lại là một cái tội rất nặng! Chỉ vì xấu mà hết thầy mọi người đều tìm cách xa lánh nàng. Vậy nên, lên đến đại học, nàng vẫn không sao có nổi cho mình một người bạn, đừng nói là bạn thân, tuy ngồi trong lớp rành rành nhưng nàng cứ như thể vô hình với bạn học vậy. Hay là họ đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của nàng? Nàng ở đây! Ở ngay đây này! Họ không thấy hay vờ như không thấy?

Nàng không trách họ nàng vốn cũng đã luôn muốn quên đi chính mình. Đắm chìm vào cái thế giới đằng sau chiếc điện thoại nàng đang cầm trên tay này chính là một cách...

Chẳng khó khăn gì để nàng tìm ra được trang cá nhân của chàng.

Đúng là “hot boy”, tấm hình nào chàng đăng lên cũng đều lung linh và nhận được vô số lượt “like” cùng bình luận. Nàng run lên khi định bụng nhắn tin cho chàng. Bình tĩnh nào! Không sao đâu! Chắc chắn chàng sẽ chẳng thể từ chối nhận dạng ưa nhìn trên mạng này của nàng được.

Đánh liều vậy!

“Chào anh! Cho em làm quen nhé!”

Quả nhiên, chỉ vừa mới nhắn tin, chốc lát sau đã thấy chàng trả lời.

“Chào em! Rất hân hạnh... em tên là Lưu Ly à? Tên đẹp, người cũng đẹp!”

Tuyệt thật! Nàng lúc này không còn cảm thấy chút nhút nhát mất tự tin nào. Thử hỏi nếu như đứng đối diện chàng ngoài đời, nàng liệu có đủ dũng khí như vậy không?

Cứ thế, cả hai chuyện trò cùng nhau hết chuyện này qua chuyện khác, ngày nọ sang ngày kia, chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết. Trai xinh và gái đẹp, đúng là trời sinh một cặp, hợp nhau quá rồi còn gì!

“Chủ Nhật này em rảnh không? Mình gặp nhau nhé!”

“Dạ...”

Nàng đang háo hức toan nhắn “được” thì giật mình, suýt chút nữa đánh rơi điện thoại xuống nền đất lạnh.

Không! Làm sao có thể gặp chàng ngoài đời, mặt đối mặt với bộ dạng xấu xí này! Nhưng quả thật nàng cũng rất khao khát có thể gặp chàng. Trên lớp, nàng vẫn thường xuyên nhìn trộm chàng. Chàng có biết điều đó không? Trong lớp còn có bao nhiêu cô gái khác nổi bật hơn, xinh đẹp hơn liệu chàng có nhận ra sự tồn tại của nàng?

Chắc là không rồi vẫn luôn có một Lưu Ly ngồi ngay trong lớp đây này! Anh ơi, anh có thấy em không? Lưu Ly của anh đây! Anh ơi Thành Trung của em...

Nàng tất nhiên chỉ dám gọi chàng trong đầu mình. Nếu để chàng phát hiện mình là kẻ mạo danh, nàng không tưởng tượng nổi hậu quả sẽ thế nào chàng chắc chắn sẽ ghét nàng, ghét cay ghét đắng. Thà rằng đừng để chàng biết đến nàng còn tốt hơn. Anh ơi, em sẽ ngồi ở đây, mãi mãi ngắm nhìn anh. Như thế với em đã đủ hạnh phúc lắm rồi.

“Sao vậy em? Em không muốn gặp anh à?”

“Dạ không tại em bận thôi...”

“Vậy khi nào em mới rảnh?”

Khi nào ư? Bất cứ khi nào em cũng có thể rảnh, vì anh. Nhưng, nàng mím chặt môi mình. Làm sao bây giờ? Đâu phải nàng không muốn gặp chàng. Nàng rất muốn, muốn lắm chứ! Nàng lại soi mình vào gương - điều rất ít khi làm. Phản chiếu trong gương vẫn là khuôn mặt kinh khủng ấy. Xấu! Xấu quá! Xấu không sao chịu nổi!

Chàng chắc chắn cũng sẽ không chịu nổi.

“Để từ từ em sắp xếp anh xem hình em mới chụp nhé...”

Nàng gửi cho anh những tấm hình mới chụp. Tất nhiên không phải do nàng chụp rồi.

“Ôi! Dễ thương quá! Em đẹp lắm, em có biết không?”

Nàng bật cười. Một nụ cười chua chát.

“Cảm ơn anh!”

“Em à...”

“Dạ...”

Tuy chưa gặp nhau nhưng mà anh cảm thấy rất thích em, em đồng ý làm bạn gái anh nhé. Tim nàng đập dồn dập như muốn bật tung khỏi lồng ngực. Là thật sao? Nàng đang nằm mơ chẳng? Có thật là anh đang nói những lời ấy? Niềm vui cứ thế vỡ òa trong nàng, lấp át hết tất cả.

“Dạ, anh... Em đồng ý! Em cũng thích anh lắm!”

“Anh hạnh phúc quá! Cảm ơn em! Vậy em sắp xếp đi rồi cho anh

biết thời gian. Anh hứa sẽ không để em thất vọng trong cuộc hẹn đầu tiên đâu!”

“ Dạ...”

Có lẽ cả đêm nay nàng sẽ không ngủ được mất!

Chưa một ai từng tỏ tình với nàng cả. Đây là lần đầu tiên. Lại là người mà nàng thầm thương lâu nay còn gì tuyệt vời hơn thế nữa.

Nàng chỉ cần như vậy thôi.

Quả thật, cả đêm nàng nằm trên giường trần trọc. Anh yêu mình, phải vậy không? Nàng tự hỏi. Chàng chẳng biết gì về nàng nhưng vẫn muốn nàng làm bạn gái. Người chàng yêu là ai? Là Lưu Ly? Lưu Ly là nàng! Đúng! Nàng chính là Lưu Ly. Lưu Ly chân thành với trái tim thủy chung một lòng một dạ. Trái tim này chỉ có duy nhất mình chàng thôi. Chỉ có thể là chàng, ngoài ra không còn ai khác nữa. Thành Trung! Tình yêu của em! Em yêu anh ngay từ ánh mắt đầu tiên. Em yêu anh không chút mực nào kể xiết. Làm sao để anh hiểu thấu tình cảm của em đây?

Anh ơi!

Anh ơi!

Nước mắt nàng trào ra từ khắc nào chẳng rõ.

Trong đêm tối, nàng thấy trước mặt hiện lên khuôn diện của chàng. Chàng thật đẹp, hết như một bức tranh. Anh ơi, cho em lại gần anh thêm một chút, được không?

Nàng đưa tay ra, định chạm vào gương mặt chàng. Thình lình, hình ảnh ấy lùi hẳn về phía sau. Không! Đừng đối với em như thế mà! Mặc cho nàng van xin, càng cố gắng tiến lại, bóng hình chàng lại càng ra xa hơn. Như thể mặt trăng và mặt trời chơi trò cút bắt, vĩnh viễn chẳng thể lại gần.

Chạy mãi, chạy mãi, cuối cùng sức tàn lực kiệt, nàng gục xuống.

Nàng mệt lắm rồi. Nàng không thể tiếp tục được nữa, sao anh lại thế? Anh nói thích nàng, muốn nàng làm bạn gái anh kia mà? Chẳng

lẽ chỉ là lời nói suông thôi ư?

Trước mặt nàng từ đâu xuất hiện một vũng nước. Là vũng nước đọng sau mưa hay chính là nước mắt nàng? Thật vậy, hai hàng lệ vẫn đang lăn dài trên má. Nước mắt thi nhau rơi lã chã xuống vũng nước kia. Nàng run rẩy, chậm rãi đưa mắt soi mình vào đó.

“Xin chào!”

Nàng rùng mình. Cái bóng đang mỉm cười với nàng. Nàng nhìn kỹ hơn. Đó là một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp!

“Tên cô là gì?” - Cái bóng cất tiếng hỏi.

“Tôi tên là... Lưu Ly...”

“Cái gì! Cô nói dối!” - Cái bóng gằn giọng.

“Không... Tôi là Lưu Ly thật mà...”

“Dối trá! Tao mới là Lưu Ly! Mà là đồ giả mạo!” - Cái bóng thét lên.

“Không... Tôi là Lưu Ly thật! Tôi chính là Lưu Ly...”

“Mày chỉ là đứa mạo danh! Mày không có thật! Chẳng ai biết mày! Cũng chẳng ai nhớ tới mày! Mày chưa bao giờ tồn tại! Chưa bao giờ!”

“Không, không phải thế?”

“Biến đi!”

“Đừng! Đừng mà...”

“Xin đừng quên tôi!”

Chàng giật mình. Gì vậy? Sao lại thế được? Cơn bối rối khiến trán chàng gợn lên những nếp nhăn nhúm đó. Chàng quay sang người đang ngồi bên cạnh mình.

“Lưu Ly đây có phải trang cá nhân của em không?”

“Có chuyện gì vậy anh?”

“Ai đó nhắn cho anh bằng facebook của em này nhưng chẳng phải em đang ngồi đây sao?”

“À có đũa dờ hơi nào vừa mới “hack” mất facebook của em rồi...”

“VẬY Ờ. ĐÚNG LÀ DỜ HƠI THẬT! EM XEM, NÓ CÒN XÓA HẾT CẢ HÌNH CỦA EM NỮA...”

“KỆ ĐI ANH, EM KHÔNG DÙNG NỮA LÀ ĐƯỢC, MÌNH TẠO CÁI KHÁC NHA ANH.”

Chàng gật đầu. Bọn “dờ hơi” rảnh rồi kiếm chuyện phá hoại bây giờ nhiều thật! Không thể hiểu nổi làm thế để được cái gì! Chẳng những xóa hết hình của Lưu Ly, kẻ phá hoại còn đăng lên rất nhiều những tấm hình mới.

Chàng nhíu mày, nhăn mặt khi quan sát chúng trên màn hình điện thoại.

ẤY LÀ MỘT CÔ GÁI CÓ GƯƠNG MẶT XẤU XÍ KHÔNG THỂ TẢ! BỆNH HOẠN ĐẾN THẾ LÀ CÙNG! VỚI VẸ MẶT NÀY MÀ CŨNG CÓ THỂ ĐƯỜNG HOÀNG ĐĂNG TẢI LÊN MẠNG SAO? CHẲNG LẼ CÔ TA CHƯA SOI GƯƠNG NHÌN LẠI MÌNH BAO GIỜ SAO? MẶT NÀY CHỈ CÓ NƯỚC “ĐẬP ĐI LÀM LẠI” THÌ MAY RA MỚI CÓ THỂ CỨU Vãn ĐƯỢC... Phải rồi, những cô gái xấu xí cứ nên đụng chạm tới “dao kéo” hết cả đi, chẳng một ai trong xã hội này có thể chấp nhận được họ đâu!

Chàng rời mắt khỏi điện thoại, quay sang ngắm nhìn bạn gái mình. Nàng liền nở một nụ cười tươi như hoa.

“Sao thế anh?”

Nàng đẹp thật! Đẹp không tỳ vết! Đẹp đến nỗi khó có thể tin được đây lại là người thật. Thế mới xứng làm bạn gái của chàng chứ! Trong giây lát, chàng không khỏi tự hỏi liệu nàng có đúng thật là Lưu Ly đã nhắn tin với chàng suốt bấy lâu nay không... Hoặc giả, đó có thật sự là khuôn mặt thật của nàng? Biết đâu chừng nàng từng phải vứt bỏ nó đi trong đau đớn chỉ để đánh đổi lấy cho mình điều hoàn mỹ hơn?

Điện thoại trên tay chàng chợt rung lên liên hồi cắt ngang dòng suy tưởng. Gì nữa đây?

Chàng nhìn lại điện thoại. Đập vào mắt chàng là vô số những tin nhắn tiếp nối nhau:

“Xin đừng quên tôi!”

“ Xin đừng quên tôi!”

“ Xin đừng quên tôi!”

“ Xin đừng quên tôi!”

“ Xin đừng quên tôi!”

...

Phiền toái thật! Chỉ còn cách “chặn” facebook thôi!

Có quá nhiều kẻ thích “sống ảo” hơn là tận hưởng cuộc đời thật của mình! Buồn thay! Chàng lắc đầu trong khi nhấn nút “chặn” trên màn hình.

Vậy là xong! Giờ thì chẳng ai có thể làm phiền chàng và nàng nữa... Chàng thở phào nhẹ nhõm rồi quay sang hỏi nàng:

“Lưu Ly, giờ em muốn đi đâu?”

Chàng sửng người. Chẳng có ai ở đó. Trước mắt chàng chỉ là một khoảng không bao la vô cùng tận.

NHÀ TÔI

 Anh chắc chắn sẽ trù mẩn nói về chị như thế nếu có ai đó hỏi: “Nhà tôi đảm đang lắm nhé! Nhà tôi nấu ăn là số một! Nhà tôi rất tuyệt vời! Không ai bằng được nhà tôi đâu!”

Anh vốn là một họa sĩ. Nghĩ là một nghệ sĩ dùng đôi tay tài hoa cùng trái tim nhạy cảm của mình để làm đẹp cho đời. Vẽ vời có lẽ cũng là điều duy nhất anh có thể làm tốt ngay từ những tháng ngày thơ bé.

Giờ đây anh đã ngoài ba mươi. Người đàn ông ở tuổi này nên và cần có những gì?

Một mái ấm.

Một gia đình.

Một người vợ đầu ấp tay gối.

Một đứa con.

Cùng một công việc, sự nghiệp vững vàng với kinh tế ổn định...

Anh chưa thể nào có được tất cả những điều đó. Nhưng anh vẫn cảm thấy hạnh phúc khi được sống đúng với đam mê của mình. Dù rằng đam mê ấy không thể đem lại cho anh tiền bạc dư dả để chăm lo cho gia đình nhỏ của mình được...

Như vậy, liệu anh có phải một kẻ bất tài?

Chị nhìn anh mỉm cười, khẽ lắc đầu.

Mỗi khi cơn mỏi mệt ủa tới, anh chỉ cần trông thấy nụ cười ấy, tức khắc cõi lòng liền được xoa dịu nhiều phần.

“Cảm ơn em! Nhà anh! Mái ấm đời anh...”

Chị gật đầu, trên môi vẫn vẹn nguyên nụ cười phúc hậu ấy.

Một biến cố xa xưa nào đó khiến chị không còn khả năng cất lên tiếng nói của riêng mình, chỉ có thể yên lặng lắng nghe thôi. Không sao cả! Anh cũng chỉ cần một người chịu lắng nghe mình...

Anh rất thích vẽ chị. Chị chính là người mẫu cho hầu hết những bức chân dung anh vẽ. Đúng vậy! Chị là một trong những nguồn cảm hứng bất tận giúp anh bước tiếp trên con đường nghệ thuật thầm lặng này.

Hôm nay, anh lại vẽ chị. Vẽ đẹp này anh mong đợi mình sẽ chuyển tải thật trọn vẹn lên tấm toan trắng xóa đặt ngay ngắn trên giá tranh trước mặt mình. Anh nheo mắt ngắm nhìn chị đang ngồi ngay ngắn trên ghế. Chị đẹp! Đẹp tuyệt vời! Có ai đó đã từng nói rằng: “Cái đẹp nằm trong đôi mắt của kẻ ngắm nhìn”. Thật vậy, với anh chị là người đẹp nhất. Anh luôn cảm thấy mình quá đổi may mắn khi trong biển người ngoài kia, anh có thể tìm thấy chị, gặp được chị. Không nhiều người trong đời gặp được một nửa thật sự như ý. Hầu hết, người ta chọn thỏa hiệp, chấp nhận với những gì tạm bợ, nửa mùa. Anh không đồng tình với họ! Phải lấy một người mình không hề dốc hết lòng yêu thương là cả một tấn bi kịch giữa cuộc đời. Một là anh tìm được người duy nhất trên đời ấy để chung sống. Hai là ở vậy, một mình. Không có đường nào khác. Không còn đường nào khác nữa...

Cũng như bức tranh anh chuẩn bị tạo tác nên này. Nó phải đẹp, thật đẹp! Phải là một kiệt tác! Bằng không, anh nhất định sẽ vứt bỏ nó đi, tiêu hủy nó, thiêu rụi nó thành một nhúm tro tàn. Những đứa con tinh thần anh mang nặng đẻ đau chắc chắn phải thật hoàn hảo! Anh muốn thế! Rất rất muốn thế!

Anh bắt đầu đi những nét cọ đầu tiên. Chị vẫn luôn ngồi đó - im ắng hết mức có thể để anh vẽ cho thật tốt. Đôi khi, anh có cảm giác chị hết như một bức tượng sống vậy. Phải, với anh, chị không chỉ là một con người bình thường. Anh tôn thờ chị. Từ sắc đẹp cho đến tâm hồn. Chị là một thần tượng, một nữ thần không thể lay chuyển trong cõi lòng anh. Những suy nghĩ miên man tiếp thêm niềm cảm hứng cho những đường, những nét, những hình dáng, sắc màu thi

nhau hiển hiện trên tấm toan kia.

Cứ thế, anh chăm chút cho tác phẩm mới bằng tất cả đam mê và tài năng mà mình có. Chẳng biết đã phải mất bao lâu để bức tranh có thể hoàn thành, chỉ biết rằng chị đã rất kiên nhẫn, vô cùng kiên nhẫn. Đâu phải ngồi yên một chỗ là chuyện dễ dàng! Rất ít người làm được điều này. Và thường thì cũng không ai sẵn lòng làm thế vì một người khác. Trừ khi, tình cảm họ dành cho người ấy đủ lớn để hy sinh và chịu đựng.

Càng nghĩ, anh lại càng cảm kích trước tấm lòng của chị. Anh không thể phụ tấm lòng bao dung nhân hậu ấy của chị được!

Sau cùng, bức tranh cũng đã hoàn thành.

Anh thở hắt ra, toàn thân rã rời.

Chị liền mỉm cười thay cho câu hỏi: “Xong rồi à, anh yêu?”

Anh gật đầu. Chị đứng dậy, tiến lại phía anh và bức tranh.

Anh đứng đó, nhìn lại thành quả của mình. Hiếm người nghệ sĩ nào chắc chắn biết trước được tác phẩm của mình khi hoàn thiện sẽ ra làm sao. Anh hơi nhú mào. Bức tranh này trông thì cũng có vẻ khá ổn nhưng so với hình dung trong đầu anh thì vẫn chưa, chưa thể gọi là hoàn hảo được. Còn thiếu, thiếu nhiều lắm! Tay anh khẽ run lên. Anh đưa đôi tay ấy lên trước mặt mình. Đôi tay này! Anh chỉ có mỗi đôi tay này để tạo tác nên tất cả những gì anh hằng luôn đau đáu mong mỏi. Nhưng...

Trong nỗi thất vọng, anh toan cầm lấy bức tranh ném xuống đất thì chị đã ôm trầm lấy anh, ngăn anh lại.

“Không! Nó không được như anh nghĩ...” Chị ngược mắt nhìn anh, lắc đầu.

Anh là kẻ bất tài, phải vậy không? Làm nghệ thuật mà bất tài thì còn gì thảm hại hơn nữa đây? Đến chính bản thân anh còn chẳng thể công nhận mình thì làm cách nào để được mọi người công nhận?

Chị tiếp tục lắc đầu, đôi mắt đang dần hoen nước.

Anh sợ hãi đưa tay ngăn đôi hàng nước mắt đang trực trào ra kia.

“Không! Em đừng khóc! Không được khóc! Là anh sai! Anh sai rồi!”

Anh không bao giờ muốn trông thấy chị khóc, nhất là vì anh.

“Được rồi, anh sẽ cất nó đi! Đừng lo, anh không đốt bỏ nó đâu...”

Rất nhiều lần anh muốn tự tay “giết chết” những đứa con tinh thần của mình nhưng rồi lại không làm được chỉ vì chị. Chính chị là người đã giúp anh giữ lại tất cả những “đứa con” có hình hài không được hoàn hảo như ý muốn ấy.

Dĩ nhiên, anh không thể nào chỉ vẽ tranh mà sống được. Để tồn tại, anh buộc phải đi dạy tại “lò” luyện thi. Anh có thể không phải là một họa sĩ quá xuất sắc nhưng đủ kinh nghiệm để truyền đạt lại cho lớp trẻ những kỹ thuật mình tích lũy được lâu nay. Không riêng gì anh, đa phần bạn bè tốt nghiệp đại học xong nếu không thể trở nên nổi tiếng và có những triển lãm riêng thì đều chọn cách bỏ nghề kiếm việc khác hoặc đi dạy giống như anh. Anh đã tự hứa với lòng sẽ không bao giờ từ bỏ con đường này đâu có nhọc nhằn, cô đơn cách mấy. Đi dạy là cách tốt nhất để anh có thể tiếp tục gắn bó với nó.

Hôm nay, như thường lệ anh lại rời nhà để đến với nơi mình được gọi là thầy.

“Anh đi nhé!” - Anh trù mến nói với chị.

Chị mỉm cười vẫy tay tạm biệt anh. Anh nán lại ngắm chị thêm chút nữa trước khi đóng cửa lại. Chị vốn không được khỏe nên hầu như chẳng khi nào rời nhà. Gọi là nhà nhưng thực chất đây chỉ là một căn phòng trọ chật hẹp ẩm thấp được người ta cho anh thuê với cái giá không thể rẻ mạt hơn. Biết làm sao khi điều kiện của anh bây giờ chỉ đến thế nghĩ tới đây, anh càng cảm thấy thương chị nhiều hơn. Chị đáng lẽ phải được sống trong một ngôi nhà khang trang, rộng rãi, đủ đầy tiện nghi hơn là thế này. Anh lại tự trách móc bản thân mình. Những tiếng nói cứ thế thi nhau văng vẳng trong đầu:

“Đồ bất tài! Thằng vô dụng! Bản thân mình còn lo không xong thì có thể đem lại hạnh phúc cho ai!”

Mồ hôi anh bỗng chốc túa ra khắp trán rồi chảy xuống mắt. Tất nhiên là hai mắt anh nhanh chóng cay xè. Anh nhú nhú mắt rồi lấy tay dụi dụi. Ủa! Chì đâu?

Trong khoảng nửa giây, anh chẳng thể trông thấy chì nữa. Nhưng rồi chì lập tức xuất hiện trở lại, tay vẫn đang vẫy chào anh.

Anh hoa mắt ư?

Có lẽ vậy đôi mắt là cửa sổ tâm hồn. Nhờ có đôi mắt, anh mới có thể ngắm nhìn trọn vẹn được thế giới đẹp đẽ này mà sáng tạo nghệ thuật. Có lẽ anh đã quá lạm dụng chúng rồi phải biết giữ gìn tài sản vô giá này, anh nhủ thầm.

Mang cỏi lòng ngổn ngang ấy, anh gơ tay tạm biệt chì rồi đóng cửa lại.

Anh luôn đến “lò” luyện thi rất đúng giờ. “Lò” này tồn tại cũng đã lâu, rất uy tín, luôn đảm bảo tỷ lệ đậu cao. Nhờ vào mối quan hệ sẵn có từ thời sinh viên cùng khả năng chuyên môn tốt mà anh được đứng lớp ở đây, mới đó mà thấm thoát cũng gần năm năm rồi.

“Em chào thầy!”

Anh mỉm cười gật đầu với cậu học trò của mình vừa mới tới. Bước vào mùa cao điểm, gần kỳ thi nên “lò” rất đông học viên. Anh đảo mắt nhìn một lượt lớp. Những cô cậu sinh viên mỹ thuật tương lai... Những khuôn diện hồn nhiên, những ánh mắt lấp lánh niềm hy vọng vào một ngày mai tươi sáng. Thuở trước, anh cũng đã từng một thời như thế. Bao nhiêu khát khao, say mê cháy bỏng cuộn trào hệt như một ngọn lửa bên trong lồng ngực phập phồng này. Đến giờ, anh vẫn còn giữ được “lửa” chứ? Anh biết có rất nhiều ngọn lửa khác đã phải tắt ngúm dù không đành đoạn. Những người bạn đồng trang lứa với anh, họ giờ ra sao?

“Nam!”

Anh giật mình quay lại nhìn người vừa gọi tên và vỗ vai mình. Chẳng phải ai xa lạ, là Hoàng - bạn từ thời sinh viên và giờ là đồng nghiệp của anh dạy chung tại đây.

“Hôm qua lại vẽ tới khuya hả? Gì thì gì cũng phải giữ sức khỏe chứ anh bạn! Mắt thâm quầng hết cả rồi!”

Anh gật đầu. Đúng là anh thường vẽ đến tận khuya.

Lắm khi còn thức trắng cả một đêm. Biết là hại sức khỏe nhưng anh hầu như chẳng thể dừng lại khi chưa hoàn thành xong tác phẩm. Anh ghét nhất là sự dở dang, bỏ ngỏ... Chỉ có chị hiểu anh. Chỉ chị mới có thể thức cùng anh, không một lời thở than phàn nàn.

Hoàng nhìn anh với ánh mắt có chút gì đó thương hại. Anh nhú mày. Thương hại ư? Sao phải thương hại anh?

Anh liếc nhìn Hoàng.

Không! Anh mới là người phải thương hại bạn mình. Anh biết từ lâu Hoàng đã không còn vẽ tranh nữa. Chẳng có một tác phẩm hay “đứa con tinh thần” nào được Hoàng cho ra đời nữa. Cảm hứng trong Hoàng đã hoàn toàn “tắc tị” dù Hoàng vẽ rất giỏi, rất có tài... lắm khi còn hơn cả anh nữa. Tại sao ư? Có lẽ vẫn là vì chuyện cơm áo gạo tiền. Rất ít người có thể kiếm sống chỉ với đam mê thôi. Đam mê không thể mang lại tiền bạc, không thể mang lại một mái nhà rộng rãi đủ đầy. Vậy nên, người ta đành gác lại, thậm chí vứt bỏ hẳn hai chữ “đam mê” ấy. Thật đáng buồn! Thật phí phạm công sức lẫn thời gian.

“Thôi, làm việc đi nào... Bạn hiền!” - Hoàng lại vỗ nhẹ vai anh rồi cười.

Ừ, làm việc. Anh gật đầu. Phải làm việc chứ! Muốn có cái ăn, muốn có chỗ ở... Cả màu vẽ và toan nữa... Tất cả đều cần đến tiền cả!

Như mọi khi, hôm nay lớp tiếp tục luyện vẽ người. Anh đến bên từng học viên, hướng dẫn tỉ mỉ cho các em, sửa lại những chỗ còn chưa ổn. Trên bục, anh chàng làm mẫu vẽ vẫn đang rất cố gắng để

ngồi yên như tượng. Chỉ cần chàng ta ngồi khác đi một chút thôi là đã có thể gây khó khăn cho các họa sĩ tương lai. Về điểm này thì cậu ta thua xa chị. Chị chưa bao giờ làm anh phải thất vọng cả. Chưa bao giờ!

Anh lại nhớ chị rồi...

Chờ anh nhé, dạy xong anh sẽ lại về với em, cùng em nấu bữa cơm thơm tất ấm áp. Em là nhà, em là mái ấm. Có em, mọi túng thiếu khổ cực đều vơi đi hết. Anh chỉ cần em thôi, không cần gì hơn nữa...

Một ngày nữa lại sắp sửa kết thúc. Thời gian có chờ đợi ai bao giờ. Hoàng lại gần, vỗ nhẹ vai anh bạn đồng nghiệp của mình:

“Này, dạy xong rồi, đi làm vài chai với tôi chứ! Lần này đừng từ chối nữa đấy!”

“Không! Tôi phải về! Nhà tôi đang đợi!”

Hoàng sửng ngờ. Lại thế nữa rồi.

“Nhà của anh bạn à?”

“Phải! Nhà tôi đảm đang lắm nhé! Nhà tôi nấu ăn là số một! Nhà tôi rất tuyệt vời! Không ai bằng được nhà tôi đâu!”

“Ừ... Thế thôi... Anh bạn về với nhà anh bạn đi vậy...”

“Cảm ơn! Tôi về đây!”

Hoàng đành ngao ngán trông theo bóng dáng Nam nhanh chóng ra cửa leo lên chiếc xe cub cũ kỹ rồi biến mất hút...

Còn lại một mình, Hoàng không khỏi trầm ngâm nhớ về thời sinh viên. Ngày ấy, Nam từng có một mối tình rất đẹp với một cô người mẫu xinh như thiên thần. Bạn bè thuở đó ai cũng phải ganh tỵ với Nam. Nam tài hoa, vẽ tranh rất đẹp, lại có người yêu đúng chuẩn “hot girl”. Cả một tương lai xán lạn đang chờ đợi Nam trên con đường đã chọn. Nhưng rồi thì sao? Nghe nói cô gái ấy ít lâu sau đã rời bỏ Nam để đến bên một người khác có sự nghiệp, địa vị ổn định hơn hẳn

chàng sinh viên mỹ thuật xuất thân tỉnh lẻ nghèo khó. Hẳn ấy là cú sốc lớn nhất cuộc đời của Nam.

Giờ thì Nam làm thầy, vẫn đang ấp ủ những tác phẩm đẹp để hoàn mỹ của mình dù chưa thể nổi tiếng. Ít ra thì Nam đã không từ bỏ như Hoàng. Nam chỉ thường hay làm nhảm về một người nào đó anh ta gọi là “nhà tôi”.

Một người Hoàng biết chắc không hề có thực.

Một người do Nam tự mình tưởng tượng ra...

Khi người ta sống một mình, cô đơn qua nhiều năm tháng, không có ai để sẻ chia hay tin tưởng bằng xương bằng thịt, họ sẽ tự dựng nên một con người hoàn hảo theo ý muốn của họ như cách mà Nam làm ư?

Hoàng không biết. Hoàng cũng chẳng nghĩ Nam mắc bệnh thần kinh, dù rất nhiều người khác hẳn sẽ đều cho là vậy.

Hoàng chỉ đơn giản tin rằng có những người chọn hạnh phúc trong cái thế giới của riêng họ. Cái thế giới mà hầu như chẳng ai có thể hiểu được theo một cách thông thường.

Thế giới ấy phải chăng là “nhà”, là “người vợ” mà họ đã quyết định chung sống trọn đời trọn kiếp mang một cái tên rất đối giản dị lẫn thi vị đó là “*Nghệ Thuật*.”

CƯỚP

ên cướp đứng đó, lăm lăm con dao trên tay:

“Đưa cái túi cho tao! Đưa đây! Nhanh lên!”

Giữa tính mạng và tài sản, cái nào quan trọng hơn? Tất nhiên là tính mạng rồi! Tiền bạc mất đi còn có thể kiếm lại được, chứ mạng sống thì không! Và lại, trong bụng Thảo bấy giờ vốn còn có thêm một sinh mệnh nữa...

“Đây... Anh cầm lấy!”

Hắn lập tức giật lấy cái túi xách hàng hiệu của cô rồi chạy biến.

Thật kinh khủng! Trong cơn túng quẫn, người ta dường như luôn sẵn sàng bất chấp tất cả!

Thảo thở hắt ra, lại thấy mừng khi bản thân vẫn bình an vô sự. Thôi thì cứ nghĩ của đi thay người, thế là còn may!

Về đến căn hộ, nhớ tới con dao sáng loáng trên tay tên cướp ban nãy, cô mới rùng mình. Kể ra thì Thảo cũng can đảm thật, như người khác thì chắc đã ngất xỉu mất rồi. Cũng đúng thôi, xưa nay có chuyện gì mà cô không dám làm. Để đạt được mục đích, Thảo chẳng sợ bất cứ thứ gì...

“Anh Vinh!”

Thảo bấm chuông liên hồi. Một lát sau mới thấy Vinh ra mở cửa với vẻ mặt ngạc nhiên:

“Sao thế em? Có chuyện gì?”

“Em bị cướp! Nó lấy túi xách rồi, điện thoại với chìa khóa nhà đều bỏ trong đó cả!”

“Trời đất ơi! Em có làm sao không? Nó đâu rồi...” - Vừa nói anh vừa nhìn chăm chăm vào bụng cô.

“Chạy mất rồi... Nó chờ sẵn ở đầu hẻm...”

“ Thế thì phải báo công an ngay!”

Cô gật đầu. Ừ, biết đâu có thể lấy lại được đồ...

“Ở đây an ninh kém quá! Có lẽ mình nên dọn đi nơi khác thôi!” - Vinh vừa bấm điện thoại vừa nói.

Dọn đi ư? Nhưng biết dọn đi đâu bây giờ? Chung cư cũ này đúng là có thiếu an ninh thật nhưng lại phù hợp với điều kiện hiện tại của hai đứa...

Thảo liếc nhìn Vinh. Từ một công tử nhà giàu, vì cô mà anh lâm vào cảnh khó khăn, bị bố mẹ từ mặt nhưng rồi sớm hay muộn họ cũng sẽ phải nghĩ lại thôi!

Bởi cô đang mang trong mình cháu của họ mà! Nhờ đứa con này, cô sẽ có được tất cả! Cứ chờ mà xem! Con ơi, “cục vàng” của mẹ! Con phải giúp mẹ, con nhé! Thảo xoa bụng mình, những ký ức của ngày hôm qua cứ thế thi nhau hiển hiện trong đầu.

Thảo và Vinh quen biết nhau qua facebook, dẫu trước đó cô chưa từng tin cái gọi là “tình yêu trên mạng”. Thảo vốn là một “hot girl” xinh xắn, được rất nhiều người quan tâm theo dõi trên mạng xã hội gần hai tỷ người dùng này. Dĩ nhiên, không phải ai cũng có thể lọt được vào mắt xanh của cô! Trừ khi người đó phải rất bảnh bao, hoặc có gia thế “khủng”. May thay, Vinh lại có được cả hai yếu tố ấy!

Thật ra nếu so với những chàng trai ưa nhìn khác đầy rẫy trên mạng, Vinh cũng không phải quá nổi bật. Thảo thậm chí đã phớt lờ khi lần đầu tiên trông thấy lời mời kết bạn facebook của Vinh cũng như những dòng tin nhắn làm quen của anh. Nhưng rồi, Thảo thay đổi ngay thái độ khi biết được sự thật về gia đình anh qua nguồn tin đáng tin cậy từ một vài người quen. Người ta có thể cho rằng Thảo “thực dụng” nhưng cô nghĩ đã là phụ nữ ai cũng có quyền lựa chọn điều tốt nhất cho mình! Cũng giống như các anh thôi! Nếu cô không xinh đẹp, không phải là một “hot girl” có tiếng thì liệu các anh có mất thời gian quý báu của mình gửi lời mời kết bạn và nhắn tin tán tỉnh

không?

Mỗi ngày, Thảo nhận được không biết bao nhiêu lời mời cùng những tin nhắn như vậy. Chẳng trách được, đàn ông có ai lại chẳng ham mê cái đẹp! Trai ham sắc, gái ham tài mà! Bản thân Thảo cũng thích có nhiều người theo đuổi, săn đón. Xã hội bây giờ, hình thức vô cùng quan trọng. Một khuôn mặt đẹp sẽ dễ dàng nhận được sự ưu ái của cả thế giới, chẳng phải ai đó đã nói thế sao?

Thảo hiểu rõ điều này nên rất chịu khó chăm chút cho ngoại hình. Chỗ nào đẹp rồi thì cứ thế tiếp tục phát huy. Chưa đẹp thì cậy nhờ mỹ phẩm, thuốc thang, kể cả có phải chịu đau đớn của “dao kéo” đi nữa! Dù gì thì cũng cứ phải đẹp! Đẹp mọi lúc, mọi nơi!

Hàng nghìn lượt like, follow, tương tác... trên facebook của Thảo đã đủ nói lên tất cả. Dĩ nhiên, Thảo rất biết cách tận dụng facebook để kiếm tiền. Hầu như “hot girl” nào cũng đều bán hàng trên facebook cả, đó là xu thế chung thời nay. Không quần áo thì cũng là mỹ phẩm hay thực phẩm chức năng... tất tần tật những gì liên quan đến chuyện làm đẹp! Điều quan trọng nhất là bản thân mình phải luôn xinh đẹp thì mới mong người ta tin tưởng mua hàng! Thảo quả thật đã kiếm được không ít tiền từ việc này.

Lòng tham của con người vốn dĩ là vô hạn, biết bao nhiêu cho đủ... có được một rồi lại muốn mười. Có được mười thì lại muốn một trăm! Thu nhập của Thảo tuy có tốt thật đấy nhưng cô vẫn mơ đến một cuộc sống khá giả huy hoàng của tầng lớp thượng lưu. Vậy nên người ta mới hay gán ghép “chân dài” với cả “đại gia”.

Vinh có thể không phải “đại gia” nhưng vẫn là một “thiếu gia” sinh trưởng trong một gia đình có thế lực. Vinh chính là chìa khóa mở toang cánh cửa tới một thế giới lâu nay Thảo khao khát bước vào... Đúng vậy, phải nhanh chóng “tóm” lấy “con mồi” này! Thảo vẫn nhớ như in cách mình nhoèn miệng cười khi cả hai chat cùng nhau. Lúc bấy giờ, Vinh vẫn còn cách xa Thảo những nửa vòng trái đất. Anh

đang du học nơi xứ người, dự định sau khi học xong trở về nước sẽ tiếp quản cơ ngơi của gia đình. Tuyệt vời!

- Thảo nghĩ. Một khi đã muốn điều gì, Thảo phải có bằng được, bằng mọi giá, bất chấp tất cả!

Tình yêu trên mạng vốn dĩ đã “ảo”, lại còn xa xôi vạm vỡ nữa thì đúng là quá khó khăn để tin tưởng vào. Nhưng ấy là với người khác chứ không phải Thảo...

“Hè này anh sẽ về thăm em đợi anh nhé, sắp rồi...”

“ Vâng, em sẽ đợi...”

Đợi với chẳng chờ! Làm như tiểu thuyết “ngôn tình” không bằng! Thảo phì cười trong lúc nhẩn lại cho Vinh. Nếu anh chỉ là một thằng du học sinh “quèn” thôi thì đừng có mơ được tôi để mắt tới, ngốc ạ!

“Anh yêu em lắm! Em có yêu anh không?”

“ Có chứ!”

“Nhiều không?”

“Nhiều! Nhiều ơ là nhiều!”

“Anh cũng thế! Yêu em thật nhiều!”

Đúng là... đưa con nít! Người ta nói không sai: Đàn ông chẳng qua chỉ là một đứa trẻ to xác. Một “cậu ấm” ít trải đời, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải đụng tay đụng chân vào bất kỳ chuyện nặng nhọc gì như Vinh thì lại càng ngây thơ khờ khạo nhưng như thế với Thảo lại tốt! Thế mới dễ “trị”! Thế mới dễ xỏ mũi dắt đi! Vừa nghĩ bụng, Thảo vừa tủm tỉm cười. Ai không biết lại tưởng Thảo cười vì hạnh phúc lắm đây. Ừ, Thảo thấy mình cũng hạnh phúc và may mắn đấy chứ. Đâu dễ gì có được cho mình cơ hội tốt thế này... Cứ vậy, Thảo tiếp tục nhìn vào màn hình điện thoại đang hiển hiện những dòng tin nhắn của Vinh.

Mau mau về với em nào, “mỏ vàng” của em!

Và rồi vào một ngày hè đẹp trời như lời hẹn trước, “mỏ vàng” của Thảo cũng thật sự đáp máy bay quay trở về thành phố này. Tim Thảo

không khỏi đập loạn xạ khi đợi phía trước cửa sân bay. Lâu nay chỉ nhìn nhau qua màn hình điện thoại rồi máy tính, đã bao giờ cả hai đối diện với nhau bằng xương bằng thịt đâu? Liệu Vinh có thể nhận ra được Thảo giữa rừng người này không? Còn Thảo thì sao? Vinh đâu? Vinh ở đâu? Vinh liệu đã xuất hiện hay chưa?

Cuối cùng, họ cũng đã thấy nhau. Facebook những hai tỷ người mà cả hai còn tìm được nhau, huống hồ là sân bay bé nhỏ này. Thảo không ngờ Vinh ở ngoài lại cao lớn đến thế, hơn Thảo hẳn một cái đầu! Cũng được đấy chứ! - Thảo nghĩ thầm. Đi bên nhau cũng khá là đẹp đôi! Người yêu đẹp trai, cao to phong độ, quan trọng nhất là “con nhà giàu”... Tiêu chuẩn của một “hot girl” căn bản chỉ là như thế thôi...

Chuỗi ngày ấy tuy ngắn ngủi nhưng với Thảo quả là vô cùng vui vẻ. Vinh toàn đưa Thảo đến các nhà hàng sang trọng để thưởng thức đủ loại cao lương mỹ vị đắt tiền. “Thiếu gia” mà, ít ra cũng phải thế chứ! Đâu chỉ vậy, Vinh còn cùng Thảo đi shopping tại cái trung tâm thương mại hoành tráng nhất, sắm vô số đồ hiệu từ túi xách cho tới váy áo, phấn son... Xài tiền của người yêu bao giờ cũng thích hơn xài tiền của bản thân mình! Vì chỉ tiền của mình làm ra thì mình mới biết “xót” chứ của người ta thì không! Ha ha ha! Thảo chính là thế đấy, máu “thực dụng” luôn tuôn trào trong từng ngóc ngách của huyết quản. Mà thế thì đã làm sao nào? “Em đẹp, em có quyền!”. Khi mình đẹp, mình hoàn toàn xứng đáng nhận được những gì tốt đẹp nhất có thể. Suy nghĩ ấy vốn dĩ đâu chỉ riêng mỗi Thảo có trong đầu. Trong cái thời đại trọng hình thức hơn là “nội dung” này, hầu như cô gái nào cũng chạy theo tư tưởng ấy. Đàn ông có ai khẳng định mình không yêu bằng mắt? Vậy thì đừng trách phụ nữ yêu bằng ví tiền của anh ta? Ví dày thì yêu nhiều. Ví lép thì “lợn nhanh cho nước nó trong”!

Dĩ nhiên, chẳng bao giờ Thảo ngu dại để lộ ra dù chỉ một chút tâm

tư thật của mình. Đẹp chưa đủ, còn phải biết “giả nai” nữa cơ! Như cái cách Thảo “giả nai” với Vinh lâu nay. Em đáng yêu, ngây thơ, vô tội... Em chẳng hiểu gì, biết gì đâu, anh ơi!

Chuyện không thể ngờ xảy đến khi cả hai yêu nhau được nửa năm. Nói là nửa năm chứ thời gian thật sự bên nhau có được là bao lâu đâu, khi Vinh về nước một thời gian rồi lại phải qua xứ người học tiếp. Yêu xa, dù cách nhau nửa vòng trái đất hay chỉ một cái màn hình điện thoại, ipad... thì vẫn cứ là xa. Mà người ta vẫn bảo nhau đấy thôi: Xa mặt cách lòng.

“Mình chia tay em nhé. Anh thương người khác rồi...”

Cái quái gì vậy? Có thật là Vinh đang nhắn cho cô không? Thảo chẳng thể tin nổi những dòng chữ đang hiển hiện trên màn hình điện thoại. Anh ta dám chia tay mình? Chưa từng có ai “cả gan” làm thế với mình, chỉ có mình được quyền “đá” họ thôi!

“Tại sao? Ai! Nó là ai!”

“Một cô bạn học khóa dưới của anh... anh xin lỗi em...”

Xin lỗi? Xin lỗi là xong sao? Xin lỗi là cứ thế giữ bỏ được tất cả dễ dàng à?

“Trả lời tôi! Nó là ai!”

“Em không cần biết đâu... Thôi nhé, anh bận rồi...”

Cổ họng Thảo uất nghẹn. Cơ thịnh nộ ập đến, thiếu chút nữa Thảo đã ném văng chiếc smarphone mới cấu đắt tiền xuống nền đất lạnh. Không! Không! Không! Là đứa nào! Đứa nào dám “cướp” mất “mỏ vàng” của mình! Mình không tha cho nó! Nhất quyết không thể tha cho nó được! Đúng là quân ăn cướp! Đồ kẻ cướp!

Thảo vừa bị cướp. Cướp gì không cướp, lại đi cướp người yêu “đắt giá” của Thảo. Làm sao có thể chấp nhận được chuyện này? Thảo không cam lòng! Không cam lòng!

Chẳng bao lâu sau, Thảo cũng “điều tra” ra được cái đứa “kẻ cướp” ấy. Tất cả đều nhờ có facebook “mách lẻo” cả. Vào được

trang cá nhân của tình địch, Thảo lại càng cảm thấy phần nộ hơn. Nhan sắc của cô ta có thể nói cũng khá dễ thương nhưng vẫn còn thua xa Thảo. Vinh bỏ Thảo để quen một người chỉ đến thế thôi ư?

Thật ra, dường như Vinh cũng có cái lý của mình. Tìm hiểu sâu hơn, Thảo mới biết tuy ngoại hình chỉ dừng ở mức tạm ổn nhưng cô gái này lại có xuất thân “trâm anh thế phiệt”. Gia đình của cô ta so với Vinh thì chẳng thua kém là bao nếu không muốn nói còn có phần “nhỉnh” hơn. Nghĩa là, họ rất “môn đăng hộ đối”, khó lòng chê bai được điều gì. Trong khi đó, mang danh là “hot girl” nhưng gia cảnh của Thảo làm sao mà bì được với hai người họ. Bố mẹ của Thảo chỉ là những con người hết sức bình thường, không địa vị hay rủng rinh tiền bạc nhưng vẫn cố gắng nuôi dạy Thảo nên người... Thảo rất muốn đáp đền công ơn sinh thành dưỡng dục của họ. Nhưng bằng cách nào đây? Liệu có cách nào nhanh hơn ngoài chuyện lấy chồng “đại gia”?

Phút chốc, giấc mơ ấy đã tan biến bởi một kẻ thứ ba xen vào! Làm thế nào bây giờ? Phải làm sao đây? Thảo để vuột mất tất cả dễ dàng vậy sao?

Cơ hội không tự đến mà do chính bản thân mình tạo ra. Ngẫm lại, Thảo cảm thấy rất mừng khi bản thân đã làm được chuyện ngỡ như “không tưởng”: Cướp lại Vinh từ kẻ phá bĩnh kia.

Đời mà! Luôn luôn ẩn chứa bao nhiêu là chữ ngờ. Ba mươi vẫn chưa phải là Tết!

Tuy không quen nhau nữa nhưng Thảo vẫn cố gắng giữ liên lạc với Vinh như một “người bạn tốt”. Với một chàng công tử thiếu kinh nghiệm sống như Vinh thì chuyện cãi vã gây gổ với bạn gái chắc chắn sẽ thường xuyên xảy ra như cơm bữa. Cô gái kia cũng vào loại cứng đầu, ít chịu nhường nhịn, cảm thông cho anh người yêu to xác mà tính khí còn rất “trẻ con” này. Và mỗi khi giận hờn như thế, người Vinh tìm đến nhắn tin tâm sự sẽ chia là ai? Còn ai khác ngoài Thảo

nữa đây?

“Anh đừng buồn, lựa lời mà nói chuyện với cô ấy nha.”

“Cảm ơn em, chỉ có em hiểu anh thôi...”

Thảo có thật sự hiểu Vinh không? Không quá nhiều đâu, miễn là hơn cô gái kia thôi! Cô ta ngây thơ thật, trong khi Thảo là chúa “giả nai”. Thế thì ai mới hơn ai đây?

Thần may mắn cuối cùng đã thật sự mỉm cười khi Vinh hoàn thành chuyện học và trở về nước trong khi cô bạn gái kia vẫn còn ở xứ người mãi loay hoay với mớ sách vở bề bộn. Xa nhau, họ lại tiếp tục có những bất đồng không thể hòa giải. Gần còn khó, huống chi ở xa cả vạn dặm!

“Em đang ở đâu? Anh buồn quá...”

“Em đến với anh nhé! Đợi em!”

Vào cái đêm định mệnh ấy, trong một quán bar “sang chảnh”, cả hai đã cùng uống đến say khướt, chẳng còn biết trời trăng mây gió gì. Thật ra, người bị chuốc say là Vinh. Thảo đã lén bỏ vào ly rượu của Vinh một viên thuốc “thần kỳ” mình cất công thủ sẵn, trước khi đưa Vinh vào một khách sạn gần đó. Phải rồi, chính nhờ sự “thần kỳ” của nó mà sau đêm ấy, Thảo đã có trong mình một “cục vàng”.

“Anh Vinh, em... Có thai rồi!”

“Cái gì! Sao lại thế được...”

“Nó là con anh đó!”

“Con anh?”

“Đúng! Em sẽ sinh con cho anh! Mình quay lại với nhau, anh nhé! Anh cũng đã nói chỉ em mới hiểu anh thôi mà...”

Ít lâu sau, Vinh quyết định chia tay cô gái kia khi mối quan hệ của cả hai tiếp tục xấu đi. Nếu cô ấy biết hết chuyện tà đình này thì cũng sẽ chủ động cắt đứt với anh thôi. Tất cả đều diễn biến đúng như kế hoạch Thảo đã suy tính,... Ngoại trừ bố mẹ Vinh. Họ không chấp nhận Thảo lén đưa con trong bụng cô. Chỉ vì họ nghĩ cô không xứng

với anh, về mọi mặt! Đến nước này rồi, chẳng lẽ lại chịu thua? Thảo liền bàn bạc với Vinh tạm thời dọn ra chung cư ở riêng với nhau, từ từ tìm cách thuyết phục bố mẹ anh. Có đứa con trong bụng, Thảo chẳng mấy khó khăn để buộc Vinh phải làm theo ý mình.

Tuy vậy, bố mẹ Vinh cũng chẳng phải dạng vừa. Họ tuyên bố từ mặt Vinh đồng thời cắt hết mọi khoản chu cấp hàng tháng của anh. Vậy nên từ khi cả hai chung sống với nhau, kinh tế đều do một mình Thảo gồng gánh, chủ yếu nhờ vào nguồn thu nhập từ buôn bán trên facebook vốn dĩ vẫn khá thuận lợi của cô lâu nay.

Không sao! Cố gắng nhẫn nhịn! Chỉ cần “cục vàng” này ra đời, tất cả sẽ khác! Thảo tin sớm hay muộn cục diện rồi cũng phải thay đổi. Và cô chắc chắn mình sẽ có ngày đường đường chính chính bước vào gia đình Vinh, đúng như mơ ước lâu nay!

Từ một người “bị cướp”, Thảo đã lật ngược được thế cờ! Cô đã “cướp” lại được Vinh - “mỏ vàng” của đời mình - cũng như dễ dàng “trói” chặt chân anh.

Lúc ấy, Vinh đang mãi ngắm hình nàng trên facebook qua màn hình điện thoại. Nghe nói nàng đã đau khổ lắm, sau khi Vinh nói lời chia tay...

Biết làm sao bây giờ? Vinh đã lỡ khiến cho người ta có bầu thì phải chịu trách nhiệm! Thế mới đáng mặt đàn ông... vài tháng nữa, con của anh sẽ ra đời. Con anh cần phải có đủ đầy cả bố lẫn mẹ. Ấy là điều anh đã tâm niệm suốt quãng thời gian qua. Vì con, anh thậm chí sẵn sàng để bố mẹ từ mặt, cắt đứt mọi “viện trợ”...

“Anh Vinh!”

Giọng nói quen thuộc của Thảo cùng tiếng chuông cửa dồn dập khiến Vinh giật nảy mình. Chuyện gì vậy? Chắc là có chuyện khẩn cấp! Vinh vội liếc nhìn lại màn hình điện thoại thêm một lần nữa... Hình ảnh của nàng vẫn còn đang hiển hiện. Liệu nàng có thể sống tốt

khi chẳng còn anh bên cạnh không? Em ơi, anh xin lỗi anh thật quá
nhẫn tâm với em nhưng anh lại không thể nhẫn tâm với con của anh
và Thảo được. Thật lòng, anh yêu em hơn Thảo, nhưng lại cần có
đứa con này... Anh thật tâm cầu chúc cho em gặp được một người
nào đó xứng đáng hơn anh - một kẻ tệ bạc! Còn anh, từ nay về sau
sẽ vĩnh viễn cất giữ em ở một góc thật sâu bên trong trái tim này...

Ngần ngừ thêm một chốc nữa, Vinh mới cất điện thoại vào túi
quần rồi chạy ra mở cửa căn hộ chung cư cũ kỹ này. Trông thấy
Thảo đứng đó thất thần, Vinh không khỏi ngạc nhiên thốt lên: “Sao
thế em? Có chuyện gì?”

Nàng giờ đây rất hay mau nước mắt. Chàng lại sợ khi phải trông thấy những giọt nước mắt ấy. Vậy nên, chàng luôn cố gắng hết sức để những khi cả hai bên nhau, nàng luôn cảm thấy vui vẻ, tâm hồn thoải mái. Nhưng dường như tất cả là rất khó...

Hai người quen biết như thế nào? Mỗi khi nghĩ đến, chàng lại cảm thấy có gì đó nao nao trong lòng. Cả hai gặp nhau lần đầu tiên vào ngày hội truyền thống của trường. Chàng lúc ấy chỉ là một gã tân sinh viên từ tỉnh lẻ chân ướt chân ráo bước lên thành phố này. Nàng cũng là “ma mới” nhưng sinh ra và lớn lên tại mảnh đất này, gia cảnh tất nhiên tốt hơn chàng nhiều. Rồi sao nữa nhỉ? Người với người gặp gỡ và ở bên nhau là vì lẽ gì?

Rất nhiều lần chàng đã tự hỏi bản thân mình như vậy.

Giây phút cả hai chạm mặt, chàng bỗng thấy tim mình thót lên. Là lòng thay! Trước đây, chưa khi nào chàng từng trải qua cảm giác ấy.

Nàng nom mới thật xinh xắn trong chiếc váy màu xanh nhạt. Chàng vốn dĩ ưa thích màu xanh. Ấy là màu của bầu trời hay đại dương bao la vô cùng tận.

Màu của yên bình, thanh thản. Và đó cũng là màu sắc tượng trưng cho sự tin tưởng, chân thành.

Phải chăng chính vì thế nên chàng mới mạnh dạn bước đến làm quen với nàng dù bản thân mình xưa nay chẳng mấy cởi mở, hòa đồng với mọi người chung quanh?

“Lúc đó Oanh thấy Nguyên đáng yêu lắm...”

Chàng bật cười. Nàng quả đã từng nghĩ như vậy thật sao?

Nếu không nói ra, nàng có thể biết hết những tâm tư trong lòng chàng bấy lâu nay không? Lại một câu hỏi khác chàng vẫn thường xuyên đặt ra với chính mình.

Thế còn chàng? Chàng hiểu Oanh chứ? Oanh thật sự cần gì, muốn gì?

Cũng như trong tim Oanh liệu có dù chỉ một chút xíu xiu thôi hình bóng của chàng không?

Chàng không dám hỏi, chưa một lần dám hỏi thẳng Oanh tất cả những điều ấy...

Bởi nàng đã thuộc về một người khác, dẫu chàng chưa hề là một người đến sau trong muện màng.

“Nguyên thấy anh ấy thế nào?”

Chàng tiếp tục lục lại trong đầu mình một hồi ức khác. Ấy là lần đầu tiên chàng biết đến sự tồn tại của Thắng từ Oanh. Một kẻ mà trong thâm tâm chàng luôn cảm thấy ghét cay ghét đắng! Tại sao ư? Chàng bật cười lần nữa. Hẳn rõ ràng chưa bao giờ xứng đáng với Oanh cả!

Vậy mà... Oanh lại chọn hẳn...

Khi được Oanh hỏi, chàng nhớ mình chỉ ậm ừ qua loa rồi cười trừ. Giá như vào giây phút đó chàng thốt lên rằng: Không! Hẳn ta không được! Không được một cái gì cả! Người Oanh nên... Yêu là Nguyên đây này!

Dĩ nhiên, chàng làm gì có đủ can đảm để nói ra những lời gan ruột đó. Được như thế thật thì cả hai hẳn đã khác, khác rất nhiều...

Hoặc là không...

Vẫn luôn tồn tại đâu đó bên trong một nỗi sợ vô hình khiến chàng chẳng thể làm gì khác hơn là tiếp tục duy trì mối quan hệ này.

Một mối quan hệ không rõ ràng.

Cùng một (vài) danh xưng thật khó để xác định đúng - sai với chàng.

“Mình là bạn thân, phải không Nguyên?”

Bạn thân ư? Ừ, là bạn thân. Chàng gật đầu dù thâm tâm dậy sóng. Nếu chỉ đơn thuần là bạn thân thì đã tốt biết mấy. Thân thiết nhưng

cả hai vẫn có cho mình cuộc đời riêng. Yêu những người khác rồi hồn nhiên chia sẻ chuyện tình cảm của nhau, đại loại vậy.

“Sao Nguyên không yêu ai đi! Cứ một mình mãi thế...”

Oanh đã từng hỏi chàng rất nhiều câu hỏi khác nhau. Hầu hết luôn là những câu khiến tim chàng đau nhói kể cả mỗi khi ngồi nhớ lại.

Oanh không biết thật hay cứ cố giả vờ như không biết? Chàng vẫn đang yêu và mãi chỉ yêu một người, kể từ lần đầu tiên gặp gỡ.

Định mệnh đôi khi thật quá bất công. Oanh gặp Thắng lần đầu tiên trong tiệc sinh nhật một người bạn cũ của nàng. Chàng tất nhiên không có mặt ở đó. Nếu chàng được mời, được tham dự buổi tiệc ấy... Kết quả liệu có thay đổi đi chút nào không?

Hay là... Oanh vẫn sẽ cứ yêu Thắng, ngay từ cái nhìn đầu tiên, như một điều hiển nhiên chẳng thể nào khác được?

Thắng rõ ràng hơn hẳn chàng về mọi mặt. Ngay từ ngoại hình đã quá đủ nổi bật giữa đám đông cũng như dễ dàng thu hút bất kỳ ánh mắt của cô gái nào. Đã thế, hẳn lại còn “dẻo miệng”, luôn biết cách rót vào tai phái nữ những lời đường mật. Con gái vốn dĩ yêu bằng tai mà! Oanh kể rằng hôm đó, cả hai chuyện trò rất vui vẻ dù chỉ vừa gặp mặt. Thắng nhanh chóng xin số điện thoại lẫn facebook của nàng để cả hai có thể trao đổi nhiều hơn.

Cũng rất nhanh để Oanh gật đầu nhận lời làm bạn gái của hắn... Nhanh đến ngỡ ngàng, chàng nghĩ.

“Oanh cứ ngỡ đã gặp anh ấy từ lâu lắm rồi...”

Đúng là trên đời luôn có ít nhất một người cho ta cảm giác như thế thật. Giây phút nghe nàng bộc bạch điều này, chàng chẳng dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy kia. Chàng chỉ tự hỏi liệu nàng có cùng cảm giác ấy với chàng không? Chàng đã biết nàng từ lâu, lâu lắm... Trước cả khi gặp mặt lần đầu tiên tại ngày hội truyền thống của trường nữa...

“Biết đâu... Có kiếp trước thật, Nguyên nhỉ!”

Kiếp trước ư? Chàng khế gặt đầu. Chắc cũng chỉ còn cách lý giải như thế mà thôi. Vấn đề là... Chàng cũng giống như đa số những người khác chẳng tài nào nhớ được rõ ràng kiếp trước của mình. Nếu như chàng nhớ lại được thì sao? Rằng trong một kiếp sống nào đó trước đây, chàng và nàng đã từng là của nhau, thuộc về nhau... Vậy nên kiếp này cả hai mới gặp lại, tiếp tục mối lương duyên gắn kết, phải vậy không?

Nhưng là thế thật thì Thăng chui từ đâu ra? Hắn với Oanh cũng từng bên nhau trong một kiếp trước xa vời nào đó hay sao?

Oanh chọn hắn chứ không chọn chàng. Sự thật vẫn mãi là sự thật.

Và cũng kể từ đó, chàng nhận ra mình bắt gặp đôi mi hoen nước của nàng ngày một thường xuyên hơn.

Oanh ghen! Lẽ nào càng yêu người ta mới càng ghen, lắm khi đến nỗi mù quáng, bất chấp tất cả. Oanh ghen với tất cả những bóng hồng lượn lờ chung quanh Thăng. Chuyện sẽ chẳng có gì nếu như hắn không nồng nhiệt sẵn sàng đáp lại tình cảm của bất kỳ cô gái nào. Điều đó làm Oanh muốn phát điên!

Quen nhau chưa lâu, cả hai đã thường xuyên cãi vã và giận hờn. Cứ hết “chiến tranh lạnh” rồi lại làm lành. Những lần đó, Oanh lại tìm đến chàng, nước mắt thi nhau trào ra trong tức tưởi.

“Tại sao Thăng lại đối xử với Oanh như thế? Tại sao vậy Nguyên?”

Chàng cũng đã rất nhiều lần tự hỏi lòng tại sao.

Tại sao Oanh lại đối xử với chàng như vậy?

Chỉ khi Oanh buồn, cần một người gần bên ủi an giúp trút bỏ những bức xúc phiền muộn, Oanh mới cần đến chàng thôi sao?

Và tại sao luôn là những giọt nước mắt ấy? Tại sao không thể là nụ cười rạng rỡ hạnh phúc chàng thường mơ thấy khi đêm về?

Chàng mừng tượng ra nụ cười ấy khi Oanh tay trong tay bên Thăng. Phải rồi, nụ cười của nàng không dành cho chàng mà thuộc về hắn ta. Cả trái tim và tình yêu của nàng đều thuộc về hắn...

Chàng thấy mình run lên khi hình dung trong đầu cảnh tượng hân đặt lên môi nàng một nụ hôn đầy tham lam cùng khát khao chiếm hữu. Hân vẫn luôn là một kẻ tham lam khi có thể dễ dàng phân phát nụ hôn của mình cho mọi cô gái trót phải lòng, si mê hân. Hân thừa mứa quá nhiều nên đâu biết được thế nào là hiếm hoi, quý giá.

Hân có mọi thứ, chàng lại chẳng có gì.

Điều hân có, chàng mong mọi cả đời cũng không thể nào có được...

Giây phút ấy, chàng chỉ muốn lao ngay đến chỗ hân, đắm thật mạnh vào khuôn mặt đẹp để ưa nhìn cuốn hút kia. Quân khốn nạn! Tại sao mày dám làm thế? Tại sao lại khiến người tao yêu phải khóc, vì một thằng đểu cáng như mày! Mày không xứng đáng! Cả nụ cười và nước mắt của nàng, mày đều không xứng đáng!

Đúng. Chàng đâu phải là gỗ đá. Chàng cũng biết ghen hệt như Oanh vậy thôi. Nhưng chàng lại chẳng thể làm gì hơn ngoài ngồi đó lắng nghe nàng, lặng nhìn hai hàng lệ đang lăn dài xuống khuôn diện tươi xinh kia mà tái tê cõi lòng. Chàng cố ngăn mình không ôm lấy tấm thân nhỏ nhắn ấy, đưa vai mình ra làm một điểm tựa vững vàng cũng như đưa tay lau khô hết nước mắt vương trên khóe mi nàng. Chàng không dám, không đủ can đảm... Những nghĩ suy cứ thế tiếp tục chảy trôi trong đầu chàng. Vẫn là những câu hỏi quen thuộc lặp đi lặp lại đã biết bao nhiêu lần ấy...

Giữa hai ta là gì? Là gì vậy, Oanh?

Tình bạn?

Tình yêu?

Hay là ở giữa tất cả những lưỡng lự, mập mờ, vô định...

Chẳng nở bước ra xa, cũng chẳng thể tiến lại gần hơn nữa.

Cứ thế này... Cho đến bao giờ?

Rốt cuộc thì nàng ở đây làm gì?

Một lần nữa, hắt lại phản bội nàng...

Trước mắt nàng là một khách sạn - nơi chỉ nửa tiếng trước Thắng vừa bước vào đó cùng một đứa con gái khác. Nàng đã cố công theo đuôi hắn để có thể chứng kiến tất cả.

Hắn vẫn thế! Vẫn chứng nào tật nấy! Bản chất của hắn là vậy, chẳng bao giờ thay đổi được!

Hai mắt nàng hoeen cay. Nàng phải làm gì bây giờ? Xông vào đó ba mặt một lời với lũ chúng nó ư? Hay là... Lại tìm đến Nguyên, một lần nữa?

Nguyên...

Người duy nhất luôn luôn lắng nghe nàng.

Chỉ có Nguyên mà thôi.

Bạn thân. Tri kỷ.

Hay là... Gì đó khác?

Nàng mím chặt môi. Đâu cần thiết phải nói ra, nàng vẫn biết được sâu trong lòng Nguyên nghĩ suy những gì. Ánh mắt và sự quan tâm của Nguyên lâu nay đã đủ nói thay tất cả.

Nhưng... Nàng không thể và không muốn đi xa hơn mối quan hệ thiếu rõ ràng này. Nguyên rất tốt. Ở bên Nguyên, nàng cảm nhận được sự chân thành và bình yên. Nàng cũng cảm nhận được tình yêu thầm lặng mà bền lâu Nguyên dành trọn cho mình.

Có lẽ chính vì thế, nàng càng không thể đón nhận tình cảm ấy.

Nàng lại liếc nhìn về phía khách sạn Thắng và con bé kia vẫn còn đang ở trong đó. Tại sao nàng lại có thể yêu một kẻ đốn mạt như hắn ta? Hắn làm khổ nàng hết lần này đến lần khác. Ấy vậy mà, chỉ cần hắn nhận lỗi xin tha thứ thì nàng lại mềm lòng. Để rồi cái vòng lặp này lại cứ thế tiếp diễn không có hồi kết. Cười rồi lại khóc. Hạnh phúc rồi lại đón đau...

Không!

Đây sẽ là lần cuối cùng. Trái tim này chẳng thể chịu đựng thêm sự

giày vò nào nữa. Tổn thương quá đủ rồi. Những vết sẹo đã phủ kín, chẳng chịt.

Nàng không khỏi nhớ đến lần đầu tiên nàng và Nguyên gặp gỡ nhau trong lễ hội truyền thống của trường. Nàng đã biết Nguyên “thích” mình ngay từ giây phút ấy. Nếu nàng đáp lại, nếu nàng chọn Nguyên chẳng phải sẽ tốt hơn rất nhiều hay sao?

Tim ơi mày trả lời tao đi! Tại sao? Tại sao vậy?

Tại sao mày không thể yêu Nguyên, dù chỉ là một đôi chút thôi? Ngay cả giả vờ cũng chẳng được sao?

Tại sao lại là Thắng, mà không phải là Nguyên?

Hai hàng nước mắt tiếp tục lăn dài xuống gò má nàng.

Nàng rút điện thoại trong túi ra định gọi cho Nguyên rồi lại thôi.

Nhìn đắm đắm vào dãy số quen thuộc của Nguyên trên màn hình điện thoại, nàng chợt thấy mình đứng giữa một khoảng không bao la vô cùng tận.

Khoảng không lấp đầy những lững lờ, mập mờ, vô định...

NGÀY NGHỈ PHÉP

Nhỏ gọi điện thoại cho công ty xin nghỉ làm một ngày.
Chẳng phải vì ốm đau cảm sốt gì.

Cũng chẳng phải bởi có việc gia đình đột xuất.

Chỉ là một sớm thức giấc, nhỏ muốn thế!

Muốn thế? Có thật là nhỏ biết mình muốn gì?

Tuổi ba mươi dù đã gần kề, nhỏ vẫn chỉ là một nữ nhân viên văn phòng bình thường của một công ty có quy mô vừa phải. Mới đó mà nhỏ gắn bó với công ty này thắm thoát đã gần tám năm rồi, kể từ ngày ra trường...

Tám năm. Nhanh như một giấc mơ. Bừng tỉnh dậy, nàng đã đối diện với cái gọi là “tuổi già”...

Phải, mỗi lần nghĩ tới, nàng lại cảm thấy sợ, rất sợ...

Cái tuổi nó đuổi xuân đi. Chẳng phải người ta vẫn thường hay bảo nhau đấy thôi:

“Trai ba mươi tuổi đang xoan, gái ba mươi tuổi đã toan về già!”

Thiếu nữ nào lại chẳng sợ già, sợ xấu? Nhỏ cũng hệt như bao nhiêu cô gái trong cuộc đời này, không khỏi cảm thấy tiếc nuối thanh xuân đang ngày một cạn kiệt của mình.

Vậy thì cứ tự cho phép mình nghỉ một ngày đi, có làm sao đâu! Nhỏ còn cả đời để làm việc mà!

Thật ra, nhỏ cũng chẳng rõ mình có yêu thích công việc này không mà lại có thể gắn bó với nó lâu đến thế hay có lẽ, nhỏ vốn dĩ chỉ cần có một công ăn việc làm ổn định, được nhận lương hàng tháng, sớm tối đi đi về về vậy thôi là đủ.

Bao nhiêu người vẫn phải lăn lộn kiếm từng đồng bạc lẻ ngoài kia.

Bao nhiêu kẻ thất nghiệp mơ ước có một việc làm tử tế chỉ cần đủ sống mà còn gian nan trầy trật...

Nhỏ may mắn hơn thế nhiều. Sinh ra và lớn lên nơi thành phố này. Gia đình vào hàng trung lưu bình thường, không giàu cũng chẳng nghèo. Từ bé đến lớn, nhỏ chỉ biết vui đầu vào sách vở. Tốt nghiệp đại học, vừa ra trường thì được ba má gửi gắm đi làm ở công ty của người quen vốn là chỗ thân tình từ lâu của gia đình.

Có thể nói cuộc đời của nhỏ đã được lập trình sẵn ngay từ đầu. Một cuộc đời... Nhàm chán, vô vị! Nhỏ thờ hất ra trong khi vẫn đang chạy xe lang thang vô định trên đường.

Đi đâu bây giờ? Phải tận hưởng ngày nghỉ này thế nào đây?

Nhỏ ít bạn, nếu không muốn nói là chẳng có lấy nổi một người bạn thân. Nghĩ tới đây, nhỏ lại không khỏi cảm thấy chạnh lòng. Nhỏ là người sống nội tâm, vui buồn hiếm hoi thể hiện ra bằng lời. Vậy nên từ những tháng năm đi học cho tới tận bây giờ khi đã đi làm “kha khá” lâu, nhỏ hầu như vẫn chỉ thui thủi một mình. Đám đông thường khiến nhỏ lạc lõng, thiếu thoải mái. Dù rất muốn hòa nhập cùng tập thể nhưng đối với nhỏ sao lại khó khăn quá đổi.

Chiếc xe tay ga còn lăn bánh thêm một đoạn nữa, nhỏ mới nhận ra mình đã có mặt ở phố đi bộ tọa lạc tại trung tâm của thành phố này. Buổi sáng, lại vào ngày thường nên tất nhiên nơi đây không được đông vui như khi đêm về. Dù sao thì cũng đã tới đây, hay là nhỏ đưa mắt nhìn lên chung cư nằm ngay mặt tiền của phố đi bộ này.

Đây vốn là một vị trí đắc địa có “view” đẹp nhất khi nhìn từ các ban công xuống nên những cái đầu nhay bén đã nhanh chóng “đổ bộ” mở ra không ít quán xá trong chung cư này. Cà phê chung cư phố đi bộ, tại sao không?

Nghĩ là làm, nhỏ đi gửi xe rồi khấp khởi lần mò chui vào con hẻm dẫn lối lên chung cư.

Đi thang máy hay thang bộ đây?

Cuộc đời là thế, luôn đưa ra cho người ta nhiều sự lựa chọn. Mỗi lựa chọn đều có một cái giá riêng của nó. Như việc đi thang máy có

thể nhanh chóng, đỡ mỏi chân nhưng lại phải... Tốn tiền (dù ít thôi!), bởi mỗi lượt vào thang máy ở đây đều có người đứng thu tiền cả...

Đắn đo một hồi, nhỏ quyết định leo thang bộ. Chẳng phải vì tiếc tiền mà bởi nhỏ muốn tự khám phá từng tầng lầu của chốn này.

Nhỏ đã từng được “nghe nói” về vô vàn điều hay ho của những quán xá, cửa hàng... Ấn mình nơi đây qua facebook hay các bài “review” trên mạng. Ấy thế mà đã khi nào nhỏ ghé tới đâu! Đúng vậy, đây cũng là lần đầu tiên nhỏ đặt chân lên những bậc cầu thang cũ kỹ xưa cổ này. Lọt thỏm giữa bao nhiêu hiện đại, trẻ trung, tươi mới của một thành phố vẫn đang từng ngày thay da đổi thịt, là một “chứng nhân” của thời gian tạo tác từ gạch vữa. Nhỏ đưa mắt nhìn từng vết ố, từng đường rạn nứt hiển hiện trên tường, trần... Như nói thay vô số thăng trầm tòa nhà này đã trải qua.

Leo đến tầng một, nhỏ thử dạo quanh một vòng xem có gì “thú vị” trước khi bước tiếp lên trên. Có lẽ nên chọn một quán nào đó ở vị trí thật cao... Nhỏ nghĩ.

Cứ thế, nhỏ ngang qua những shop thời trang, quán ăn, cà phê... Nép mình ở một góc ngách nào đó chẳng thể ngờ tới. Tuyệt thật! Tại sao nhỏ lại không khám phá nơi này từ sớm hơn nhỉ? Vì ngại đông người chẳng?

Nhỏ hơi nhíu mày khi đặt chân lên bậc cầu thang dẫn đến tầng tiếp theo.

Đúng vậy. Nhỏ rất sợ cái cảm giác phải một mình giữa đám đông xa lạ. Nhất là lại vào tối cuối tuần, khi ai ai cũng có những dự định của riêng họ cùng với người thân yêu. Từ khi nào chẳng rõ, những tối cuối tuần trở thành một nỗi ám ảnh trong nhỏ còn lớn hơn cả sáng thứ hai đầu tuần. Nghe có vẻ thật là “ngược đời”! Chẳng phải ai đi làm cũng đều mong ngóng mau mau cho tới cuối tuần hay sao? Đi làm là để kiếm sống, có thu nhập ổn định... Rõ ràng là thế! Nhưng cuộc sống đâu chỉ có như vậy! Con người khác máy móc là ở chỗ

nào, là ở đâu? Nhỏ là người... Hay máy móc?

Bước từng bước vô định khi những câu hỏi thay nhau trôi lên trong đầu, nhỏ đột ngột dừng lại trước cửa một quán cà phê đường như chỉ độc có hai màu đen, trắng.

Đen và trắng.

Như ngày và đêm.

Làm việc và nghỉ ngơi.

Đầu tuần và cuối tuần.

Cũ kỹ và mới mẻ.

Quá khứ và tương lai...

Có gì đó thôi thúc nhỏ nhất định phải vào đây. Chính là quán này chứ chẳng phải nơi đâu khác!

Và thế là rất nhanh chóng, nhỏ đẩy nhẹ chiếc cửa kính để bước vào trong.

Ngay lập tức nhỏ bắt gặp nụ cười niềm nở của cô bé nhân viên đang đứng tại quầy gọi món cùng không gian mát mẻ khi máy lạnh đang mở phà phà.

“Chào chị!”

Liền sau đó, nhỏ đã cầm trên tay tấm menu được cô bé ấy đưa cho.

“Chị dùng gì ạ?”

Nhỏ đảo mắt một lượt khắp menu. Uống gì bây giờ đây nhỉ? Lại có hơn một sự lựa chọn rồi! Những dòng chữ ghi tên gọi các thức uống bằng tiếng Anh khiến nhỏ bối rối đến hoa cả mắt. Làm sao biết được món nào ngon, món nào dở khi mà nhỏ chưa bao giờ được dịp thử qua? Nhỡ gọi ra mà không ngon, không hợp khẩu vị thì phải làm sao? Nhỏ ngó qua cột giá tiền của từng món. Rõ ràng đâu có rẻ! Không hề rẻ! Gọi sai, chắc chắn phải “trả giá đắt”!

“Ở đây người ta hay gọi món nào vậy em?”

Mất thêm một hồi lâu vắt óc đắn đo, cuối cùng nhỏ cũng thốt ra

được với cô bé nhân viên như thế.

“Dạ, hay chị dùng thử món đặc biệt của quán em nhé: “Black & White”... Đa số khách ghé quán đều gọi món này.”

Cô bé chỉ vào dòng chữ nhỏ nhắn trên menu. Món này à? Chắc là một kiểu cà phê sữa, nhỏ nghĩ. Nhưng ngay cả là món được nhiều người yêu thích chẳng nữa, chắc gì đã phù hợp với nhỏ. Bởi nhỏ vốn dĩ đâu có thuộc về đám đông?

Vậy thì nhỏ thích gì?

Nhỏ không biết!

“Được không chị?” - Ánh mắt chờ đợi dần chuyển sang khó chịu của cô bé nhân viên xoáy vào nhỏ.

“Ừ, cũng được...” - Nhỏ đành phải “thỏa hiệp”.

“Dạ, chị gọi thêm gì nữa không ạ? Bánh của quán em cũng ngon lắm...”

Vừa nói, cô bé vừa đưa tay hướng xuống tủ kính nằm ngay bên dưới. Nhỏ cúi xuống nhìn vào trong tủ. Đúng là có kha khá các loại bánh ngọt khác nhau. Nên ăn hay là không nhỉ? Nghĩ lại thì nhỏ cũng đã ăn sáng gì đâu...

Nếu ăn thì lại phải chọn lựa? Và lại tiếp tục làm mất thêm thời gian của người ta ư?

Sau cùng, nhỏ cũng lên tiếng:

“Thôi được rồi, em ạ...”

“Dạ, của chị là ly “Black & White”, tổng cộng là...”

Ở đây khách phải thanh toán trước. Cũng có nghĩa: Dù thức uống mình gọi ngon hay dở, hợp khẩu vị hay không thì việc đầu tiên cần làm vẫn là trả tiền...

Nhỏ miễn cưỡng mở bóp lấy đủ số tiền đưa cho cô bé nhân viên. Vậy là xong thủ tục “đầu tiên”. Giờ thì kiếm một vị trí ưng ý trong khi chờ nước thôi!

Đến quán vào buổi sáng, lại là ngày thường khi những người khác

đều đang tất bật với công việc bận bịu nên tất nhiên chỗ ngồi hoàn toàn không thiếu. Nhỏ đưa mắt về phía dãy bàn ngay ban công có thể phóng tầm mắt xuống quảng trường phố đi bộ bên dưới. Vẫn chưa có ai ngồi cả! Tuyệt! Nhỏ chớm hình dung trong đầu cảnh tượng của quán vào những tối cuối tuần. Hẳn là rất đông đúc, chật ních và sẽ phải chờ khá lâu để có thể được ngồi ở đó. Chưa kể phải ngồi một mình giữa những kẻ hoàn toàn xa lạ. Nhỏ thoáng rung mình. Mới chỉ nghĩ tới thôi mà tim đã đập liên hồi.

Nhưng bây giờ thì khác! Nhỏ mỉm cười tự tin tiến về phía dãy bàn đó và ngồi xuống. Quả đúng như nhỏ nghĩ, khung cảnh ngoài ban công mới thật đẹp đẽ. Lần đầu tiên nhỏ ngồi trên cao đến vậy chỉ để nhìn xuống phố đi bộ này. Ánh nắng buổi sáng vẫn còn dịu dàng chưa đến nỗi quá chói chang gắt gỏng buông xuống phố đi bộ như một dải lụa dài óng ánh. Lác đác người đi bộ phía trong quảng trường cùng dòng xe chạy dọc hai bên hết như đàn kiến đen. Con người cứ ngỡ là to lớn, đời người tưởng chừng là dài rộng hóa ra cũng chỉ bé nhỏ tựa hạt bụi với vũ trụ rộng lớn này. Nhỏ không khỏi thở dài khi nhận ra mới đó mà mình đã tồn tại gần ba mươi năm trên cõi đời. Ba mươi năm vô vị, nhàm chán quanh quẩn cùng một guồng quay đều đều cứ thế lặp đi lặp lại.

“Nước của chị đây ạ...”

Câu nói của cô bé nhân viên cắt ngang những suy tư âm ỉ trong lòng nhỏ, đành quay sang nhìn cô bé đang đặt ly nước trên bàn cùng một tấm lót ly ngay bên dưới. Nhỏ quan sát ly nước ấy. Đây là ly đồ uống có tên “Black & White” đó ư? Đúng như nhỏ mừng tượng, nửa trên của ly nước là màu đen, nửa còn lại bên dưới là sữa. Cà phê và sữa đặc chứ có gì lạ đâu!

“Chị khuấy đều trước khi dùng nhé! Chúc chị ngon miệng!” - Cô bé nhân viên nhoẻn miệng cười trước khi rời đi.

Nhỏ gật đầu. “Black & White”. Trắng và đen. Cũng chỉ là người ta

cố tình đặt tên cho “kêu”, cho bí ẩn để khơi gợi óc tò mò vậy thôi mà...

Nhỏ đưa tay định dùng muỗng khuấy như lời của cô bé ấy nhưng rồi thoáng chút ngần ngừ. Đang tách biệt rõ ràng thành hai phần bắt mắt thế này, khuấy vào rồi thì sẽ trở lại là một ly cà phê sữa bình thường. Nhưng không khuấy thì làm sao mà uống được? Chẳng lẽ cho ống hút vào uống phần phía trên đắng ngắt? Hay chọc sâu xuống dưới để hút phần sữa ngọt đến gắt họng, tất nhiên cả hai đều không được. Chẳng thể nào tách riêng rời rạc từng thứ ra như thế...

Nhỏ cứ thế tiếp tục đăm đăm nhìn ly nước chẳng rõ là bao lâu. Cho đến khi nghe thấy tiếng nói của một người sau lưng, nhỏ mới bất giác quay lại nhìn.

Nhỏ giật mình, tim như thể ngừng đập. Là ai đang đứng ở quầy gọi món kia? Nhỏ có thể nhận ra được ngay dấu người kia lắm khi còn không hay biết đến sự tồn tại của nhỏ. Đó là người nhỏ thầm cảm mến vào những tháng ngày còn là sinh viên. Thật tình cờ! Bao nhiêu quán cà phê trên đời, tại sao lại là ở đây, vào khoảnh khắc này?

“Em uống gì nào?”

Đúng là giọng nói ấy, chẳng thể lầm lẫn được! Nhỏ thót tim khi trông thấy cô gái đi cùng với người đó. Một cô gái xinh đẹp, nhỏ nghĩ...

“Black & White!”

Nhỏ giật mình. Cô ta cũng gọi món đó ư?

Họ còn gọi thêm bánh ngọt trước khi tìm chỗ ngồi cho mình. Khoan đã! Đừng lại đây! Đừng!

Nhỏ vội vàng quay lưng về phía họ, nhắm tịt mắt lại. Đúng với sự lo lắng của nhỏ, họ cũng chọn ngồi nơi dãy bàn sát bên ban công này, chỉ cách nhỏ vài chiếc ghế thôi. Dù nhắm mắt, nhỏ vẫn nghe được giọng cười khúc khích của cô gái kia cùng tiếng chuyện trò vui

vẻ của cả hai. Họ là một cặp, hẳn vậy rồi!

Câu chuyện của họ vẫn tiếp diễn. Làm sao mà họ có thể nói với nhau nhiều điều đến vậy? Càng lúc nhỏ càng cảm thấy khó chịu, bức bối, cổ họng thì khô khốc.

“Nước và bánh của anh chị đây ạ...”

Nhỏ hé mắt liếc về phía họ. Cô bé nhân viên đang đặt lên bàn họ ly “Black & White” giống hệt của nhỏ. Lập tức, cô gái kia đưa muỗng khuấy đều ly nước ấy khiến hai phần đen trắng nhanh chóng quyện vào nhau rồi đưa ống hút lên môi. Nhỏ sững sờ khi quan sát vẻ mặt “thoả mãn” của cô gái ấy.

“Ngon quá đi!” - Cô gái thốt lên.

Ngon ư? Nhỏ vội nhìn lại ly nước của mình. Đá đã tan ra gần hết rồi...

Họ còn ngồi đó thêm rất lâu nữa trước khi rời đi. Ấy chính là một trong những lý do nhỏ không bao giờ thích đến những nơi đông người. Không phải vì sợ bắt gặp một “người quen” nào đó như trong tình cảnh này mà là sợ phải mắt thấy tai nghe những câu chuyện không đầu không cuối chẳng hề liên quan đến mình. Mặc dù nhỏ rất muốn được hiện diện bên trong những câu chuyện đó. Nhỏ ngược nhìn lên bầu trời xanh trong không gợn chút mây kia. Liệu rằng có ai đó trên kia đang “rảnh rỗi” ngồi viết ra câu chuyện này về nhỏ không? Hẳn nhiên là không rồi, nhỏ phì cười. Cuộc đời nhỏ thì có gì để kể, để viết đâu kia chứ. Nhỏ lại nhìn xuống bên dưới kia. Bao nhiêu con người tí hon hệt như những con kiến đen. Họ có câu chuyện, nỗi niềm nào của riêng mình không? Họ không kể ra, nói ra thì cũng có ai biết được đâu. Không ai biết. Cũng chẳng ai nhớ tới.

“Anh dùng gì ạ?”

Nhỏ quay lưng lại. Một vị khách mới vừa bước vào quán. Tim nhỏ bỗng dừng lạc nhịp. Chuyện gì nữa đây? Cảm xúc này là sao?

Đó là một chàng trai rất điển hình thường. Chắc chắn không thể

đẹp như trong phim ảnh hay tiểu thuyết.

“Cho anh một ly... “Black & White”...”

Lại là thức uống ấy? Đúng như lời cô bé nhân viên đã “quảng cáo”, hầu như ai vào quán đều phải gọi món đó, phải vậy không?

Chàng trai gọi món xong thì cũng tìm cho mình một chỗ ngồi. Tim nhỏ đập nhanh hơn. Anh ấy sẽ tiến về dãy bàn này chứ? Quả thật vậy, chàng trai chọn đúng chiếc ghế mà một trong hai người bạn này từng ngồi. Nhỏ liền quay lưng về phía anh ta, cố làm ra vẻ bình thường. Bình tĩnh nào! Phải thật bình tĩnh! Nghĩ là nghĩ vậy nhưng nhỏ rất muốn liếc trộm anh ta. Anh ta đang làm gì vậy? Anh ta có đang nhìn nhỏ hay không?

Rất lâu rồi nhỏ mới có lại cảm giác này. Hóa ra tim nhỏ vẫn còn, vẫn còn có xúc cảm. Nhỏ không phải là máy móc. Máy móc sẽ không như thế này.

“Anh tới chưa?”

Nhỏ giật mình. Giọng ai vậy? Chẳng lẽ là...

“Nhanh lên nhé! Em tới rồi! Nhớ anh muốn chết!”

Không kiềm lòng được, nhỏ quay sang nơi phát ra giọng nói ấy. Một giọng ẻo lả, có phần the thé.

Đúng là anh ta cùng chiếc smartphone vẫn đang áp vào tai.

Nhỏ toát mồ hôi hột tựa như hơi nước đọng chung quanh thành chiếc ly trước mặt mình. Chẳng lẽ là thế? Ai đó nói là nhỏ nghĩ lắm, hiểu lắm đi!

Tim nhỏ vỡ òa khi lát sau, một vị khách mới vừa bước vào quán đã reo lên:

“Em yêu! Anh nè!”

Giọng nói dường như giống hệt giọng của chàng trai kia.

Nhỏ giật mình choàng tỉnh.

Trên trán nhỏ, mồ hôi túa ra tựa hơi nước đọng trên thành ly nước

đá. Tiếng chuông báo thức từ điện thoại cũng đột ngột vang lên.

Đây là đâu? Máy giờ rồi?

Mất một lúc nữa nhỏ mới có thể định thần lại. Nhỏ đang nằm trên chiếc giường êm ái trong phòng mình.

Chỉ là một giấc mơ thôi ư? Nhỏ thở hắt ra.

Một giấc mơ thật là quái đản! Chẳng có nghĩa lý gì cả!

Hay là có? Nhỏ từng đọc được ở đâu đó rằng những giấc mơ phản ánh tâm tư sâu kín nhất của mỗi chúng ta.

Nhỏ nhớ đến ly “Black & White” mình gọi trong giấc mơ lạ lùng ấy. Nó vẫn chưa được khuấy lên, chưa bao giờ đúng vậy không?

Tiếng chuông báo thức tiếp tục văng vẳng bên tai như thúc giục. Đến giờ nhỏ phải sửa soạn đi làm rồi sao? Lại một ngày vô vị, nhàm chán nữa trong cái kiếp người lặp đi lặp lại này?

Không!

Hôm nay, nhỏ sẽ xin nghỉ phép.

Chẳng phải vì ốm đau cảm sốt gì.

Cũng chẳng phải bởi có việc gia đình đột xuất.

Chỉ là nhỏ muốn thế!

Nhỏ biết mình thật sự muốn thế!

Nhỏ cũng rất muốn biết mùi vị của ly “Black&White” khuấy đều tại quán cà phê trong chung cư phố đi bộ kia ra làm sao...

Nhưng, liệu nơi chốn ấy có thật sự tồn tại không?

Muốn biết thì phải đi ngay thôi...

SÁCH

y là tên bố mẹ đặt cho ông, hẳn từng gửi gắm vào đó nhiều mong mỏi lớn lao.

Quả thật, cuộc đời ông sau này đã luôn gắn bó dài lâu cùng với chúng.

Ông là chủ một cửa hàng sách nho nhỏ mới đó mà chòm chèm gần hai lăm năm. Nghĩa là đã một phần tư thế kỷ! Đó cũng vừa bằng số tuổi của thằng con trai ông bây giờ.

Ngày ấy, tầm tuổi nó bây giờ, ông đang khắp khởi bắt đầu gây dựng lên cửa hàng này để tự mình kinh doanh sau một thời gian đi làm tích lũy được một số vốn tạm tạm. Giữa làm chủ và làm tớ thì làm chủ vẫn là hơn! Quyết định đó quả là đúng đắn.

Ông với lấy mấy cuốn sách trên kệ, cầm lên đầy nâng niu trù mến. Đối với ông sách luôn là những báu vật vô giá. Nhờ chú mày mà ta có thể ngẩng cao đầu, không phải nhọc công làm thuê làm mướn cho ai mãi - ông lẩm bẩm trong đầu.

Ngoài ngũ tuần, ông có thể sống vui vẻ và tự hào với thành quả của mình. Sẽ chẳng còn gì khiến ông phải lo nghĩ nữa, đúng chứ?

Ông thờ hắt ra.

Giá mà được như vậy thật...

Nỗi lo lắng lớn nhất của ông vẫn là thằng con trai độc nhất. Nó đã trưởng thành rồi, cũng có công ăn việc làm ổn định. Hà có gì ông còn phải nghĩ ngợi?

Ông đắm chiêu, bất giác nhìn vào bìa cuốn sách mình đang cầm trước mặt.

Tiếng Chim Hót Trong Bụi Mận Gai của Colleen McCullough. Ông nhúu mày. Cuốn này ông từng đọc cũng đã lâu rồi, giờ lại được tái bản với bìa sách hoàn toàn mới trông khá bắt mắt.

Một tác phẩm kinh điển.

Một tình yêu cấm kỵ.

Cấm kỵ ư?

Ông cố hình dung trong đầu mình hai nhân vật trong cuốn tiểu thuyết ấy: Nàng Meggie xinh đẹp và Cha Ralph. Tình yêu của họ thật trắc trở, đớn đau nhưng cũng vĩ đại, tuyệt vời biết mấy. Đúng là tiểu thuyết! Chỉ trong tiểu thuyết mới có những nhân vật cùng tình yêu phi thường đến thế mà thôi...

Nhưng cuộc đời lại là chuyện khác! Đời không thể giống những trang sách kia được. Đời không thể nào có thứ tình yêu như thế! Ông quả quyết trong lòng mình vậy rồi đặt cuốn sách trở lại kệ.

“Con xin lỗi bố!”

“Mày! Tao không có thằng con như mày!”

“Bố ơi! Hãy cho con được sống đúng với bản thân mình! Con van bố! Con lạy bố!”

“Mày cút đi! Cút cho khuất mắt tao!”

“Bố ơi! Bố thương con được không.”

Tim ông lại nhói lên, quặn thắt khi nhớ đến những lời gan ruột ấy của thằng con trai. Ông từng kỳ vọng vào nó biết bao nhiêu. Cơ ngơi này tuy nhỏ bé thôi nhưng rồi chắc chắn ông sẽ để lại cho nó. Thế nhưng, nó đâu cần. Nó chẳng thiết gì tới tiền bạc, tài sản của ông cả. Nó chỉ cần tình yêu thôi!

Tình yêu ư? Tình yêu là gì? Tình yêu chỉ khiến con người đau khổ và sa chân vào vũng bùn tội lỗi. Với ông, tình yêu của con trai mới thật tội lỗi. Thứ tình yêu trái với lẽ tự nhiên và rồi cuộc đâm đầu vào đường cùng.

Nó không phải một thằng đàn ông đích thực.

Một ngày, nó thu hết lòng can đảm thú nhận với ông như thế. Ông đứng đó, bàng hoàng. Thật sao? Ông không tin! Không thể tin!

“Con yêu anh ấy. Con muốn được sống bên anh ấy... Con xin

bố...”

Giá như những lời ấy thốt ra từ miệng một đứa con gái. Phải, giá như nó là con gái thì có lẽ ông đã chẳng cảm thấy buồn nôn đến thế!

Không! Ông không chấp nhận! Không bao giờ ông chấp sự thật này cũng như lời cầu xin của nó! Nó muốn cái nhà này tuyệt tự tuyệt tôn hay sao!

Và thế là nó bỏ nhà ra đi. Biến mất. Khuất khỏi tầm mắt cho vừa lòng ông.

Lẽ nào ông đã mất nó?

Ông nhìn lại một lượt cửa hàng sách nhỏ bé của mình. Nơi đây cũng chẳng khác gì một “đứa con” khác của ông. “Đứa con” này đã gắn bó với ông từ ngày tay trắng đến khi mái đầu điểm bạc.

Những cuốn sách mà ông dựa vào chúng để bán buôn kiếm sống cũng chính là những đứa con tinh thần của các tác giả viết nên chúng. Thông qua chúng, người ta có thể xác nhận được rằng các tác giả ấy đã từng tồn tại. Nói cách khác, nhờ những “đứa con”, “cha mẹ” của chúng mới được biết đến, mới được nhớ tên. Ngay cả khi họ đã rời xa trần thế này từ rất lâu chẳng nữa...

Thật vậy, đứa con bằng xương bằng thịt kia có thể thành linh mất đi, rời xa ông bất cứ lúc nào nhưng “đứa con” này thì không! Nó vốn không có chân nên không thể giống như thằng con trai bất trị ấy được.

Sau tất cả, ông chỉ còn lại mỗi chốn này làm niềm ủi an của tuổi già thôi sao?

Vợ ông không may mất sớm. Trong trí nhớ của ông, bà là một người phụ nữ sống khá cam chịu. Cả hai vốn nên vợ nên chồng thông qua một cuộc mai mối. Đám cưới diễn ra nhanh đến chóng vánh, nhanh đến nỗi bản thân ông cũng cảm thấy ngỡ ngàng. Từ một kẻ độc thân, thoáng đó ông đã được làm chồng. Và cũng chẳng mấy chốc để được lên chức “bố”. Ấy cũng là lúc ông suy nghĩ tới chuyện

“ra riêng”, tạo dựng nên điều gì đó của riêng mình.

Nếu vợ ông còn sống, bà ấy liệu sẽ đối mặt với sự thật này như thế nào đây?

Bình thản chấp nhận hay cật lực phản đối đây?

Ông nghe nói thời buổi này người ta đã có cái nhìn cởi mở hơn rất nhiều về thế giới của con trai ông. Không như cái thời của ông...

Thế thì... Chẳng lẽ ông đành chấp nhận?

Nếu ông không chấp nhận, chắc là ông sẽ mất nó... Mãi mãi. Đúng là thằng con trời đánh! Giữa tình yêu và gia đình, nó thà chọn đi theo tiếng gọi của con tim còn hơn ở lại bên người cha già cỗi này. Con ơ là con! Ngoài kia người ta sẽ xầm xì bàn tán những gì khi biết chuyện đây?

Ở cái tuổi này, ông vẫn chưa thể nào yên ổn và thôi lo nghĩ.

Anh rất thích đọc sách, ngay từ thuở bé. Anh thậm chí đã từng ước muốn được đi theo con đường văn chương, viết nên những cuốn sách của chính mình. Nhưng rồi anh cũng kịp nhận ra mình vốn dĩ không có tài năng trước khi dần thân sâu hơn. Anh hiểu rằng sở thích và khả năng là hai câu chuyện hoàn toàn khác nhau. Vậy nên anh chỉ dừng lại là một độc giả say sưa nghiền ngẫm những cuốn sách được ai đó dày công tạo tác ra. Chúng là những món ăn tinh thần không thể thiếu giúp cuộc đời này thêm thi vị, dạy người ta cách sống, cách yêu...

Cách sống? Cách yêu?

Anh thở hắt ra, giống hệt bố mình.

Nhận ra điều đó, anh lại phì cười. Thì đã là bố con, làm sao không giống nhau cho được. Tình yêu với sách của anh hẳn nhiên cũng là từ bố truyền cho. Bố anh mê sách lắm. Ông mở cả một cửa hàng sách chỉ để được gần bên chúng cả cuộc đời mình. Nhờ có cửa hàng sách ấy của bố mà anh luôn được tiếp cận những cuốn sách

mới xuất bản hoặc tái bản nhanh nhất, mà lại chẳng phải tốn tiền. Anh vẫn nhớ những ngày hè say sưa đọc sách khi trông cửa hàng cho bố đến quên cả thời gian, quên cả chuyện người ra kẻ vào hay coi xe cho khách. May mà chưa xảy ra thiệt hại mất mát gì, chứ nếu không thằng bé con ngày xưa đó cũng chẳng biết phải làm sao...

“Em đang nghĩ gì mà cứ thơ thẩn thế?”

Lúc ấy, anh và người thương đang ngồi trong một quán cà phê sách. Chung quanh là những tủ kệ lấp đầy những cuốn sách cũ lẫn mới. Thiên đường của người yêu sách, anh nghĩ. Những người chọn quán cà phê này để tận hưởng một ngày Chủ Nhật hảnh cũng phần nào giống như anh.

“Không, chỉ là em nhớ một vài chuyện cũ...”

“Về cửa hàng sách và bố em, phải không?”

Anh khẽ gật đầu. Chẳng có gì qua mắt được người anh thương cả. Có những điều mình không cần phải nói ra mà đối phương vẫn hiểu, vẫn cảm nhận được. Đó chính là sự đồng điệu của hai tâm hồn luôn hướng về nhau...

“Em này...”

Anh lặng nhìn vào đôi mắt của người thương. Người ấy có đôi mắt thật đẹp nhưng cũng thật buồn. Con mắt là cửa sổ của tâm hồn, người ta vẫn thường bảo vậy. Chính từ đôi “cửa sổ” đó, một tình yêu đã nhen nhóm bên trong hết như một ngọn lửa nhỏ để rồi cứ thế ngày một mãnh liệt hơn. Ngọn lửa ấy đốt cháy tất cả, bất chấp tất cả...

“Mày! Tao không có thằng con như mày!”

Anh nghe văng vẳng bên tai mình giọng nói quen thuộc của bố.

“Mày cút đi! Cút cho khuất mắt tao!” Tim anh nhói lên, quặn thắt.

Phải. Anh là đứa con bất hiếu, không biết nghe lời. Đáng lẽ ra anh không nên tồn tại trên cõi đời này. Như thế, bố đã chẳng phải thất vọng vì anh nhiều đến vậy.

“Em đừng buồn. Anh tin rồi một ngày bố sẽ hiểu và chấp nhận chúng ta...”

Anh mỉm cười với người ấy. Dẫu biết chỉ là một lời động viên ủi an thôi nhưng với anh thế cũng đủ giúp cõi lòng nguôi ngoai đi phần nào.

“Cứ giữ nụ cười như thế, em nhé!”- Người ấy vừa nói vừa nắm lấy bàn tay anh đang đặt trên bàn.

Anh ngấm bàn tay dịu dàng đó. Trên đời, chỉ cần có một người luôn nắm tay mình cùng đồng hành thì dù cho khó khăn giông bão thế nào cũng có thể vượt qua được, đúng không?

Dẫu đón đau cách mấy...

Dẫu có phải đánh đổi cả mạng sống của mình.

Ôi! Tình yêu!

Lúc ấy ông đang cầm cúi cùng con bé nhân viên xếp mấy đầu sách mới nhập lên kệ thì có ai đó bước vào cửa hàng rồi cất tiếng hỏi:

“Xin lỗi, có phải ông Sách đấy không?”

Ông giật mình. Giọng nói mới thật thân quen. Ông vội quay lại nhìn người vừa hỏi mình.

Ai đấy?

“Tôi đây! Thái đây! Ông không nhận ra tôi sao?”

Ông khẽ nhúm mày.

Thái ư?

“Ông khỏe không? Bao nhiêu năm không gặp rồi...”

“Xin lỗi, chắc ông lầm tôi với ai...”

“Không! Không! Đúng là ông mà! Tôi là Thái, bạn hàng xóm ngày bé với ông đây! Hết cấp ba cả nhà tôi đi nước ngoài định cư, tôi và ông mất liên lạc với nhau từ ấy, ông nhớ chưa!”

Ông cố ghì người để không run lên.

“Có thể thời gian đã khiến ông quên thật. Nhưng tôi vẫn nhớ, nhớ tất cả ông à, dịp này tôi về đây cốt là để tìm gặp ông. Hỏi thăm mấy người hàng xóm ngày trước tôi mới biết cửa hàng sách này của ông mà tìm ra đây...”

“Ông đi ra đi! Ông là ai tôi không biết, không quen!”

“ Ông...”

“Tôi không có người bạn nào tên Thái cả! Mời ông đi ngay cho! Đừng ở đây làm phiền tôi và làm ảnh hưởng đến chuyện buôn bán của tôi...”

Ông không dám nhìn thẳng vào đôi mắt người đối diện mình giây phút ấy. Tuy vậy, ông hoàn toàn có thể cảm nhận được nỗi thất vọng, cay đắng người đó đang phải trải qua.

“Thôi được...”

“ Cảm ơn ông!”

Nói xong, ông quay lưng bước vào bên trong, bỏ mặc người kia đứng giữa cửa hàng lấp đầy những cuốn sách cùng với con bé nhân viên trông tiệm. Nó thấy thế cũng vội vàng xua tay:

“Bác thông cảm, ra ngoài giúp cháu...”

Cuối cùng, người kia cũng đã đi. Tuy ở bên trong nhưng ông vẫn lắng tai nghe hết tất cả mọi động tĩnh. Tim ông đập dồn dập như thể muốn văng khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào.

Thái...

Cái tên ấy ông tưởng chừng đã chôn sâu vĩnh viễn đâu đó trong miền ký ức khi nhớ khi quên của mình thì hôm nay lại hiện hữu tại đây bằng xương bằng thịt. Sao lại có thể như thế được? Ông ấy tìm gặp mình để làm gì kia chứ? Bao nhiêu năm không một lần liên lạc, bây giờ tự dưng tìm tới đây để mà làm gì?

Để mà làm gì khi ai cũng đã có cho mình một cuộc đời riêng chẳng hề dính dáng liên quan. Ông không hiểu, hoàn toàn không tài nào hiểu được...

Ông chỉ biết tim mình lại đang lên cơn đau, đau lắm! Nhất là lúc ông thốt ra những lời lạnh lùng vô tình kia với người đó. Đau hơn cả khi mắng chửi hay nghĩ về thằng con trai của ông. Không! Ông không muốn, hoàn toàn không muốn thế đâu! Chỉ là ông không đủ can đảm. Ông chẳng có được dù chỉ là một chút xíu cái dũng khí của con trai mình.

Thái ơi... Xin lỗi anh! Nếu có kiếp sau...

Ông mong là có kiếp sau thật. Như thế, ông mới còn cơ hội gặp lại và ở bên người mình thầm thương. Một tình cảm thật quá đối sai trái! Ông đã rất khó khăn để giấu giếm, kìm nén để rồi sau cùng đào mồ chôn nó bằng một cuộc hôn nhân. Phải, một cuộc hôn nhân bình thường, thuận theo lẽ tự nhiên, chẳng hề bị người đời gièm pha soi mói. Nhưng cũng là một cuộc hôn nhân vô vị, nhàm chán khi thiếu vắng hương vị ngọt ngào của tình yêu. Ông và vợ ở với nhau hoàn toàn là vì cái nghĩa vợ chồng cùng tình thương dành cho thằng con trai. Chỉ thế thôi, không hơn...

Thái có tình cảm với ông không? Ông tin rằng có. Ông ấy lặn lội đến đây rõ ràng không phải chỉ để tìm gặp một người bạn cũ...

Nhưng mà muộn rồi, Thái ơi! Hãy cứ sống tiếp cuộc đời của anh như cách mà tôi vẫn đang cố gắng tồn tại trong hiện tại này. Chỉ là tồn tại thôi, nhưng tôi biết thế là tốt nhất cho tất cả...

Luôn có những cuốn sách chẳng thể nào đánh giá được nội dung nếu chỉ dựa trên trang bìa của chúng. Ông chính là một cuốn sách như thế. Và ngoài kia hẳn còn rất nhiều những cuốn sách tương tự...

Đêm ấy, ông mơ thấy mình đứng giữa một khu rừng. Ông chợt nghe thấy đâu đó trong khu rừng vang lên một tiếng chim hót lạ lùng. Tiếng hót tựa như một bài ca hay đến mức khiến cả sơn ca lẫn họa mi phải đem lòng ghen tị.

Một bài ca hay nhất thế gian.

Giật mình, ông thức giấc giữa đêm. Tiếng hót ấy vẫn còn vang

vắng bên tai. Tim ông nhói lên, quặn thắt.

Ông không khỏi nhớ đến con trai mình. Ông hiểu nó, hoàn toàn hiểu được nỗi đau của nó dù rằng ông chưa bao giờ đủ dũng cảm để chịu đựng sự đau đớn ấy.

Ngày mai, ông sẽ gọi điện cho nó.

Nhất định thế!

ột lần nữa, ả lại phạm sai lầm.

Cuộc đời ả là thế, hết sai lầm này lại tiếp nối sai lầm khác. Dù đã làm vợ, làm mẹ của một bé gái ba tuổi, ả vẫn vậy, vẫn chẳng khôn lên được bao nhiêu.

“Cô muốn giải quyết sao thì giải quyết! Chẳng liên quan gì đến tôi!”

“Anh... anh vẫn khốn nạn như ngày nào, Huy ạ!”

“Ha ha ha! Ừ, đúng! Tôi là thằng khốn nạn! Còn cô thì sao? Cô cũng chỉ là loại đàn bà lẳng lơ, dâm đãng, không ra gì! Nhìn lại cô đi rồi nói! Chồng cô mà biết cô cấm cho hắn một cái sừng dài thì chắc là vui lắm nhì! Nhất là chuyện cô qua lại với người yêu cũ... xin lỗi cô, từ trước tới giờ tôi luôn chỉ xem cô như món đồ chơi thôi. Chứ chơi lại một món đồ cũ thì có gì là hay! Chỉ là tôi cảm thấy có chút hứng thú khi nghĩ tới cảnh chồng cô ở nhà mãi chơi đùa với con mà không hay không biết những “trò chơi” khác giữa cô với tôi... ha ha ha...”

“Mày là kẻ đốn mạt! Mày cút đi!”

Ả tắt máy, ném mạnh điện thoại xuống nền nhà tắm.

Nước mắt ứa ra, nhạt nhòa, cay xè. Đúng! ả là con đàn bà ngu dại, dốt nát, lẳng lơ, dâm đãng... hắn ta nói đúng lắm! Chẳng sai một chút nào!

Ả ngồi hằn xuống đất, co chân lên, úp mặt vào hai đầu gối.

Chuyện xảy ra thế nào? Ký ức ủa về như một cơn gió, cuốn ả rời khỏi hiện thực này.

“Ê Thủy, mày biết tin gì chưa?” - Châu, một nhỏ bạn cũ chơi chung nhóm trước đây tự dưng nhắn tin cho ả.

“Tin gì?”

“Huy mới về nước, hắn rủ đám bạn cũ tụi mình tụ tập nè.”

“VẬY Ạ?”

“Ừ, hắN hỏi thăm màY đó màY có đi cùng tao không?”

Nếu lúc đó, ả trả lời thẳng thừng rằng “không” thì mọi chuyện đâu ra có sự này. Trái lại, ả ngập ngừng suy nghĩ một hồi lâu.

“Đi nhé! Tao cũng nhớ màY quá, lâu rồi cả đám mới có dịp gặp nhau.”

Ả thờ hất ra. Huy về rồi ư? Bao nhiêu năm rồi. Huy giờ ra sao, có khác xưa nhiều không?

Thật ra, ả vẫn âm thầm theo dõi facebook của Huy dù không “kết bạn” trên đó cùng nhau. Ả biết như thế là sai trái nhưng trong thâm tâm vẫn chưa thể quên hắN hắN ta. HắN chính là người ả yêu nhất. Và cũng chính hắN khiến trái tim ả đau đớn, tổn thương nhất.

Ả và Huy yêu nhau từ thời đại học. Huy đẹp trai, lại là con nhà giàu. Gia cảnh của ả tuy không thể so sánh với Huy được nhưng ả hoàn toàn có thể tự tin về phần nhan sắc của mình. Nói không ngoa, ả cũng thuộc vào hàng “hot girl” của lớp. Bạn bè ai cũng khen cả hai rất đẹp đôi. Bản thân ả đã thầm mơ về một đám cưới hoành tráng sau khi cả hai đã tốt nghiệp ra trường.

Chỉ là mơ thôi. Giấc mơ mà bất kỳ cô gái nào từng say đắm trong tình yêu đều một lần ấp ôm cho riêng mình.

Thực tế lại hoàn toàn khác. Ả nhúu màY khi chớm nghĩ tới đoạn ký ức ấy. Không! Không! Ả quên hết rồi! Ả không còn nhớ gì nữa cả.

Nói là nói vậy. Nếu quả thật không còn nhớ gì về gã người yêu cũ đều cái ấy, ả còn lén lút đọc facebook của hắN làm gì nữa? Và ả cũng chẳng thể phủ nhận được chuyện tim mình đã đập nhanh hơn khi hay tin hắN trở về nước. Ả còn yêu hắN ư?

Vẫn còn có thêm một lý do nữa.

Không, ả không dám nghĩ tới.

Ả nhắm nghiền mắt lại.

Phút chốc, ả đã thấy mình trong một quán bar sang trọng nhất nhì

thành phố này. Tiếng nhạc xập xình cứ thế đập vào tai.

“Chào Thủy.”

Trước mặt ả chính là hắn. Mới đó mà đã gần bốn năm không gặp nhau rồi. Ở ngoài, trông hắn lại càng phong độ, lịch lãm hơn xưa rất nhiều. Khác hẳn chồng của ả hiện tại: Cục mịch, kiêu lời, chỉ biết cặm cụi đi làm rồi về nhà chơi đùa với con... cơn xúc động trào đến khiến ả nói không nên lời.

“Nào, nâng ly mừng nhóm bạn chúng ta hội ngộ!”

“Một... Hai... Ba... Dzô!”

Nhóm bạn có đến hơn mười người, một thời từng rất thân thiết gắn bó bên nhau đi qua những năm tháng tuổi trẻ cuồng nhiệt nhất. Giờ thì mỗi người chọn cho mình một ngã rẽ khác nhau trên đường đời, chẳng ai giống ai. Đúng như lời Châu nói, hiếm hoi lắm mới có cơ hội gặp nhau đông đủ thế này. ả thấy mừng khi được ngắm lại những khuôn diện thân thương ấy. Có lẽ vì vậy mà ả uống nhiều, khá nhiều.

“Thủy à...”

Từ lúc nào, Huy đã đứng bên cạnh, ôm lấy eo ả. Hơi men khiến những cảm xúc ả cố gắng kìm nén lâu nay được dịp bộc phát. ả thấy mình gọi tên hắn ta:

“Anh Huy...”

“Em thế nào? Sống tốt chứ?”

Sống tốt ư? Huy hỏi thế làm gì? Ừ, ả vẫn sống tốt!

Cuộc sống hiện tại chẳng có gì đáng để phàn nàn. ả có chồng, có con. ả còn mong gì hơn nữa đây.

“Anh nhớ em, Thủy à...” - Huy thủ thủ vào tai ả.

ả thấy gai khắp người, mặt nóng bừng. Chết rồi! ả say, say mất rồi. Ai đó đã bảo: Lúc say là lúc người ta thật nhất. Với ả, có lẽ điều đó đúng. Chẳng biết từ lúc nào, môi ả và Huy đã quện vào nhau. Lâu lắm rồi ả mới có lại những cảm giác này.

Tàn cuộc, mặc kệ đám bạn mình, cả hai chân vẹo chân xiêu dắt díu nhau vào một khách sạn ngay gần đó rồi nhanh chóng lao vào nhau như hổ đói.

“Em vẫn còn yêu anh, đúng không Thủy?”

“Em yêu anh, lúc nào cũng nhớ về anh và nghĩ đến anh.”

“Em không yêu chồng em sao?”

“Em không biết nhưng chắc chồng em yêu em nhiều hơn...”

“VẬY À. Em có nhớ ngày xưa chúng mình thường...”

Cả hai nằm bên nhau cả đêm, ôn lại những chuyện vốn dĩ đã quá đổi cũ kỹ, qua đi từ lâu. Người ta nói nào có sai đâu: Tình cũ không rủ cũng tới. Đàn bà không vững lòng, có chồng con mà vẫn tơ tưởng người xưa thì thế nào cũng xảy ra chuyện.

Nếu Thủy dừng lại, cắt đứt ngay với hắc sau hôm đó thì sự tình cũng chẳng đến nông nỗi này. Đằng này, ả không thể ngăn mình tiếp tục lén lút gặp gỡ hắc. Như thế ả bị cuốn vào một xoáy nước lớn không cách chi vùng thoát ra được.

Thủy ôm bụng. Tại sao ả có thể bất cẩn, dễ dãi đến vậy?

Giờ biết phải làm sao đây? Gia đình này có thể tan nát bất cứ lúc nào. Tất cả đều là do ả, tại ả cả...

Chắc chỉ còn cách phá bỏ nó thôi ả mím chặt môi.

Hoặc là lừa dối, ả rùng mình khi thoáng nghĩ đến chuyện đó. Liệu rằng ả có thể dùng cách đó? Như thế, có quá nhẫn tâm với Trương - chồng ả hay không? ả nhìn xuống bụng mình. Đây là gì? Kết tinh từ tình yêu ư? Hay chính là quả báo của những ham muốn nhục dục nhất thời?

Con ơi, mẹ xin lỗi!

Xin lỗi? ả chỉ biết xin lỗi và xin lỗi, ngày xưa cũng thế và bây giờ cũng vậy.

Ngày xưa...

Dù rất sợ phải nhớ tới, đoạn đời ấy vẫn cứ hiển hiện trong đầu ả

như một cuốn phim cũ ả đã cố dấu thật sâu bên trong một ngăn kéo ký ức nào đó chẳng bao giờ muốn mở ra. Đó là bí mật sống để bụng, chết mang theo. ả luôn nơm nớp lo sợ bí mật ấy bị bại lộ. Chắc chắn khi đó ả sẽ rất xấu hổ và nhục nhã ê chề.

Bốn năm về trước, ả và Huy mới tốt nghiệp ra trường. ả vẫn nhớ như in cuộc đối thoại giúp ả nhìn ra bộ mặt thật của hắn:

“Bố mẹ muốn anh đi nước ngoài học lên cao.”

“Vâng...”

“Em chờ anh được không?”

“ Em không biết...”

“Không biết? Thế thì chia tay luôn đi!”

“ Anh nói vậy là sao?”

“Sao là sao? Tôi chán cô rồi! Cô có chờ hay không cũng là chuyện của cô, tôi vẫn sẽ đi! Chúng ta chấm dứt bây giờ là tốt nhất, đợi đến khi tôi qua đó ổn định rồi thì kết cục cũng thế thôi!”

“Anh đã muốn bỏ em lâu rồi, phải không? Đi tu nghiệp chỉ là cái cớ thôi.”

“Ừ, phải đấy! Nói cho cô hay tôi không chỉ có mình cô đâu.”

“Anh khốn nạn vậy sao anh Huy? Tôi không ngờ!”

“ Tôi là vậy đấy! Chứ cô nghĩ tôi sẽ lấy cô chắc? Đừng có mơ mà bước vào nhà tôi. Thứ con gái hèn kém như cô không có cửa đâu!”

“ Anh!”

ả vung tay, toan tát vào khuôn mặt đẹp đẽ mà lại thuộc về một kẻ sở Khanh kia. Nhưng ả chẳng thể làm thế được, sức lực đã biến đâu hết. ả chỉ biết òa khóc nức nở trong khi hắn lạnh lùng quay lưng bỏ đi thôi.

“Chào cô nhé!”

Ít lâu sau, Huy đi thật. Đó cũng chính là lúc ả phát hiện ra mình đang mang trong người giọt máu của hắn. ả đã rất hoang mang, chơi vơi với đủ mọi cảm xúc tiêu cực, thậm chí từng nghĩ đến cả cái chết.

Thế rồi, Trương xuất hiện, như một chiếc phao cứu sinh kịp thời. Trương là người bạn học cũ từ thời cấp ba ả vô tình gặp lại. Đúng là Trương rất tốt. Tốt nhất trong những người bạn từng “say nắng” ả.

“Trương có yêu Thủy không?” - ả nhớ lại cuộc đối thoại ấy.

“Thủy hỏi gì lạ vậy? Trương yêu Thủy từ lâu, lâu lắm rồi... Trương biết Thủy vẫn còn buồn nhưng hãy cho Trương cơ hội được chăm sóc Thủy, được không?”

“Nhưng mà người như Thủy không xứng đáng với Trương đâu...”

“Thủy đừng nói vậy. Trong lòng Trương, Thủy luôn là duy nhất. Không ai thay thế được Thủy cả... Được bên Thủy là may mắn lớn nhất đời Trương”

Ả đã rất cảm động trước những lời nói ấy. Về ngoại hình hay gia cảnh, Trương không thể so sánh với Huy được. Nhưng Trương có một tấm lòng bao dung và rộng lượng - điều mà ả cần hơn hết thảy.

Vậy là cả hai kết hôn hết sức chóng vánh. ả buộc lòng phải làm thế. Bởi nếu không... nếu không thì...

“Thủy ơi, em đâu rồi? Anh đón con về rồi này.”

Giọng của Trương lời tuột ả về lại hiện thực này. ả vội vàng lau sạch nước mắt, rửa mặt rồi bước ra khỏi nhà tắm với nụ cười tươi tắn nhất có thể hiển hiện trên môi. Phải, cố mà giữ cái vỏ bọc này đi, Thủy...

“Em đây anh...”

Trương nhìn ả, mỉm cười và rồi ả thấy mình cứ thế thốt ra với một giọng điệu mừng rỡ:

“Anh à, em muốn báo cho anh một tin vui...”

Đêm ấy, Trương trần trọc không sao ngủ được. Anh vui vì sắp được làm cha một lần nữa ư? Ừ, có lẽ là thế...

Trương nằm xoay lưng lại phía Thủy - vợ mình. Mắt nhắm mà những nghĩ suy vẫn thi nhau bùng lên trong đầu.

Vậy là anh sắp được làm cha.

Anh nhớ lại hơn ba năm về trước, mình cũng được đón nhận tin này từ vợ. Anh rất bất ngờ, tưởng chừng chẳng thể nào tin nổi. Đúng là thế thật. Mọi thứ diễn biến quá nhanh, quá đổi suôn sẻ. Từ lúc Trương gặp lại Thủy - cô bạn học cũ cho đến khi cả hai yêu nhau rồi quyết định tiến tới hôn nhân... Tất cả gói ghém còn chưa đầy hai tháng! Và rồi chỉ ít lâu sau, Thủy đã lập tức báo cho anh tin vui.

Trương có vui không? Vui! Vui chứ!

Giờ thì con gái anh - Nhím - cũng đã được ba tuổi rồi. Càng lớn, bé càng giống mẹ. Nhưng chẳng giống anh một xíu xiu nào. Cũng có vài người hỏi. Họ băn khoăn cho anh. Bản thân anh cũng đã từng băn khoăn, thậm chí nghĩ cả đến chuyện đi xét nghiệm ADN.

Cũng may, Trương chưa thật sự làm thế.

Tất cả những gì một thời anh mơ ước đều ở đây cả rồi, chẳng phải vậy sao? Lấy được người mình thương. Gia đình yên ấm hạnh phúc với đủ đầy vợ chồng, con cái. Bao nhiêu người khao khát như anh mà chẳng được. Anh yêu vợ, yêu con gái anh, rất nhiều! Đánh mất họ là điều khủng khiếp nhất anh có thể nghĩ tới.

Có những sự thật dù cho đúng đắn cách mấy mình cứ giả vờ không hay biết vẫn là hơn.

Nhưng anh biết gần đây Thủy có gì đó giấu anh. Đó là những khi anh đi làm chưa về, chẳng hiểu sao lòng như có lửa đốt. Đó là những tối Thủy nói với anh đi cà phê với mấy cô bạn cũ, chẳng hiểu hàn huyên chuyện gì cùng nhau mà phải hẹn liên tục đến mấy buổi liền. Trương cũng đã thấy điện thoại của vợ mình bị nứt vỡ, nằm chỏng chơ trong nhà tắm...

Vậy là, Trương lại sắp được làm cha.

Đứa bé lần này liệu sẽ giống anh chứ?

Tự dưng, anh thấy trước mặt mình một đồng vỏ ốc. Những chiếc vỏ chơ vơ, chẳng còn lại gì bên trong.

Có tiếng chim từ đâu đó khẽ vọng lại.

Lẽ nào, đó là tiếng chim tu hú? - Trương tự hỏi lòng trong đêm đen tối tăm mờ mịt này.

CHẲNG AI NHƯ EM

Ông tình cờ gặp lại vợ cũ sau bao nhiêu năm trời không một lần may mắn liên lạc. Suýt chút nữa ông đã không nhận ra bà. Bà khác quá, quá khác so với trí nhớ vốn đang dần ngày một rệu rã của ông.

Dĩ nhiên là bà già đi nhiều. Đã bao nhiêu năm rồi còn gì! Mới đó mà cuộc đời này cũng có khác cơn mơ là bao. Giật mình bừng tỉnh, ta thậm chí còn chẳng nhận ra chính bản thân mình.

Nhưng bà thì lại nhận ra ông, vội vàng gọi:

“Anh Nguyên!”

Giọng nói ấy chính là của bà ấy, đúng là bà ấy rồi...

“Oanh...”

“Anh khỏe không?”

“Anh vẫn khỏe thế còn em?”

“Em vẫn thế thôi...”

Người với người gặp nhau trên đời rốt cuộc là vì nguyên do gì? Và có sao gặp được nhau rồi, một ngày kia lại quyết định rời xa nhau?

Rất nhiều lần ông tự hỏi mình cùng những câu hỏi ấy. Nhưng chưa khi nào ông trả lời được.

Nhiều người đành đổ cho chữ duyên chữ nợ. Gặp nhau là bởi chữ duyên. Ở bên nhau là do chữ nợ. Và xa nhau đơn giản chỉ vì đã hết duyên hết nợ, thế thôi!

Ừ thì, cũng chẳng còn biết lý giải thế nào cho hợp tình hợp lý hơn, đành tin theo vậy. Giữa ông và bà duyên nợ đều đã hết, rời xa nhau là lẽ thường tình.

Ấy thế mà vào cái tuổi xế chiều này, cả hai gặp lại nhau, nhưng sau tất cả bà còn hận ông không? Ông chẳng dám nhìn thẳng vào mắt bà khi cả hai chuyện trò. Ông nào có đủ cái can đảm ấy...

“Anh bây giờ ở đâu?”

“Anh... ở cũng gần đây... còn em?”

“Em có việc phải qua khu này, sẵn tiện tạt vào siêu thị mua mấy thứ không ngờ lại gặp anh.”

“Ừ, anh cũng cần mua ít đồ.”

Ông đáp, mắt trộm liếc vào những thứ linh kinh trên xe đẩy của bà.

“Chị nhà và các con anh vẫn tốt chứ?”

Tim ông nhói lên, chút nữa thì đứng không vững. Ông cố trả lời một cách bình thường nhất có thể:

“Tốt! Tất cả đều tốt!”

“Thế à...”

Giọng bà dường như hơi chùng xuống. Trong cơn bối rối, ông đánh liều hỏi:

“Em cho anh số điện thoại được không? Thịnh thoảng mình liên lạc...”

Một khoảng lặng ập đến, tưởng chừng sẽ kéo dài vô tận nhưng cuối cùng, bà phì cười:

“Được thôi, số của em đây anh lưu đi...”

Ông lưu số bà vào máy, còn hỏi đi hỏi lại vì sợ nhầm. Bà chỉ lắc đầu cười...

“Thôi, em đi trước nhé.”

“Ừ, Chào em.”

Từng là vợ chồng đầu ấp tay gối nhưng giờ đây cả hai chỉ có thể nói với nhau những lời khách sáo như vậy thôi. Ông thoáng chạnh lòng nhưng biết làm sao được kiếp này, ông và bà duyên nợ xem như đã trả xong... Ông đứng đó, bần thần nhìn bà đẩy xe đi. Bóng dáng thân thuộc ấy nhanh chóng mất hút sau những gian kệ đầy ắp hàng hóa của cái siêu thị rộng lớn này.

Lần này gặp, biết còn có lần sau? Sao ông không nói gì khác đi để

níu bà ở lại chuyện trò lâu hơn? Già rồi mà vẫn chưa bỏ được tính “sĩ diện” sao?

Đáng lẽ khi bà gần rời khỏi, ông phải gọi thật to:

“Oanh ới!”

Đáng lẽ phải như thế chứ.

Tại sao ông cứ để mọi chuyện xảy ra rồi mới cảm thấy hối hận?

Tại sao vậy?

Tim bà vẫn chưa thôi đập liên hồi dù đã yên vị trong taxi. Sau bao năm, bà vẫn có thể nhận ra ông dễ dàng, chẳng chệch đi đâu được.

Vậy là cuộc sống của ông vẫn tốt. Có vợ, có con... Tất nhiên là tốt rồi! Đâu như bà bây giờ.

Từ một người đang có chồng, danh chính ngôn thuận, gia đình yên ấm vậy mà bà bây giờ chẳng còn lại gì. Không chồng. Cũng chẳng con cái gì sất.

Bà bồi hồi nhớ lại những tháng ngày xưa cũ ấy. Chớp mắt, bà đã già. Bao nhiêu xuân xanh cứ thế trôi tuột theo dòng thời gian cuộn cuộn chảy, vĩnh viễn không bao giờ còn quay trở lại nữa.

Phải, ngày đó bà từng rất đẹp, nhan sắc nào có thua kém gì ai. Ông mê bà cũng vì lẽ đó. Ông thời trẻ vốn cũng rất phong độ, hào hoa. Cả hai trông mới thật xứng đôi vừa lứa, ai ai cũng khen: Trời sinh một cặp. Bà đã tự hào lắm trước những ánh mắt ghen tỵ của mọi người dành cho mình.

Và rồi sau những tháng ngày yêu nhau, một đám cưới cũng diễn ra hết như cơn mơ của bà. Ông là chồng, bà là vợ... Gắn kết lại để trở thành một gia đình. Nếu được vậy, ông và bà đã không rơi vào cảnh ly tán như bây giờ.

Cớ sự đến từ lần đầu cũng là duy nhất bà trót dính bầu. Tất nhiên, khi ấy ông và bà còn yêu nhau chứ đâu đã nên vợ nên chồng. Đứa bé đến thật không đúng lúc! Cả ông và bà đều chưa sẵn sàng để đón

nhận nó.

“Bỏ đi em sau này mình có điều kiện mình sinh con sau...”

Ông vốn giỏi thuyết phục, hay bản thân bà cũng thấy có lý?

Nào ngờ, sau cuộc nạo phá thai khi đó đã để lại một hậu quả quá đổi nặng nề. Bà đã không may đánh mất hoàn toàn thiên chức làm mẹ của người phụ nữ.

“Cô ơi đã đến nơi rồi ạ.”

Giọng của cậu tài xế lôi tuột bà trở về với hiện thực này. Cái hiện thực chẳng thể chối cãi được: Bà đã già, sống một mình cô quạnh trong căn nhà mà chiếc taxi đang đậu trước cửa này.

Bà trả tiền rồi bước xuống xe, xách theo hai bọc linh kinh đồ vừa mua ở siêu thị. Căn nhà cũng nhỏ thôi nhưng với riêng bà sao lại quá đồi rộng lớn và trống trải. Đây vốn dĩ từng là nhà của bà và ông cho đến khi ông thay lòng.

“Anh xin lỗi em... Nhưng anh thật sự, thật sự rất muốn có con...”

Bà nhớ như in từng lời ông đã nói. Chúng có khác gì những mũi dao sắc nhọn cứa vào tim bà từng vết dài đau? Bao nhiêu năm rồi, vết thương trong lòng bà liệu đã lành chưa? Bà không rõ, nhưng tim vẫn nhói mỗi khi nhớ đến.

Bà mở cổng, vào trong sân nhà. Nhà là gì? Là nơi người ta có thể yên tâm trở về sau bao nhiêu bon chen mỗi mệ với cuộc đời, phải vậy không? Người ta vẫn nói: Đàn ông xây nhà, đàn bà xây tổ ấm. Nghĩa là, một ngôi nhà cần có đến hai người để dựng xây, vun đắp. Để rồi từ đó, những tiếng cười hồn nhiên trong vắt của trẻ thơ mới có thể cất lên.

Cơn xúc động khiến hai mắt bà hoen đi. Bà nhìn quanh quất khắp lượt khoảnh sân vắng vẻ này. Đây rõ ràng là nhà bà, nhưng lại chẳng phải là một mái nhà đúng nghĩa.

“Cô ấy đang có bầu anh xin lỗi, anh hết thương em rồi. Mình ly hôn, em nhé! Anh không cần gì cả, căn nhà này anh để lại cho em.”

Bà có hận ông không? Chẳng thể nói là không... Phải, bà đã từng rất hận ông! Một kẻ bạc tình! Bà ra có sự hôm nay là vì ai? Vì ai?

Nhưng có hận ông cũng đâu thể đổi thay được gì? Đàn ông một khi đã muốn ra đi thì biết làm sao cản được? Ông cần con hơn là cần vợ. Ở với bà, ông đâu thể có con. Còn bỏ vợ này, có thể lấy vợ khác được cơ mà.

Xách đồ vào bếp, bà sửa soạn để nấu một bữa cơm tối thơm tất. Bà quen rồi, làm gì cũng cứ lủi thủi một mình thế thôi. Một mình thì đã làm sao? Một mình cũng tốt mà! Ngày trước ở với ông, bà hầu như chẳng thể tự do làm điều mình thích. Bạn bè qua lại cũng rất hạn chế. Giờ thì bà muốn đi du lịch với “hội bạn già” lúc nào chẳng được, cứ “ới” nhau một tiếng là xong! Đi chơi thoải mái, chẳng cần lo lắng ở nhà chồng con thế nào, cơm nước ra làm sao... Từ dạo bà chia tay ông, cũng có vài người ghé đến chốc lát rồi lại rời đi. Niềm tin vào đàn ông, vào tình yêu, vào hạnh phúc gia đình theo năm tháng đã vơi cạn sạch sẽ trong bà. Yêu nhau, lấy nhau để rồi một ngày bất thành linh lại rời xa nhau.

Thôi thì, ở vậy! Cũng có khi chạnh lòng cảm cảnh đơn chiếc mà thương thân tủi phận mình thật nhưng rồi sẽ qua nhanh thôi. Đời người có là bao lâu mà cứ u sầu hờn tủi mãi? Vui được gì thì vui. Tha thứ hết. Bỏ qua hết. Tất cả, hãy để cho gió cuốn đi.

Tự ủi an mình xong bà thấy nhẹ hẫng người. Nào, nấu nướng cho thật ngon rồi thưởng thức bữa cơm nhà tự mình nấu! Không ai ăn thì mình ăn! Đời mình, mình cứ tận hưởng!

Ông về lại phòng trọ nằm sâu trong con hẻm vắng. Vợ ông đâu? Con ông đâu? Ra đón ông nhanh đi nào!

Ông phì cười, khẽ lắc đầu. Ông đang tự cười mình đó ư? Ừ, phải, ai biết chuyện chắc cũng sẽ cười vào mặt ông thôi...

Lâu nay, chỉ mỗi mình ông sống trong căn phòng trọ tồi tàn này.

Người từng là vợ cùng với con gái ông giờ đang ở một phương trời xa xôi nào đó nơi xứ người.

Tất nhiên, người ấy không phải là bà... Ấy là người đã khiến ông bỏ bà không chút do dự. Cổ họng ông nghẹn ứ khi nhớ lại tất cả.

Ông vốn dĩ chưa bao giờ là một người chồng tốt. Ngay cả khi chưa lấy bà, ông đã hơn một lần làm những chuyện khuất tất. Ông chẳng rõ bà có biết hay không, cũng có thể bà biết mà vẫn để yên thế. Bà thương ông, yêu ông nhiều vậy mà ông vẫn cứ phụ bà. Người đã sẵn có máu trắng hoa, không sớm thì muộn rồi cũng sẽ chứng nào tật nấy. Ông ra ngoài làm ăn, quan hệ phức tạp, hết cà phê rồi tới quán nhậu, hết quán nhậu lại đến vũ trường, và cuối cùng kết thúc tại khách sạn lúc nào chẳng hay.

Ông ngày đó quả thật rất “thèm” có con. Một đứa con trai giống ông như tạc. Bản sao bé nhỏ của ông, ông mơ được ôm nó vào lòng mà bế bồng. Nghiệt một nỗi, bà không thể giúp ông biến giấc mơ ấy thành sự thật được. Hay là mình nhận con nuôi? Đâu phải ông chưa từng nghĩ đến. Nhưng con nuôi làm sao bằng con ruột cho được? Một giọt máu đào vẫn hơn ao nước lã.

Có thật vậy không?

Một giọt máu đào hơn ao nước lã?

Đứa con gái ngày đó ông đánh đổi cả gia đình để có được, giờ đây thậm chí còn không thèm nhìn mặt ông vì nó đã bị những lời cay độc của người đàn bà kia “tẩy não” mất rồi!

Thực ra, khi biết nó là con gái, ông đã thoáng buồn. Ông đâu cần con gái! Ông muốn có con thật, nhưng là con trai kìa! Vậy nên, tuy đã bỏ bà để về chung sống cùng người vợ sau rồi, với ông dường như vẫn chưa bao giờ là đủ.

“Tại sao anh lại lừa dối tôi? Tôi chịu đau chịu đớn sinh con cho anh, thế vẫn còn không vừa lòng anh sao?”

Không giống bà, người vợ sau này của ông tính khí vô cùng kinh

khủng. Phải, “ngựa quen đường cũ”, ông lại tiếp tục ngoại tình và chẳng chóng thì chầy bị cô ta phát hiện ra. Cô ta nằng nặc đòi ly hôn, đòi quyền nuôi con gái, rồi tìm đường qua nước ngoài định cư. Được thôi! Dù sao nó cũng chỉ là con gái thôi mà, nhưng ông nào ngờ ly hôn xong, công chuyện làm ăn của ông cũng ngày một đi xuống... Vận may lâu nay như thế cứ thi nhau rời bỏ ông vậy. Tiền hết, những nhân tình bên ông cũng theo đó mà lần lượt rời xa khi chưa kịp cho ông được đưa con trai nào.

Giờ thì ngoảnh đi ngoảnh lại, ông chẳng còn gì ngoài hai bàn tay trắng.

Không vợ.

Không con.

Không nhà, không cửa.

Không tiền bạc.

Ở cái tuổi này, ông còn chút hy vọng có vợ, có con, có một gia đình đủ đầy hay không?

Nhưng chẳng phải chính ông đã từng một tay vứt bỏ đi hạnh phúc của mình hay sao?

Ông đáng bị trừng phạt, người ta nói không sai “quả báo” thường đến muộn!

Ông nhìn lại bọc đồ mình vừa mua trong siêu thị. Toàn là mỳ gói thôi... Ông làm gì biết nấu những món ngon thơm tất như bà ngày xưa đâu...

Bà sống tốt chứ? Đã hơn một lần ông tự hỏi lòng mình cùng một câu hỏi ấy. Giá mà ngày ấy... Giá mà...

Ông rút trong túi ra cái điện thoại rẻ tiền, tay run run nhấn cho bà một tin nhắn muộn màng nhưng chần chừ mãi vẫn không sao dám nhấn nút gửi đi:

“Chẳng ai như em! Chẳng ai tốt với anh như em cả! Anh thật lòng xin lỗi em, em tha thứ cho anh, Oanh ơi!”

HÀNG XÓM

Hắn trông thấy cô ta từ ô cửa sổ nhà đối diện khi vô tình ghé mắt nhìn qua khoảng trống nhỏ xíu của chiếc rèm cửa dày cộm. Ấy cũng là lần đầu tiên hắn biết đến sự hiện diện của cô gái đó - người có thể đã sống gần bên hắn từ rất lâu. Với hắn thì điều này cũng không lạ bởi hắn vốn dĩ chẳng khi nào quan tâm đến mọi thứ hiện diện chung quanh mình.

Hắn là một “NEET”.

Not in Education, Employment or Training.

Viết tắt của một cụm từ tiếng Anh dài loằng ngoằng...

Nói trắng ra: Hắn là thằng ăn bám, vô công rồi nghề. Có thể thôi!

Hắn từng học rất giỏi. Học, học, học và học. Ngoài chuyện học ra, hắn cũng chẳng biết làm gì khác nữa.

“Ba má chỉ cần con tập trung học thôi, những cái khác không cần lo!”

Hắn nhớ mình đã răm rắp nghe theo, như một cái máy...

Đáng lẽ ra hắn phải là một niềm tự hào trong những lời cửa miệng của ba má mới phải. Ấy vậy mà, hắn lại kết thúc đời mình trong bốn bức tường căn phòng ngột ngạt này.

Hắn không rời khỏi phòng mình từ bao giờ? Hắn không nhớ. Hắn là đã lâu, lâu lắm rồi. Cố thủ bên trong này! Thà chết chứ không chịu ra ngoài!

“Con ơi, đừng như thế! Má xin con mà! Mở cửa ra đi...”

Mặc kệ. Còn lâu hắn mới ra! Ngoài đó có gì vui, có gì hay ho đâu kia chứ! Trốn thật kỹ trong này là đủ. Như con ốc chui sâu vào vỏ. Như con rùa rúc đầu vào mai. Chấm hết.

Cũng chẳng phải chỉ mình hắn chọn kiểu sống tạm bợ này. Tính riêng ở Nhật, hiện nay có cả triệu người giống hệt hắn được gọi

chung là “hikikomori”. Những kẻ cùng chán ghét cuộc đời vô vị, nhàm chán, thậm chí là rất đỗi khốn nạn này.

“Thằng ấy nghe bảo học giỏi lắm, chẳng biết giỏi thật hay là gia đình lo lót mua bằng cho nữa! Chứ tôi thấy nó chẳng làm được việc gì ra hồn cả, giao cái gì là y như rằng “nát bét” cái ấy! Sợ nhất mấy thể loại “cậu ấm cô chiêu” được gia đình gửi gắm vào đây thế này...”

“Phải! Không nhờ quan hệ, không nhờ ba má nó tiền bạc rủng rỉnh thì còn lâu mới được ngồi ở đó! Ngứa hết cả mắt!”

“Bời vậy... Thời buổi bây giờ... Toàn lũ vứt đi!”

Tim hắn nhói lên khi nhớ lại những “lời ong tiếng ve” đầy cay cú mà mình tình cờ nghe được. Hắn tệ hại đến vậy sao? Vứt đi? Hắn thật sự là rác rưởi ư?

Nỗi mặc cảm cứ thế lớn dần hơn mỗi ngày khi công việc được giao hắn không cách nào giải quyết kịp thời và trôi chảy. Hắn đúng là kẻ thiếu năng lực! Hắn từng học giỏi, rất giỏi cơ mà... Nhưng những thứ hắn được học lại chẳng đủ để áp dụng vào công việc. Hắn không có kỹ năng. Hắn thiếu rất nhiều, rất nhiều thứ...

Mỗi ngày mở mắt ra, hắn đều sợ hãi khi nghĩ đến trước mặt là mớ công việc còn tồn đọng, chưa đầu vào đâu. Không ai giúp đỡ hắn. Hắn còn chẳng biết mở lời xin giúp đỡ thế nào, hắn như một bóng ma vô hình trong công ty ấy. Tất cả đều phớt lờ, khinh thường hắn. Tất cả đều muốn hắn biến đi cho khuất mắt họ!

Được thôi! Sẽ như ý mấy người!

Vậy là vào một buổi sáng chẳng biết rằng có đẹp trời hay không, hắn quyết định trốn biệt trong phòng cho tới bây giờ. Đã bao lâu rồi thì cũng mặc! Hắn chẳng còn thiết gì đến khái niệm thời gian nữa...

Đúng như lời những kẻ kia nói, gia đình hắn rất giàu. Ba má có thể chu cấp cho hắn đến suốt cả cuộc đời. Hắn ở nhà thôi, ở trong phòng này thôi, thế là đủ lắm rồi. Chỉ nơi đây hắn mới có cho mình chút ít cảm giác an toàn. Không một ai làm phiền, không một ai buông lời

“xỉa xói” sau lưng hắn. Vì sau lưng hắn chỉ có mỗi bức tường. Chấm hết. Ha ha. Ha ha ha...

Hắn lên mạng cả ngày. Chơi game cả ngày. Đọc truyện tranh cả ngày. Xem phim hoạt hình cả ngày. Sao lại là phim hoạt hình? Hắn thích vậy, thì sao nào?

Cứ thế, hắn đắm chìm trong tất cả những điều kể trên và quên đi thực tại, quên đi thời gian quên luôn bản thân mình là ai, muốn gì, cần gì và mong đợi điều gì.

Ấy vậy mà, giờ đây hắn lại nổi lên trong lòng mình bao nhiêu là thắc mắc, tò mò.

Cô gái kia là ai? Tên gì? Cô ấy đã ở đó từ bao giờ?

Hắn lại gần tấm rèm cửa sổ phòng mình. Tim hắn đập mạnh hơn. Tấm rèm này từ lâu đã là thứ ngăn cách hắn với thế giới bên ngoài. Hắn rất sợ phải trông thấy cái thế giới chán chường ấy. Hắn càng sợ hơn nếu như bị ai đó phát hiện ra bộ dạng thảm hại của mình. Một thằng thất bại! Một kẻ thua cuộc đáng lẽ không nên tồn tại trên cõi đời này.

Nghĩ vậy nhưng hắn vẫn không ngăn được mình ghé mắt nhìn qua khe hở hắn tình cờ phát hiện ra. Có lẽ đây là lỗi hổng hiểm hoi duy nhất kết nối hắn với những gì hắn đã từ bỏ, buông xuôi. Mắt hắn mở to, toàn thân run lên, mồ hôi túa ra... Cửa sổ nhà đối diện. Cô ta...

Cô ta đang đứng đó!

Hắn giật mình, ngã ngửa xuống đất.

Vừa rồi là gì? Sợng lưng hắn lạnh toát. Cô ấy thấy mình rồi, phải không? Ánh mắt ấy nghĩa là sao! Ánh mắt như thể muốn chọc thẳng vào tâm can hắn...

Chết rồi! Không xong rồi! Cô ta đã biết đến sự hiện diện của hắn. Nếu thế, chắc hẳn cô ta phải coi thường hắn lắm! Hắn thấy xấu hổ. Hắn thấy ê chề quá đỗi! Hắn biết làm gì bây giờ đây?

Đúng rồi! Trốn! Phải trốn thôi! Hắn lao tới giường, trùm chăn lên

đầu phủ kín toàn thân rồi nằm co mình lại. Tốt rồi! Chung quanh chỉ độc một màu tối đen như mực. Thế này thì chẳng ai còn thấy được hấn nữa, và hấn cũng không thấy bất kỳ ai. Vậy là ổn! Hấn chỉ cần thế, chỉ cần có thế!

Nhưng lạ lùng thay, dù đã nhắm nghiền mắt lại, ánh mắt kia vẫn bừng lên trước mặt hấn! Trời ơi! Đừng nhìn tôi! Làm ơn đừng nhìn tôi như thế! Đừng ghét bỏ tôi! Cũng đừng thương hại tôi! Tôi xin cô! Tôi van cô...

Cô hàng xóm ơi...

Cô vừa trông thấy gì?

Tấm rèm ấy vừa lay động, phải vậy không? Cô cũng chẳng rõ nữa. Cô chỉ có thói quen hướng mắt qua ô cửa sổ nhà đối diện ấy mà thôi...

Cô không thể ra khỏi nhà dù rất muốn. Cô bị bệnh. Thể trạng yếu ớt này buộc cô phải ở trong phòng mình hầu hết thời gian.

Cô thở dài, lòng nặng trĩu. Ngoài kia còn biết bao nhiêu điều tươi đẹp cô mong được một lần tận mắt ngắm nhìn hay khám phá. Tiếc là, cả đời này cô cũng khó lòng biến mong mỏi ấy trở thành hiện thực. Ông trời thật bất công! Cái mọi người đều dễ dàng làm được thì cô lại không. Cô mãi mãi chẳng thể sống một cuộc đời bình thường như họ.

Mỗi ngày, cô đều đứng sau khung cửa sổ phòng mình, lặng lẽ phóng tầm mắt quan sát mọi góc ngách đang hiển hiện trước mặt - từ bầu trời cho tới mặt đất, cảnh vật cho đến con người. Khu phố nhà cô thật ra cũng không có gì nhiều để mà ngắm nghía. Nó có khá ít người qua lại. Và dường như chẳng mấy cư dân sinh sống tại đây.

Có một chuyện cô vẫn thường thắc mắc. Ngôi nhà đối diện nhà mình. Phải, là ngôi nhà hàng xóm kia. Trong căn phòng có ô cửa sổ với tấm rèm dày cộm nơi tầng một kia, liệu có ai ở đó hay không?

Tấm rèm chưa bao giờ được mở ra. Nhưng nếu không có ai, hà cớ gì phải kéo rèm im ỉm vậy? Những nghĩ suy cứ thế thi nhau đưa lối dẫn đường trong tâm trí khiến cô mường tượng ra rất nhiều thứ đằng sau tấm rèm đó. Phải rồi, cô vẫn còn có trí tưởng tượng để lấp đầy cuộc sống buồn chán vô vị này của mình. Trí tưởng tượng chấp cánh cho cô bay xa, vượt xa khỏi căn phòng tù túng cùng ô cửa sổ hạn hẹp này. Bay... cô vẫn thường thấy mình bay trong những giấc mơ dù cơn đau liên tục kéo đến hành hạ thân xác này. Cô đau, đau lắm! Uống bao nhiêu thuốc cũng không hết được. Đôi khi, cô chỉ muốn chấm dứt những cơn đau ấy một lần và mãi mãi. Chắc là lúc đó, cô sẽ được bay lên thật sự. Bay lên bầu trời lấp lánh ánh sao. Bay cao, cao nữa trước khi hóa thân thành một trong những vì sao ấy. Đúng rồi, cô ước ao trở thành một vì sao. Ở trên cao ấy, nhìn xuống mặt đất này chắc chắn sẽ tuyệt vời lắm! Sẽ có bao nhiêu điều thú vị để mà nhìn ngắm mỗi ngày. Không chỉ có mỗi ô cửa sổ với tấm rèm dày cộm của nhà hàng xóm kia...

Phía sau tấm rèm ấy là gì nhỉ?

Biết đâu chừng... Có một chàng trai?

Cô mỉm cười khi chộp nghĩ thế. Con trai là thế nào? Cô không biết. Cô hầu như không có cơ hội tiếp xúc với nam giới. Cô chỉ biết đến họ qua những cuốn sách, những bộ phim trên ti vi mà thôi. Nhà cô rất khá giả. Ba má luôn thương yêu, cưng chiều cô hết mực. Không thể rời phòng nên ba má mua rất nhiều sách cho cô đọc, ti vi thì luôn được mở tất cả vẫn chẳng thể bằng cảnh vật thực tế, người thật việc thật được.

Chàng trai nhà hàng xóm...

Nếu anh ta có thật, liệu anh ta sẽ trông ra sao?

Liệu có như trong sách hay trên ti vi không?

Đẹp trai. Hào hoa. Lịch lãm. Phong độ...

Như kiểu... soái ca trong ngôn tình chẳng?

Cô lại tủm tỉm cười. Chắc là không đâu. Soái ca làm gì có thật. Mà nếu có thật, cô cũng chẳng thể gặp được.

Vậy thì có lẽ anh ta trông khá bình thường. Một người chẳng có gì nổi bật chỉ là một con mọt sách chẳng? Lúc nào cũng cắm cúi vào sách vở. Anh ta phải học và đọc rất nhiều. Thế thì chắc là bị cận thị rồi. Thế thì phải đeo kính thường xuyên đây! Không sao, đàn ông con trai đeo kính nhìn cũng trí thức lắm chứ! À!

Biết đâu, anh ta có viết văn. Nhà văn cần không gian riêng yên tĩnh để hoàn thành tác phẩm của mình nên phải đóng kín cửa sổ. Tác phẩm ấy, biết đâu chừng... Đang viết về cô! Có thể lắm chứ! Bất cứ điều gì cũng đều có thể xảy ra, khi chưa tận mắt chứng kiến.

Cô dành cả ngày để mà tưởng tượng, suy diễn. Như thế, một ngày trôi qua sẽ nhanh hơn, bớt nhàm chán hơn. Thật buồn khi buộc phải nhốt mình trong một không gian nhỏ hẹp. Làm sao người ta có thể sống mãi giữa bốn bức tường ngăn cách với thế giới hết ngày này qua ngày khác được? Cô tiếp tục nhìn về ô cửa sổ đi cùng tấm rèm nhà hàng xóm. Đúng rồi. Làm gì có ai đằng sau đó. Căn phòng ấy hẳn đã bị bỏ không từ lâu. Cô khẽ thở dài. Giữa thực tế và tưởng tượng luôn là một khoảng cách rất xa, có khi một trời một vực. Tưởng tượng là vô hạn nhưng sự thực chỉ hữu hạn, duy nhất.

Cứ thế, cô đứng đó, hết ngày này tới ngày khác, tháng này sang tháng khác, năm này qua năm khác.

Cho đến một ngày, mắt cô mở to khi chứng kiến chuyện lạ lùng ấy.

Hắn trùm kín chăn chẳng biết đã bao lâu. Lâu hay mau thì sao, có khác gì nhau đâu? Thời gian với hắn là thứ không tồn tại. Hắn không cần gì và cũng chẳng thiết gì...

“Rầm!”

Cái quái gì vậy?

Hắn giật mình, tung chăn ra khỏi đầu.

Trước mặt hắn là bức tường đang bị húc đổ. Từng mảng, từng mảng vôi vữa thi nhau rơi xuống.

“Rầm!”

Trời ơi! Dừng lại! Sao lại thế! Sao lại thế này!

Chiếc cầu xúc vươn dài từ xe phá dỡ bên dưới vẫn lạnh lùng tiếp tục công việc của nó. Hắn gào lên bằng tất cả sức lực mình có nhưng chẳng thể át lại tiếng máy móc ầm ĩ vô hồn.

Chợt, hắn rùng mình khi nhận ra ở cửa sổ ngôi nhà đối diện, một ánh mắt đang xoáy sâu vào hắn, đâm thẳng vào tâm can hắn.

Hắn lui lại trong bàng hoàng sợ hãi. Là cô ta! Chính là cô gái đó! Hắn muốn trốn. Nhưng mà đâu còn nơi để trốn! Căn phòng của hắn, bốn bức tường an toàn nhất mà hắn có được trong phút chốc đã biến thành tro bụi, để lại một khoảng trống đổ nát tan hoang. Hắn không biết trốn vào đâu nữa. À, còn tấm chăn! Đúng rồi, vẫn còn tấm chăn! Hắn mừng rỡ lao đến giường, định bụng với lấy tấm chăn trùm lại lên người.

Đâu rồi? Đâu cả rồi? Tấm chăn đã biến mất. Cả chiếc giường cũng thế. Những vật dụng khác cũng tan biến nhanh như một làn sương.

Sao lại thế? Sao lại thế này? Toàn thân hắn run lên. Lạnh! Lạnh quá! Làm ơn đưa chăn cho tôi! Ai đó sưởi ấm tôi được không? Tôi lạnh quá! Ở đây lạnh lẽo quá.

Hắn thấy mình đang bốc hơi. Hắn sắp tan biến vào thinh không, hắn biết. Trước khi hoàn toàn biến mất, hắn chỉ kịp nhìn về ô cửa sổ kia. Cô gái ấy vẫn lẳng lặng quan sát hắn. Hắn muốn thốt ra lời cuối cùng nhưng lại không thể.

Tạm biệt - hắn chỉ định nói thế.

Nhưng muộn mất rồi.

“Ài chà, nhà đẹp thế này mà phá đi cũng tiếc nhỉ...”

“Tiếc gì, không phá cũng có ai dám ở đâu!”

“Ừa, sao vậy anh?”

“Chú mày không biết à? Người ta đồn nhà này có ma đó!”

“Ma á? Thế thì lại giống cái nhà đối diện mình phá dỡ khi trước à?”

“Ha ha! Chú mày không để ý khu này rất ít người sống hay sao? Họ sợ ma nên dọn đi nơi khác ở hết rồi. Nhờ vậy mà chủ đầu tư mới có thể thu mua lại toàn bộ khu đất với giá rẻ mạt để xây cao ốc.”

“Dạ, mà em đoán nhà này chắc cũng từng của một đại gia nào đó phải không anh?”

“Chắc thế! Tao chỉ nghe đồn là nhà này có đứa con gái bị bệnh nặng rồi chết trẻ thôi. Nè, mày thấy cái cửa sổ trên tầng một kia không?”

“Dạ, thấy!”

“Ừ, nhìn coi có thấy gì không?”

“Dạ, có gì đâu...”

“Ừ, hên là mày không thấy. Chứ nhiều người thấy lắm đó nha...”

“Thấy gì ạ?”

“Thì đứa con gái tao nói đó. Người ta hay thấy nó đứng ở đó, nhìn qua nhà đối diện...”

“Má ơi! Anh đừng hù em! Em thấy lạnh sống lưng rồi nè!”

“Bữa tao kể rồi đúng không? Nhà đối diện thì có một thằng con trai, lớn tướng rồi mà không chịu đi làm, toàn ở nhà ăn bám! Mẹ kiếp, tao mà có đứa con như vậy tao bóp chết cho xong!”

“Dạ, mà anh nói nó chết rồi mà...”

“Ừ, nghe nói nó nhốt mình trong phòng, trùm chăn kín mít. Tới khi người ta thấy mùi thối bốc lên thì đã muộn! Xong rồi từ đó trở đi hàng xóm chung quanh cứ nghe thấy tiếng rên rĩ phát ra chỗ phòng nó...”

“Ghê quá, anh ơi...”

“Bởi vậy... Thời buổi bây giờ... Toàn lũ vứt đi!”

“ Ý... Anh ơi!”

“Gì mà!”

“Em mới thấy bóng ai trên cửa sổ?”

“Mẹ! Tới lượt mà hù ngược tao hả! Thôi lo làm đi!”

“ Dạ... Dạ anh... Nhưng... Em thấy thật mà...”

“Thấy cái đầu cha mà! Làm đi! Xớ rớ tao trừ lương! Coi mà sợ ma hay sợ tao hơn!”

“Dạ, dạ... Để em làm...”

ÁNH HÀO QUANG

Nàng vừa hát xong “xô” cuối cùng của ngày. Bước lên chiếc xe hơi bóng loáng đắt tiền, nàng ung dung đưa mắt ngắm nhìn phố phường về đêm qua lớp kính xe trong khi tài xế riêng đi theo một lộ trình quen thuộc trở về nhà nàng.

Phải, nàng là một ca sĩ của dòng nhạc trẻ vốn đang lên ngôi. Nghề nghiệp mà hễ nhắc tới ai ai cũng đều dâng lên niềm ngưỡng mộ đi cùng với nỗi khát khao và sự nổi tiếng. Tiền bạc. Nhà lầu. Xe hơi. Quần áo hàng hiệu. Trang sức đắt tiền. Những chuyến du lịch xa hoa. Vòng vây yêu thương của người hâm mộ...

Một cuộc sống tuyệt vời hết như truyện cổ tích đầy ắp màu hồng mà nàng đang được sắm vai chính “công chúa” trong câu chuyện ấy.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi bật cười.

Công chúa ư?

Nàng may mắn sinh ra trong một gia đình khá giả, cũng nhờ ba má có tài làm ăn kinh doanh giỏi giang nên sớm tạo dựng được một cơ ngơi vững chắc. Bởi thế, ngay từ thuở bé nàng đã quen với một cuộc sống nhung lụa ít phải lo nghĩ gì nhiều. Đúng vậy! Nàng chính là một cô công chúa của ba má nàng trước khi là “công chúa” trong lòng người hâm mộ. Vị trí của nàng có biết bao nhiêu người hằng ao ước...

Nàng vẫn còn được khán giả yêu thương. Nếu không có khán giả, cái tên nàng đã chẳng thể tồn tại tới giờ. Thời buổi mà ca sĩ và các nhóm nhạc thi nhau mọc lên như nấm sau mưa như bây giờ, có được cho mình một chỗ đứng riêng vững chắc nào đâu phải chuyện dễ dàng. Chỉ vài tháng không phát hành bài hát mới, cái tên của ca sĩ đã nhanh chóng chìm vào lãng quên ngay. Nàng cũng đã luôn phải cố gắng nỗ lực hết mình với đam mê để tên tuổi không bị “nguội”

đi...

Vậy thì, đứng trên đỉnh cao này đáng lẽ ra nàng phải thật vui, phải thấy mình hạnh phúc chứ?

Thế nhưng vì sao mà nàng vẫn mãi nặng mang trong lòng những cảm giác lạ lùng ấy? Đó là một nỗi buồn hiu hắt rất khó để gọi tên, là một nỗi cô đơn khôn tả chẳng cách nào sẽ chia được cùng ai.

Cảm giác ấy càng rõ rệt hơn mỗi khi nàng hoàn tất phần trình diễn của mình và rời khỏi ánh đèn sân khấu, bước ra ngoài ánh hào quang choáng ngợp để vào lại bên trong cánh gà. Phút trước còn là ánh sáng rực rỡ hào nhoáng hòa quyện cùng tiếng nhạc lời ca, phút sau chỉ còn lại bóng tối cùng lặng im tĩnh mịch. Bài hát nào mà chẳng phải tới hồi kết thúc? Có hay mấy, đi vào lòng người cách mấy thì cũng chỉ đến thế mà thôi. Sau những lắng đọng, khán giả lại tiếp tục hào hứng với một ca khúc mới được cất lên bởi một giọng hát khác.

Nàng tiếp tục nhìn mông lung cảnh vật cùng người xe tấp nập bên ngoài kia. Đông thật! Người ở đâu mà nhiều thế? Những con người không tên, cứ thế thi nhau lướt qua nhanh chẳng kịp nhìn rõ mặt. Hẳn là đâu đó trong đám đông này có khán giả của nàng, “fan” hâm mộ của nàng chứ? Nàng không rõ. Khán giả là tất cả nhưng cũng chẳng là ai. Nàng không thể biết mặt từng người, nắm rõ được từng cái tên, họ hết như một làn sương, một ảo ảnh nhưng lại chính là “nguồn sống”, động lực lớn lao để nàng tiếp tục “cháy” hết mình cùng ngọn lửa đam mê.

Đèn đỏ. Ánh mắt nàng đột ngột dừng lại trước một chiếc xe máy đang dừng ngay bên cạnh. Một cặp đôi nam thanh nữ tú đang cười nói nom rất đồi vui vẻ. Chắc chắn họ là một cặp. Cứ nhìn nụ cười trìu mến cùng cái ôm dịu dàng từ đằng sau mà cô gái dành cho chàng trai là rõ thôi. Họ hạnh phúc thật! - Nàng nghĩ. Cô gái nói thêm gì đó rồi dựa đầu vào vai chàng trai. Nàng thoáng rung mình. Khuôn diện cô gái trong khoảnh khắc ấy bình yên đến lạ lùng.

“Bình yên.”

Nàng cũng khao khát “bình yên”.

Nhưng...

Đèn xanh. Chiếc xe máy nhanh chóng lao đi hòa vào dòng người xe nối tiếp nhau đến vô cùng tận. Chắc sẽ chẳng còn cơ hội để nàng gặp lại họ lần nào nữa...

Nàng không khỏi thở hắt ra. Giọng nói quen thuộc của anh tài xế chợt vang lên:

“Mệt lắm hả em? Ráng chút nữa thôi là về tới nhà rồi...”

Nàng cố nín nụ cười khi nhìn vào mắt anh ta đang phản xạ lại trên kính chiếu hậu trong xe.

“Dạ...”

“Hôm nay cũng nhiều hoa quá nhỉ...”

Nàng gật đầu. Hoa của khán giả tặng, tất cả đều đang nằm gọn gàng trong thùng xe đằng sau lưng. Chúng là minh chứng rõ ràng nhất của tình cảm dạt dào mà khán giả dành cho nàng. Đâu chỉ hoa thôi mà còn có cả các thể loại gấu bông, quà tặng “handmade”... Nhiều không sao đếm xuể. Nàng đã phải dành ra cả một căn phòng lớn trong nhà mình chỉ để chứa hết những món quà dễ thương đáng yêu ấy kể từ những ngày đầu đi hát. Nhớ đến căn phòng ấy, nàng có cảm thấy khá hơn đôi chút nhưng rồi chỉ rất nhanh sau đó, sự trống rỗng hoang hoải lại quay trở lại ngay.

Phải làm sao bây giờ? Hay là lướt facebook vậy!

Nàng vội rút từ trong chiếc túi xách hàng hiệu đắt giá của mình chiếc smartphone mới cáu. Ở thời điểm này, nó vẫn còn đang có giá “trên trời”, chỉ một số doanh nhân và người nổi tiếng mới sở hữu thôi.

Tất nhiên, việc đầu tiên nàng sẽ làm khi “online” là vào thăm trang “fan page” của mình. Hiện tại, trang đã đạt đến năm triệu người “thích”, thường xuyên theo dõi! Một con số còn hơn cả ao ước! Đây

vẫn là nơi nàng thường xuyên cập nhật, thông báo các hoạt động từ công việc cho đến đời thường của mình tới người hâm mộ nhanh chóng nhất. Đó chính là điều tuyệt vời nhất của thời đại công nghệ này. Khoảng cách giữa nghệ sĩ và công chúng ngày hôm nay được rút ngắn, xóa nhòa là nhờ có mạng ảo. Nàng mỉm cười khi thấy bài viết mới cập nhật gần đây nhất của mình đã đạt đến năm mươi nghìn lượt thích cùng vô số bình luận bên dưới.

Đọc thêm một vài bình luận của người hâm mộ xong, nàng mới “lướt” facebook xem có gì hay ho không bằng cách vuốt nhẹ ngón tay lên màn hình điện thoại. Facebook của nàng kết bạn với hầu hết các nghệ sĩ trong giới, “fan” ruột cũng như những người bạn thân thiết cùng với người thân, gia đình. Mỗi ngày, có bao nhiêu câu chuyện người ta thi nhau kể, thi nhau chia sẻ trên cái thế giới ảo bao la rộng lớn mà lại nằm gọn gàng trong lòng bàn tay này. Ai cũng có những nỗi niềm của riêng họ. Người chọn cách bộc bạch qua những dòng chữ dài, lắm khi rất dài. Người chỉ giấu kín, giữ cho mình mà thôi...

Nàng thì sao? Điều gì nàng thể hiện ra? Điều gì nàng chọn giữ lại?

Cứ thế nàng lướt nhanh qua những tâm tình của đủ loại người trước khi mắt dừng lại nơi một tấm hình vừa được đăng tải lên.

Chẳng phải ai xa lạ, trong hình là chị họ của nàng chụp cùng với chồng và con gái mình. Cũng đã lâu nàng không gặp chị, chỉ theo dõi và liên lạc qua facebook thôi. Bởi sau khi lập gia đình, chị đã cùng chồng ra nước ngoài định cư hẳn...

Giờ thì chẳng còn mấy ai biết đến chị nữa, dù chị vốn cũng có một thời đi hát. Phải, chị từng là nguồn cảm hứng, động lực để nàng dũng cảm theo đuổi ước mơ của mình. Chính chị đã nâng đỡ, dìu dắt nàng thuở mới vào nghề với biết bao nhiêu điều bỡ ngỡ lạ lẫm...

Nàng vẫn nhớ chị có một giọng hát rất hay, kỹ thuật điều luyện bài bản. Trong khi nàng hát thiên về bản năng, cảm xúc nhiều hơn, chị đáng lẽ còn có thể tiến rất xa trên con đường nghệ thuật này.

Vậy mà chị lại chọn “theo chồng bỏ cuộc chơi”, để lại sau lưng đam mê của bản thân mình.

Nàng không khỏi nhúu mày. Hẳn chị phải cảm thấy tiếc nuối lắm mỗi khi nhớ lại!

Nàng tiếp tục nhìn chăm chăm vào tấm hình của chị cùng dòng chữ đi kèm:

“Gia tài vô giá của mình đây!”

Gia tài vô giá ư?

Nụ cười của chị nom mới thật rõ ràng, hạnh phúc. Chẳng có vẻ gì “tiếc nuối” như nàng nghĩ cả.

Tại sao vậy? Sao lại thế được?

Nàng đưa mắt nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh chị. Cánh tay anh ta dịu dàng choàng qua vai chị, nụ cười cũng tươi tắn chẳng kém. Nàng biết chồng chị là một doanh nhân giỏi giang, tài ba ít ai sánh bằng. Vì người đàn ông này mà chị quyết định hy sinh sự nghiệp chỉ vừa mới chớm nở của mình nàng liếc vội xuống bờ vai của anh ta.

Xe còn qua thêm mấy ngã tư nữa, để rồi sau cùng ngôi biệt thự năm tầng thân thuộc của nàng cũng hiện ra trước mắt. Chốn thân thương ấy nàng chỉ muốn được trở về sau một ngày “chạy xô” dù là trong thành phố hay đi xuyên tỉnh.

“Tới nơi rồi...” - Giọng anh tài xế vang lên.

“Dạ...” - Nàng lại cố nở nụ cười dù toàn thân đã rã rời.

Bỗng giật mình, nàng vội vàng đưa điện thoại lên trước mặt rồi mở ứng dụng chụp hình. Trên màn hình điện thoại lập tức phản chiếu lại chính khuôn diện của nàng. Nàng vẫn thường xuyên chụp hình “tự sướng” bằng cách này. Nhưng ngay lúc này, nàng không dùng điện thoại để ghi lại hình ảnh của mình. Nàng chỉ đang soi lại bản thân mà thôi.

Vừa nãy, nàng đã cười, phải thế không?

Như thế nào ấy nhỉ?

Nàng nhếch mép, gắng sức nhe hàm răng bọc sứ trắng bóng ra...
Đúng rồi, cười lên, cười thật tươi xem nào!

Trên màn hình, nụ cười ấy khiên cưỡng, méo xệch đến thảm thương. Nàng làm sao thế này?

Nàng nhớ đến nụ cười của chị họ trong tấm hình vừa nãy, cố bắt chước theo nhưng dường như vô ích...

“Sao thế em?” - Anh tài xế liếc nhìn nàng qua kính chiếu hậu.

“Dạ... Dạ không...”

Nàng vội cất điện thoại vào lại túi xách. Cánh cổng to lớn của nhà nàng đang tự động mở ra từ từ. Anh tài xế chậm rãi lái xe vào sân, đi thêm một quãng nữa để tới cửa chính của nhà nàng.

“Ngủ ngon nhé!”

“Dạ, em cảm ơn anh!”

Nàng mở cửa, bước xuống rồi đưa mắt nhìn anh tài xế đưa xe vào ga ra.

Vậy là xong một ngày! Nàng thở hắt ra, bước lên bậc thềm vào nhà.

“Thư về rồi hả con?” - Vừa mở cửa, nàng đã trông thấy má đứng trước mặt.

Nàng lại cố mỉm cười:

“Dạ, má!”

“Tắm rửa nhanh rồi xuống ăn cơm nhé con...”

Nàng khẽ gật đầu, bước nhanh lên cầu thang để về phòng mình.

Mở cửa phòng ra, chỉ độc một màu tối đen như mực. Nàng toan đưa tay bấm công tắc mở đèn nơi góc tường nhưng lại thoáng chần chừ.

Thế rồi nàng đóng cửa phòng lại. Ánh sáng hầu như chẳng còn hiện diện nơi đây nữa. Chẳng ai có thể trông thấy được nàng trong giây phút này.

Hai hàng nước nóng hối nhanh chóng trào ra từ đôi mi, lăn dài xuống má cuốn theo mascara cùng một phần lớp phấn trang điểm phủ trên khuôn diện này. Không ai thấy không ai thấy đâu mà! Nàng nấc lên nhưng gắng nén âm thanh không rời quá xa khỏi cổ họng mình. Không được để má nghe thấy!

Không được!

Không!

Nàng đứng đó, chơi vơi, vô định cùng bóng tối hay khoảng không bao la vô cùng tận. Chẳng có một điểm tựa nào, chẳng có một chỗ dựa nào giúp nàng được ủi an...

Vẫn nhắm mắt, nàng cố lường tượng trong đầu cái cảm giác của cô gái ấy. Bình yên, bình yên là thế nào? Bình yên ra làm sao?

Nàng lại hình dung ra nụ cười của người chị mình luôn luôn kính trọng và ngưỡng mộ. Nàng cũng muốn có được nụ cười ấy. Một nụ cười mãn nguyện, đủ đầy, không gượng gạo...

Cái giá của sự nổi tiếng là thế này ư?

Có ai không? Có ai nghe thấy tiếng nàng gọi trong sâu thẳm lồng ngực hoang lạnh này không?

Đằng sau ánh hào quang rực rỡ nơi sân khấu, đằng sau cái vỏ bọc choáng ngợp, nàng rốt cuộc vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối lắm, nên cũng cần lắm một bờ vai rộng rãi để tựa đầu vào những khi mệt mỏi như lúc này, cần lắm một vòng tay ấm áp ôm xiết giúp xua đi cái lạnh giá bua vây của nỗi cô đơn.

Cần lắm một người bên cạnh chở che.

Cần lắm một người khiến tim đập rộn ràng mỗi khi nghĩ tới.

Cần lắm một người trả lời giúp nàng những câu hỏi vẫn còn hoài nặng mang suốt bao nhiêu tháng năm qua:

“Tình yêu là gì? Tình yêu ở đâu?”

SECONDHAND

ừ lâu, Sơn đã có sở thích sưu tầm các thể loại đồ secondhand. Từ điện thoại, máy chơi game, laptop... Thậm chí là cả xe máy, anh đều mày mò lục lọi tìm kiếm trên mạng để mua về miễn là cảm thấy ưng mắt, vừa ý. Thời buổi công nghệ, cũng nhờ có khá nhiều trang web mua bán trên mạng làm trung gian nên mới giúp Sơn mua được những món đồ cũ người ta thanh lý không còn sử dụng nữa. Không phải tất cả mọi thứ anh mua xong đều dùng tới, chủ yếu chỉ để trải nghiệm, sưu tầm, sau đó thì trưng bày gọn ghẽ trên kệ. Nhưng có một điều đặc biệt Sơn tự nhủ với lòng là sẽ không bao giờ bán đi bộ sưu tập những gì mình đã cất công tìm mua bằng được với bất cứ giá nào.

Có phải cũng chính bởi đam mê những món đồ secondhand như vậy mà sau cùng, Sơn lại gặp và yêu nàng?

Đúng vậy, nàng vốn là một single mom. Nghĩa là từng có một đời chồng. Nàng còn có một cô con gái - Tina - năm nay vào lớp một xinh xắn giống hệt như nàng.

“Em không xứng với anh đâu! Ngoài kia còn bao nhiêu cô gái khác cho anh chọn lựa mà...”

Đôi lần, Sơn cũng tự hỏi lòng mình tại sao không phải một ai khác mà nhất định cứ phải là nàng? Có lẽ trái tim luôn mang lý lẽ của riêng nó mà khối óc không sao hiểu được. Anh chỉ biết mình yêu nàng tha thiết. Hiểu được hoàn cảnh của nàng rồi lại càng không khiến anh xa lánh mà còn thương nàng nhiều hơn.

“Hãy để anh che chở cho em và con, được không em?”

Mưa dầm thấm lâu, những nỗ lực chân thành của Sơn cuối cùng cũng khiến nàng cảm động. Ở bên nàng, Sơn luôn cảm thấy thoải mái và bình an. Nó không hề giống với lúc Sơn quen các cô gái khác.

Ấy là những nàng công chúa kiêu sa luôn thích được người yêu chiều chuộng, dễ dàng. Nàng lại khác. Nàng mạnh mẽ và tự lập. Nàng biết thấu hiểu và cảm thông. Nhiều đó thôi đã đủ khiến anh mê mết. Không lạ khi Sơn được biết thời buổi này trai tân đem lòng yêu single mom cũng chẳng phải ít. Rào cản từ nhiều phía như gia đình, xã hội cũng không còn quá gay gắt như ngày trước nữa rồi.

Sơn muốn lấy nàng làm vợ. Nghe anh bộc bạch điều đó, nàng không giấu được sự ái ngại:

“Như vậy thiệt thòi cho anh lắm! Em nghĩ mình chỉ nên quen nhau thôi. Rồi sau này nếu như anh gặp được ai đó tốt hơn em, em sẽ để anh ra đi! Mình sẽ vẫn là bạn bè, anh có thể đến thăm em và con gái nếu thích...”

“Không! Anh chỉ cần em thôi! Làm vợ anh, em nhé!”

Tất nhiên là nàng chẳng thể đồng ý ngay được. Nàng đã qua một lần đồ nên luôn tỉnh táo với những lời yêu thương đường mật. Ngày trước, chồng cũ của nàng cũng từng nói những câu y hệt vậy. Thuở ấy nàng còn rất trẻ, như bao cô gái khác đã yêu là yêu hết lòng, yêu không hối tiếc, chẳng hề toan tính thiệt hơn. Và rồi nàng lỡ có bầu khi chưa cưới xin gì. Sống vội, yêu gấp nên thành ra cũng phải cưới chạy luôn. Cũng bởi thế mà nhà chồng chưa bao giờ coi trọng nàng. Mẹ chồng luôn khinh nàng ra mặt. Mà có lẽ trong mắt bà vốn chưa bao giờ xem nàng là dâu con cả. Thật ra sống trong nhà chồng tủi nhục cách mấy nàng vẫn có thể chịu đựng nếu như được chồng thương yêu, chăm sóc. Nhưng không! Mang bầu đã nặng nhọc mỗi mệt là vậy mà chồng còn nở lòng đi bồ bịch bên ngoài. Gã đồ thừa do nàng mang bầu nên gã cần phải giải quyết nhu cầu ở chỗ khác. Nói với mẹ chồng cũng vô ích, lại còn bị dội cho một gáo nước lạnh:

“Phải làm sao thì chồng nó mới thể chứ! Coi lại cách ăn ở của cô đi!”

Một lần nàng vớ được điện thoại của chồng, đọc hết toàn bộ tin

nhấn gã đưa đẩy đưa với bờ nhí, điên tiết ném luôn điện thoại xuống đất vỡ tan tành. Tim nàng vốn cũng đã nát tan từ lâu. Còn gì đau đớn bằng người mình từng yêu thương nhất cũng là người đâm vào tim mình những nhát dao chí mạng. Đàn ông là thế sao? Có được mình rồi thì chẳng còn biết trân trọng nữa. Vợ đẹp, con khôn không muốn lại cứ muốn phản bội và ngoại tình. Đến khi nhà tan cửa nát, vợ chồng ly tán, con cái không có cho nó một mái ấm đủ mặt cả cha cả mẹ thì mới chịu sáng mắt. Nhưng muộn rồi! Muộn mất rồi!

Nàng không ngại kể cho Sơn nghe tất tần tật về quá khứ của mình. Với nàng, niềm tin vào đàn ông bây giờ dường như cạn kiệt. Nàng cũng chẳng mong chờ gì cái gọi là hôn nhân nữa. Yêu nhau thì vui đấy, lãng mạn thật đấy nhưng lấy nhau rồi chắc gì đã được mãi vậy?

“Mình cứ thế này không phải tốt hơn hay sao anh?”

Nàng chẳng cần những lời hứa hẹn, thề thốt xa vời. Nàng của hôm nay chỉ sống cho hiện tại. Dẫu hiện tại ấy có ít nhiều tạm bợ đi chăng nữa...

Phải rồi, vì nàng là đàn bà đã cũ. Trải qua nhiều va vấp nên thấm thía và tỉnh táo hơn. Mơ mộng làm gì những thứ viễn vông không chắc chắn. Cũng bởi vậy nên nhiều đêm, Sơn trằn trọc suy nghĩ mãi vẫn không sao ngủ được. Tất nhiên là Sơn muốn lấy nàng làm vợ, muốn có cho mình một gia đình. Đâu chỉ riêng anh muốn thế, bố mẹ cũng rất mong Sơn có thể sớm yên bề gia thất. Tuy không nói ra nhưng Sơn biết bố mẹ mình vẫn có đôi chút ái ngại về hoàn cảnh của nàng. Người ta sẽ bàn ra tán vào những gì khi biết chuyện? Rằng: Vợ thằng Sơn hóa ra có hẳn một đứa con gái riêng đã lớn bằng ngần ấy rồi? Hay: Bao nhiêu gái trên đời không lấy, sao lại đâm đầu vào mẹ đơn thân vậy cháu tôi?

Trong đêm, những tiếng vo ve, rầm rì thi nhau bùng lên bên tai mới thật là khó chịu! Sơn đưa tay bịt chặt hai tai mình. Im đi! Im hết

đi! Cuộc đời của tôi, hạnh phúc của tôi thì tôi tự chọn lựa, tự quyết định. Tôi đâu có sống cho mấy người, mấy người cũng đâu có sống thay tôi được!

Đêm ấy, Sơn mơ thấy nàng xúng xính trong bộ váy cưới. Nàng đẹp rõ ràng như một tiên nữ giáng trần. Cả hai đang dắt tay nhau lên sân khấu của sảnh tiệc trong sự chứng kiến của bao nhiêu quan khách. Họ nhìn cả hai bằng ánh mắt khác lạ. Bỗng có tiếng gọi vọng vang từ phía sau:

“Mẹ ơi! Mẹ đừng bỏ con!”

Là giọng của con gái nàng!

Rùng mình, Sơn bật dậy khỏi giường.

Anh ôm đầu, trán gợn lên những nếp nhăn dúm dỏ. Quả thật có rất nhiều rào cản ngăn Sơn và nàng đến với bến bờ yêu thương. Chẳng lẽ đúng như nàng đã nói: “Mình chỉ nên quen nhau thôi”?

Không! Tình yêu liệu còn nghĩa lý gì nếu chẳng thể có một đích đến cuối cùng? Người ta thật sự có thể chỉ sống cho hiện tại mà không màng đến tương lai ư? Sơn không tin!

Sơn thử người đảo mắt nhìn lên chiếc kệ đối diện giường mình. Nơi đó, bộ sưu tập những món đồ secondhand của anh từ đó đến giờ được trưng bày ngay ngắn. Anh rất quý chúng - những vật mà anh đã cất công mất nhiều thời gian để săn tìm mới có được. Mỗi món đồ đều có một kỷ niệm, một câu chuyện riêng. Trước khi về tay Sơn, chúng từng thuộc sở hữu của nhiều hơn một ai đó ngoài kia. Họ đã chọn vứt bỏ chúng, tổng khứ chúng đi, bán chúng với một cái giá rẻ mạt hơn rất nhiều so với khi mua về. Bởi họ đã có cho mình những món đồ mới hơn, cao cấp, đắt tiền hơn để thay thế nên chẳng còn thiết tha trân trọng chúng nữa. Sơn thì lại khác. Trong mắt Sơn, chẳng có gì là thứ bỏ đi cả. Những gì càng cũ kỹ lại càng có những giá trị riêng mà không phải ai cũng có thể tinh tường nhận ra được.

Vậy nên, nàng đối với Sơn còn quý giá hơn vàng. Đào đâu ra

được một người như nàng để lấy làm vợ đây? Nếu không là nàng thì chẳng thể là ai khác. Sơn yêu nàng, thương cả con gái nàng. Dù bây giờ nàng vẫn chưa chấp nhận nhưng Sơn tin rồi một ngày nàng cũng sẽ hiểu được anh không giống những kẻ khác, càng không bao giờ giống người chồng cũ bạc bẽo cạnh tình của nàng.

Nghĩ vậy, anh mỉm cười với lấy điện thoại nhắn tin cho nàng:

“Hôm nay Chủ Nhật mình đưa Tina đi trung tâm thương mại chơi, em nhé!”

Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên. Nàng cầm điện thoại lên xem. Đúng như nàng nghĩ, là tin nhắn của Sơn. Mới sáng sớm mà đã nhắn tin rồi.

Đọc xong, nàng quay sang nhìn Tina - bấy giờ vẫn còn đang say giấc. Con gái nàng càng lớn càng xinh xắn và giống mẹ. Nàng mím chặt môi. Giống mẹ mà làm gì hả con gái yêu? Giống mẹ rồi con sẽ lại khổ mất thôi, con gái yêu à.

Tina sinh ra đã phải chịu thiệt thòi khi không có được một gia đình tròn vẹn đủ đầy. Cứ nghĩ tới là nàng lại thương con, không kiềm được nước mắt. Thương con bao nhiêu thì lại hận cha nó bấy nhiêu. Kẻ tệ bạc ấy từ đó đến giờ đã bao giờ liên lạc hỏi thăm con lấy một lần. Gã thậm chí còn chẳng ngó ngang chu cấp cho con. Nàng cũng cóc cần một xu nào của gã. Loại đàn ông vô trách nhiệm đó đâu có xứng đáng làm cha!

Nhưng có lẽ đúng là trên đời có quả báo thật. Qua mấy người bạn chung, nàng được biết chồng cũ đã lấy vợ mới. Chính là ả nhân tình mà gã đã cặp kè trong khi nàng còn đang bụng mang dạ chửa bé Tina. Thế nhưng tới bây giờ cả hai vẫn chưa thể có con. Nghe bảo một phần cũng là do ả kia trước đây đã từng phá thai khá nhiều lần...

Vậy đấy! Nếu như một ngày nào đó gã có tự dưng quay lại đòi gặp Tina thì cũng đừng hòng! Đừng có mơ vọng tới được con gái

của tôi!

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng thâm tâm nàng vẫn day dứt khi Tina không có ba. Con cái sinh ra nào có tội tình gì đâu. Tại sao người ta cứ bắt con cái phải chịu khổ theo mình?

Nàng quay lại nhìn màn hình điện thoại, mắt đắm đắm vào tin nhắn của Sơn. Nàng không nghĩ mình sẽ có thể mở lòng ra thêm một lần nữa sau những mất mát, tổn thương đã phải gánh chịu. Không chồng nàng vẫn sống, vẫn nuôi Tina khôn lớn nên người được mà! Nàng vẫn thường dõng dạc nói với mọi người chung quanh cũng như chính bản thân mình như vậy. Nhưng đó chỉ là lời nói, là sự mạnh mẽ nàng cố khoác lên mình. Để làm gì ư? Để che giấu đi sự yếu đuối sâu bên trong này đây. Sau cùng thì nàng vẫn chỉ là phụ nữ, là phái yếu. Nước mắt một khi chẳng thể trào ra khỏi bờ mi thì sẽ tuôn ngược vào trong. Mình nàng biết, mình nàng chịu đựng mà thôi.

Sơn... Liệu nàng có thể đặt chút ít niềm tin còn sót lại vào anh không? Niềm tin với nàng ít ỏi lắm. Nếu chẳng may lại chọn lầm thêm một lần nữa, nàng chẳng biết tương lai mình sẽ về đâu.

Cứ thế, nàng đọc đi đọc lại dòng tin nhắn ấy. Là lời chân thành hay giả dối đây? Lí trí buộc nàng phải e dè “phòng thủ”, còn trái tim thì sao? Tim nàng may mà nàng vẫn còn có thể nghe thấy từng nhịp đập thổn thức của nó. Phải, nàng yêu Sơn. Sơn chính là người đầu tiên khiến cho nàng cảm động từ sau ngày ly dị chồng. Nàng hoàn toàn cảm nhận được sự chân thành của anh. Có thể nói đàn ông như Sơn là “của hiếm” trong thời đại này. Nhưng cũng bởi thế mà nàng càng rụt rè, e sợ khi Sơn ngỏ ý muốn đi xa hơn. Người như Sơn xứng đáng tìm được một cô gái tốt hơn nàng, phải vậy không? Bỏ thì thương, vương thì tội. Nàng cứ hay nhắc tới “hiện tại” với Sơn cũng là vì lẽ ấy. Nàng nào dám nghĩ chuyện xa xôi hơn, chỉ mong những phút giây còn bên nhau luôn hạnh phúc, vui vẻ.

Tina cuối cùng cũng đã thức, vừa nghe mẹ nói hôm nay được đi trung tâm thương mại chơi thì reo lên sung sướng:

“A! Hôm nay mẹ con mình được ba Sơn chở đi chơi! Đã quá! De!”

Suýt chút nữa nàng đã rơi nước mắt. Nhưng nàng đủ sức kìm lại được. Nàng mỉm cười nói với con:

“Tina phải ngoan thì mới được đi chơi hoài, nhớ chưa!”

“Dạ! Dzui quá! Dzui quá đi thôi!”

Vậy là một ngày mới trong hiện tại này lại đến, nàng thầm nghĩ. Hiện tại là một món quà mà cuộc sống ban tặng. Mỗi người chỉ có thể thực sự sống trong hiện tại chứ không phải quá khứ hay tương lai, đúng chứ?

Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Nắng sớm mới thật tươi tắn. Qua đêm đen, trời lại sáng. Khổ đau nhiều rồi, giờ là lúc phải thật hạnh phúc!

Một cảm giác bình yên xâm chiếm nàng. Nàng không khỏi mừng tượng ra lát nữa đây Sơn sẽ có mặt trước cửa nhà nàng trên chiếc xe máy secondhand vốn được anh mua lại từ một ai đó. Chiếc xe cũ kỹ tưởng chừng vứt đi ấy đến tay anh sửa sang lại thì lại chạy rất tốt. Và rồi hai mẹ con nàng sẽ yên vị trên chiếc xe ấy, cùng anh dạo quanh phố phường trước khi ghé vào trung tâm thương mại hoành tráng với bao nhiêu con người. Ba người sẽ có một ngày Chủ Nhật thật tuyệt vời.

Theo đà suy tưởng, nàng chộp nghĩ tới cảnh tượng mình xúng xính trong bộ váy cưới, cùng Sơn dắt tay nhau lên sân khấu của sảnh tiệc trong sự chứng kiến của bao nhiêu quan khách. Bỗng có tiếng gọi của Tina vọng vang từ phía sau:

“Mẹ ơi! Ba ơi!”

Cả ba ôm chầm lấy nhau trong niềm hạnh phúc vỡ òa.

Dù đã cố kìm nén, phút giây ấy nàng vẫn không khỏi thấy hai mắt mình nhòe hoen đi tất cả.

KHÁT

 hưa gì, chị lại thấy khát nước. Khát đến khô cả cổ. Dù đang nằm trong chăn, chị đành vùng dậy khỏi giường, ra mở tủ lạnh lấy bình nước uống.

Ừng ực... Ừng ực...

Khà... Đã khát quá! Cảm giác thỏa mãn khiến chị có đôi chút khoan khoái trong lòng. Nhưng rồi khi đảo mắt nhìn lại căn hộ chung cư lạnh lẽo bốn bề im ắng, nỗi buồn bã lại nhanh chóng xâm chiếm lấy chị. Chị thở hắt ra nhưng không xua được sự nặng nề vẫn thường xuyên đeo bám tim mình...

Phải, chị vẫn còn độc thân dù tuổi đã ngoài bốn mươi. Nghĩa là, chị được người ta xếp vào hàng “gái già”, “gái ế”, hay tệ hơn là... “quá đất”. Chị phì cười. Bản thân chị đâu có muốn thế. Tuổi trẻ của chị cũng từng một thời mê say đắm chìm trong bao nhiêu cuộc tình tưởng muốn “chết đi sống lại”. Nhưng rồi chắc có lẽ kém duyên vô phận, người ta cứ đến rồi lại đi, bỏ lại chị với con tim tan nát cùng nỗi cô đơn tột cùng.

Chị giờ đây vốn chẳng còn thiết tha gì đến một mái ấm, một gia đình đủ đầy vợ chồng và con cái. Chị ở một mình cũng tốt mà! Căn hộ này chẳng phải một tay chị vun vén mà có được đó sao?

Đúng như người ta thường nói: Trời lấy của mình cái này, lại cho mình cái khác. Chị là người có đầu óc nhạy bén, giỏi giang tháo vát trong chuyện kinh doanh làm ăn. Phải nói rằng chị khá may mắn nên hầu như bắt tay làm việc gì cũng thành công. Ở tuổi tứ tuần, chị có thể tự hào khi có trong tay vài miếng đất, mấy căn nhà cho thuê, một cái spa cùng một tiệm nail lúc nào cũng nườm nượp khách.

Tất nhiên, không phải mọi thứ hoàn toàn đều là của chị làm ra. Trong đó có cả sự dối chác với những gã đàn ông chẳng muốn bên

chị dài lâu vì đã chót lỡ vướng bận gia đình. Họ giúp chị cả về tiền bạc lẫn những mối quan hệ, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nếu chị không có thực lực, bao nhiêu tiền rồi cũng hết, cũng tiêu tán vào quần áo giày dép son phấn hàng hiệu. Chị không muốn dựa dẫm mãi vào bất kỳ ai. Cuộc đời mình, mình phải làm chủ!

Giờ thì chị đã làm chủ thật - không chỉ mỗi căn hộ khang trang này mà là cả một cơ ngơi vừa phải. Chị thấy hạnh phúc chứ? Có! Chị hạnh phúc! Chị hạnh phúc lắm chứ...

Chị hít vào một hơi thật sâu, cố kìm nén nhưng rồi cũng không ngăn được mình trút một hơi thở dài sườn sượt. Cơn khát nhanh chóng quay trở lại. Quái! Sao uống bao nhiêu nước mà vẫn cứ khát thế này? Chị lại đưa bình nước lên miệng, tu ừng ực.

Cuối cùng, chị đành chịu thua, không sao ngủ lại được nữa dù đã nằm trên giường.

Không ngủ được thì biết làm gì bây giờ?

Đắn đo trong giây lát, cuối cùng chị cũng với tay lấy chiếc smartphone chỗ đầu giường, định bụng lướt qua facebook một chút.

Nhưng rồi chị lại không làm thế. Facebook giờ này liệu có cái gì hay ho kia chứ? Thay vào đó, chị bấm chọn một ứng dụng làm quen kết bạn khá phổ biến ngày nay.

Ngay lập tức, những tin nhắn mới thi nhau đập vào mắt chị.

Chị mỉm cười. Những gã đàn ông xa lạ ở đâu đó quanh đây. Thời buổi công nghệ, chẳng khó khăn gì để làm quen với một người khác giới nào đấy trên mạng ảo. Chị đã chuyện trò, hẹn hò gặp gỡ rất nhiều người. Và nếu như chị cảm thấy thích, “vừa mắt” với người đó thì cả hai hoàn toàn có thể tiến xa hơn, trên chiếc giường êm ái nơi phòng khách sạn nào đó chẳng hạn... Chị lại tủm tỉm cười. Chị độc thân mà! Không vướng bận gì cả cũng là điều hay! Tình một đêm. Xong rồi thì đường ai nấy đi, không quen không biết. Dù sao thì chị cũng chỉ cần khóa lấp sự trống vắng bên trong mình một chốc một lát

mà thôi. Không có đàn ông bên cạnh, chị vẫn sống tốt. Chị mạnh mẽ lắm, cần gì phải dựa vào ai?

Nghĩ vậy, chị lướt qua những dòng tin nhắn làm quen, đưa đẩy của những gã trai kia. Thường thì gặp mặt xong, cảm thấy không ưng ý, chị lập tức “xóa, chặn”. Còn nếu như có “ưng”, xong chuyện chị cũng... “xóa, chặn” nốt. Thế là tốt nhất! Dây dưa lâu thì lại nảy sinh rắc rối chuyện phiền hà.

Mắt chị đột ngột dừng lại trước hình đại diện của một chàng trai trẻ. Tim chị dường như lạc mất đâu một nhịp.

Sao vậy nhỉ? Lại là cái bệnh... “mê trai” chăng? Ý nghĩ ấy khiến chị không khỏi một lần nữa bật cười. Bởi vậy, thời buổi này, người ta có thể ôm cái điện thoại mà cười, mà khóc đủ kiểu hàng giờ liền, mặc kệ chung quanh đang xảy ra chuyện gì. Người ta gọi đó là “sống ảo”. Chị khẽ lắc đầu. “Sống ảo” gì kia chứ? Chị già rồi, đâu phải mấy con nhóc tuổi teen tối ngày đăng ảnh “tự sướng” chu môi trề mỏ lên facebook hể trông thấy là đã muốn nổi hết da gà. Nhưng già cũng có những cái “hay ho” của già. Chị hoàn toàn tự tin rằng mình có thể dễ dàng khiến cho cánh đàn ông mê mết. Cậu trai này chắc chắn cũng chẳng ngoại lệ...

“Chào em, em đang ở đâu đấy?”

Vẫn là những câu chào hỏi làm quen cũ rích. Một ngày, chị nhận được cũng phải tới hàng trăm tin nhắn như vậy. Tất nhiên, đâu phải ai chị cũng trả lời. Chị bấm vào ảnh đại diện của chàng trai kia để “ngắm nghía” kỹ hơn.

Một khuôn mặt “non choẹt”. Nếu như chị sinh con từ hồi hai mươi tuổi, hẳn giờ cũng đã có thằng con trai bằng tầm này rồi.

Không ít lần, chị đã thử mường tượng ra chính bản thân mình trong một thế giới khác. Chị sẽ thế nào nếu lấy chồng và sinh con? Chắc là kinh khủng lắm! Đầu tắt mắt tối, vất vả với trăm công nghìn việc. Những việc không tên của một bà nội trợ đảm đang. Chị chắc

sẽ nấu được rất nhiều những món ăn ngon. Một ngày chỉ quần quanh với chuyện nữ công gia chánh. Cố gắng làm bữa cơm thật thơm tất, rồi đợi chồng, đợi con về...

Cũng có thể là chị vẫn đi làm như bao nhiêu người phụ nữ hiện đại khác. Một nữ nhân viên văn phòng bình thường của một công ty nào đó. Sáng được chồng chở đi làm. Chiều tối lại đèo nhau về, tạt vào siêu thị gần nhà, mua bó rau cần thịt về nấu một bữa cơm giản đơn mà ấm cúng.

Chị thấy mắt mình hoen đi, nhìn vào ảnh của cậu trai kia chẳng được rõ nữa. Không hiểu sao cậu ta cho chị một cảm giác rất đối thân quen.

“Chào anh! Em đang ở nhà một mình, anh có muốn lên chơi không?”

Chị rất ít khi cho đàn ông lên căn hộ này. Tất nhiên là để khỏi phiền phức. Đàn ông luôn đầy rẫy những rắc rối chẳng tài nào tưởng tượng ra hết.

Chị sợ bọn đàn ông.

Ấy vậy mà chị cũng lại cần họ biết bao nhiêu!

Cơm khát một lần nữa quay trở lại, khiến chị buộc phải vùng dậy khỏi giường, tiến về phía tủ lạnh.

“Chào anh! Em đang ở nhà một mình, anh có muốn lên chơi không?”

Tin nhắn ấy đột ngột đập vào mắt hắn.

Hắn nhoen miệng cười. Đúng như hắn đã nghĩ: Lại thêm một chị già đương độ “hồi xuân”. Hắn chẳng lạ gì những “quý bà” như thế trên mạng ảo này. Thường thì họ đã có gia đình, chồng con đؤه huề nhưng lại thiếu thốn tình cảm thậm chí là cô đơn trong chính ngôi nhà khang trang rộng rãi của mình. Họ chính là những “con mồi” ngon của lũ “thợ săn” lành nghề như hắn.

Phải, hẳn chuyên “săn” những “máy bay” rùng rinh tiền bạc để mà... Hẳn không ngăn được mình bật cười thành tiếng. Tất nhiên chẳng phải là để yêu đương rồi. Mấy bà già này nhiều khi nhìn còn muốn ói chứ yêu đương gì nổi! Ấy thế mà mấy bà lại rất khao khát được thương yêu, chiều chuộng. Thôi thì có qua có lại như mọi cuộc đổi chác đầy rẫy trên đời. Cứ “vờ vịt” với các chị già để được nhận lại những tờ pô-li-me xanh xanh đỏ đỏ. Với hẳn, tiền mới là thứ quan trọng nhất!

“Chồng con em đi vắng rồi à?” - Hẳn hồ hởi nhẩn lại.

“Đâu có! Em sống một mình. Đã chồng con gì đâu anh!”

Chưa chồng, chưa con? Liệu có tin được không nhỉ? Trên mạng giả giả thật thật, chẳng biết đâu mà lần! Mà thôi kệ, hẳn cũng cóc quan tâm!

“Ừ, nhà em ở đâu? Để anh lên chơi với em nhé...”

Vừa nhẩn, hẳn vừa mở cờ trong bụng. Thỉnh thoảng hẳn mới nhận được một lời mời gọi “hấp dẫn” thế này. Các chị kín kẽ lắm, ít khi nào mời những gã như hẳn về tận nhà. Nhưng mà giờ đã quá nửa đêm rồi. Liệu có vấn đề gì không?

Có gì mà phải sợ? Người sợ nên là chị ta mới đúng. Mời một kẻ xa lạ không quen không biết lên nhà, một là chị ta rất gan, hai là chị ta khát tình lắm rồi!

“Em ở chung cư anh à đây số điện thoại em đây anh khi nào anh đến thì gọi em xuống đưa anh lên.”

Liều một phen xem sao - hẳn nghĩ tiếp. Chẳng phải hẳn vẫn luôn sẵn có máu liều trong người đó ư? Không liều mà có bao nhiêu tiền đều đổ hết vào cờ bạc, banh bóng, lô đề... thậm chí còn dám vay mượn cả tụi giang hồ mỗi khi hăng máu. Phải, hẳn đích thị là một “con bạc khát nước”. Cũng bởi nợ nần chồng chất, thường xuyên bị các anh chị xã hội “hỏi thăm”, hẳn mới phải lên mạng đem cái mã của mình ra “săn” các chị già lắm tiền nhiều của mong kiếm được chút ít

gọi là. May mà trời thương cho hấn một gương mặt khá điển trai nên được các chị “o bế” dữ lắm. Chỉ cần chịu khó bỏ công nịnh nọt họ rồi hấn muốn gì sẽ được nấy. Tiền hết, nợ nần thì xin các chị trả nợ, trả nợ xong thì lại “nướng” tiếp! Việc quái gì phải lo nào!

Một ý nghĩ chợt lướt qua trí óc hấn. Hấn liếc xuống túi quần mình. Trong đó có gì nhỉ? Một con dao xếp nhỏ nhẩn hấn mua đã lâu để phòng thân và hấn cũng vừa mới thua cá độ xong...

“Ô-kê! Đến nơi anh gọi em!” - Hấn liền bấm bụng nhẩn lại cho chị già kia.

Vẫn chưa hết khát, dù chị đã uống không biết bao nhiêu nước. Như thể bên trong chị là cả một hố sâu thăm thẳm, cố đến mấy cũng chẳng thể lấp đầy được...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên giữa không gian tĩnh vắng. Đến rồi sao? Chị mừng rỡ vội vàng với lấy điện thoại, bắt máy:

“A-lô, anh tới chưa?”

“Anh tới rồi đây...”

Chị mỉm cười. Chắc chỉ có một người đàn ông mới đủ sức khóa lấp được nỗi trống trải bức bối này mà thôi.

“Ừ, em xuống đưa anh lên đây...”

Mặc kệ cơn khát vẫn đang hành hạ, chị nhanh chóng sửa soạn xuống dưới chung cư để đón cậu trai kia lên nhà. Càng lúc chị càng háo hức, tim đập mạnh và nhanh hơn khi vào thang máy bấm nút đi xuống.

Kia rồi! Nhìn từ xa chị đã nhận ra ngay! Chị vẫy tay với chàng trai trẻ ấy. Cả hai cùng nở nụ cười rồi trở lại căn hộ của chị.

Vừa đặt chân vào bên trong căn hộ này, hấn đã biết quả là chị ta rất khá giả. Tiền! Hấn hình dung ra đâu đó trong căn hộ này, tiền được chất thành đống. Thật sự thì bây giờ hấn đang rất cần tiền. Có

lẽ ông trời thương hẳn thật, nên mới cho hẳn gặp chị ta - một con mồi béo bở.

“Anh uống bia hay rượu?” - Chị ta quay sang hỏi hẳn.

Ái chà, đúng là quý bà chịu chơi! Hẳn nghĩ thầm nhưng vẫn giả lảng:

“Gì cũng được, em...”

Anh anh, em em cứ ngọt xót dù rằng tuổi tác cả hai khá chênh lệch. Giống mẹ và con trai hơn... Hẳn cố dần lòng để không bật cười thành tiếng.

“Của anh đây...”

Một ly rượu mạnh. Ái chà chà... Chị già muốn chuốc say thẳng em rồi muốn làm gì thì làm ư? Đâu có dễ vậy! Xét về tửu lượng, xưa nay hẳn chưa bao giờ bị xếp vào loại tồi. Được thôi! Để xem ai say trước!

“Cạn ly nào!”

Hai ly rượu chạm vào nhau nghe “tách” một tiếng rõ to. Đúng rồi! Chuốc cho chị ta say rồi “khoảng” sạch đồ! Ý định của hẳn khi tới đây vốn chỉ có thế. Chứ gương mặt và thân hình này tuy đúng là vẫn còn khá đẹp và săn chắc nhưng chưa đủ để tạo cho hẳn hứng thú. Hẳn vậy nên chị ta mới muốn dùng rượu để giúp hẳn.

“Anh đẹp trai lắm! Anh tên gì nhỉ?”

“Ừ, anh tên Nhân...”

Cứ bịa ra bừa một cái tên nào đó là xong, hẳn nghĩ. Chỉ cần chị ta say, gục xuống là hẳn hành động ngay. Còn nếu không thì sao? Thì sao nhỉ? Hẳn vội liếc xuống túi quần nơi có một vật sắc nhọn đang cộm lên kia. Vì tiền, hẳn có thể làm mọi thứ, phải vậy không?

“Em tên Thanh. Đêm nay em cô đơn quá, may mà có anh...”

Phải, may mà có em, món nợ của anh sẽ được giải quyết sớm thôi! - Hẳn mở cờ trong bụng.

“Cạn ly mừng chúng ta gặp gỡ nào!” - Hẳn gật gù.

Và rồi cứ thế, rượu vào cùng những lời đẩy đưa, hắn chỉ mong nhanh chóng “hạ gục” đối thủ. Nhưng rõ ràng là tửu lượng của chị ta cũng chẳng hề thua kém hắn. Hắn quên rằng vẫn có những người càng say lại càng tỉnh chứ không chỉ là đi rồi ngủ gục.

“Em mệt chưa? Anh đưa em vào giường nhé!” - Hắn nói trong cơn sốt ruột.

“Được anh! Mình cùng vào nào...”

Hắn dìu chị ta vào phòng ngủ. Mắt hắn liếc nhanh chung quanh xem những đồ đạc giá trị đang nằm đâu.

“Anh yêu, ôm em đi!” - Chị ta nói khi cả hai đã nằm trên chiếc giường êm ái.

Miễn cưỡng, hắn đành ôm chị ta - một “bà già” mà thâm tâm hắn cảm thấy ghê tởm hết như mọi chị già khác mà hắn từng gặp.

“Hôn em đi! Em muốn được anh hôn!”

Một ngọn lửa dần bùng lên trong hắn, nhanh chóng lây lan nhờ có men rượu. Hắn thảm hại đến mức này sao? Để cho một con đàn bà già sọm sai khiến! Vì tiền mà hắn chấp nhận hết ư? Mẹ kiếp, bọn đàn bà!

“Sao thế anh? Hôn em đi!”

Thật là buồn nôn! Loại đàn bà rẻ rách! Có thể ăn nằm với cả một thằng chỉ đáng tuổi con mình. Loại đàn bà này sao không chết đi nhỉ!

Hắn điên tiết rút trong túi quần ra con dao xếp mình đã thủ sẵn. Đúng! Cứ đâm cho con đàn bà này vài nhát! Giết nó chết tươi đi! Giết nó xong thì khoắng sạch rồi chuồn khỏi đây, cao chạy xa bay!

Nghĩ là làm, một tay hắn bóp miệng chị ta, tay kia cầm dao giơ lên cao.

Đôi mắt chị ta bấy giờ mở to nhìn hắn thẳng thốt. Nỗi sợ hãi cùng cực hiện hiện trên đôi mắt ấy. Chỉ chút nữa thôi, đôi mắt ấy sẽ khép lại, mãi mãi. Xin lỗi chị, nhưng em đang cần tiền, rất cần tiền!

Đôi mắt kia nhanh chóng hoen nước. Dù đã bịt chặt miệng chị ta,

hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng van xin thảm thiết thông qua đôi mắt ấy. Chị khóc ư? Chị đang khóc đó ư?

Hắn chợt nghe bên tai mình văng vẳng tiếng khóc, mỗi lúc một to hơn.

“Oe oe oe... Oe oe oe...”

Tiếng khóc quen thuộc quá. Ai vậy? Ai đang khóc vậy?

Là hắn! Chính là hắn đang khóc. Hắn đã khóc ngay từ lúc chào đời cũng giống như bao người khác. Nhưng tiếng khóc ấy nhanh chóng nức nở, thổn thức hơn hết thảy. Bởi vì hắn không có mẹ. Người đàn bà đó đã đang tâm bỏ rơi hắn ngay từ khi lọt lòng, biến hắn thành trẻ mồ côi. Hắn chưa bao giờ gặp lại mẹ mình, chẳng bao giờ biết được mặt bà ta. Phải rồi, với độ tuổi này chị ta hoàn toàn cũng có thể chính là mẹ hắn. Chỉ vì một phút lầm lỡ của người đàn bà ấy mà hắn hiện diện trên cõi đời này.

Hai mắt hắn hoen đi. Giờ thì tới lượt hắn khóc thật.

Hắn òa khóc hệt như đứa bé tội nghiệp thuở ấy. Tay chân bủn rủn không còn chút sức lực nào, hắn buông chị ta ra, đánh rơi con dao xuống nền đất lạnh.

Chị ta liền vùng thoát khỏi hắn. Trông thấy hắn khóc, chị ta ngần ngừ một lúc rồi ôm lấy hắn.

“Đừng khóc nữa, ngoan nào...”

Chị ta liệu có phải là mẹ hắn - hắn tự hỏi lòng mình. Mẹ hắn là ai? Mẹ hắn ở đâu? Mẹ hắn đang làm gì lúc này?

“Tại sao em lại tha cho chị?” - Chị ta cất tiếng hỏi.

Câu hỏi khiến hắn xúc động, cố lắm mới trả lời được:

“Vì ngày xưa mẹ em đã không giết em, mà cho em một con đường sống...”

Hắn nói trong nghẹn ngào. Chị ta nghe xong chỉ ôm hắn chặt hơn, và cũng òa khóc nức nở.

Phải chăng hắn căm hận đàn bà, tìm kiếm những chị già lắm tiền

trên mạng ít nhiều cũng là có lý do. Hấn không biết. Hấn chỉ biết rằng sâu thẳm bên trong mình luôn khát, rất khát.

Và cái ôm của người đàn bà này đang làm dịu cơn khát đó.

Cứ thế, hai con người xa lạ gặp gỡ nhau trong hoàn cảnh lạ lùng ấy tiếp tục ôm nhau khóc.

Nhưng diệu kỳ thay, càng khóc, cơn khát càng biến tan đi đâu mất và đây có lẽ cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời họ.

THỂ THÂN

Khi hôn cô, anh luôn nhắm nghiền đôi mắt mình. Cô biết rõ điều ấy. Bởi cô là người luôn mở mắt. Anh sẽ không bao giờ biết được điều này. Cũng như mọi bí mật cô luôn giữ thật sâu trong đáy lòng mình.

Ai mà chẳng có những bí mật của riêng mình?

Bí mật không thể nói, dẫu có là người đầu ấp tay gối cùng ta suốt bao nhiêu năm tháng.

Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp anh. Ấy là một ngày nắng rất đẹp. Anh ngồi đó, trên băng ghế đá của công viên. Cô thấy tim mình đập rộn ràng trở lại, như thể lần đầu tiên biết yêu vậy. Cô thật sự có thể yêu thêm một lần nữa ư? Giây phút ấy, cô đã tự hỏi lòng mình như thế.

Và rồi chẳng hiểu làm sao cô không thể ngăn mình tiến về phía anh, tự tin mỉm cười. Nụ cười rạng rỡ hết như ánh nắng mai của ngày hôm ấy. Cô lập tức thấy được vẻ bối rối, ngượng ngùng hiện lên trên khuôn diện anh. Tất nhiên rồi, ít có người con gái nào lại táo bạo như cô cả. Sau này, anh vẫn thường hay nhắc về “buổi đầu lưu luyến ấy”.

“Nếu em không đến chào anh lúc đó, chẳng biết liệu giờ này mình thế nào, ở đâu, bên ai em nhỉ?”

Cô bật cười. Đúng vậy. Chỉ với một khoảnh khắc liêu lỉnh bộc phát của cô, cả hai đã bên nhau, thuộc về nhau. Đôi khi trong cuộc đời, người ta chỉ cần duy nhất một khoảnh khắc như thế thôi.

Nếu đổi ngược lại, anh chắc chắn sẽ không làm thế. Anh vốn dĩ là kẻ nhút nhát, sống nội tâm. Ngay cả khi anh có nhìn thấy cô trước, cảm mến trước thì cũng rất khó lòng để anh cạy miệng ra lại gần cô nói lời làm quen. Anh sẽ âm thầm quan sát cô cho đến khi cô rời khỏi công viên ấy. Có thể anh sẽ tiếc nuối rất nhiều. Có thể anh sẽ tự

trách móc cái bản tính khép kín lâu nay của mình. Cũng có thể anh chỉ lắc đầu, mỉm cười chỉ vậy thôi! Anh không bao giờ là người chủ động cả. Dù anh vốn dĩ là phái mạnh, là một người đàn ông đích thực.

Với tính cách như vậy, ban đầu cô đã không khỏi bất ngờ khi biết được nghề nghiệp của anh: Một cascadeur - diễn viên đóng thế. Mới nghe qua, cô đã mừng rỡ trong đầu mình cả đồng nguy hiểm, rình rập trực chờ anh. Tại sao có bao nhiêu nghề trên đời không chọn, anh lại chọn làm công việc này?

“Nghề chọn người chứ người không chọn nghề, em ạ...”

Dĩ nhiên, ngày nào anh còn tiếp tục làm nghề, ngày ấy cô chẳng thể yên lòng.

“Em xin anh. Vì em, hãy làm một công việc nào khác, bình thường và an toàn được không anh?”

Anh lắc đầu, khuôn diện đăm chiêu:

“Anh đã gắn bó với nó đủ lâu để không thể rời bỏ được. Ai cũng chọn việc nhẹ nhàng, gian khổ sẽ dành phần ai? Em thử nghĩ mà xem?”

Cô và anh thường xuyên cãi vã cũng chỉ vì vấn đề này. Ai mượn anh phải gian khổ thay phần kẻ khác? Cứ cho là cô ích kỷ đi, tất cả cũng chỉ vì lo lắng cho anh mà thôi. Anh không thấu được cảm giác kinh khủng ấy của cô hay sao? Cái cảm giác luôn phải nơm nớp lo sợ mỗi buổi sáng chòng mình bước ra đường đi làm mà chẳng rõ liệu cuối ngày anh có còn trở về lành lặn hay không? Nếu bỗng dưng một ngày anh biến mất, không thể quay về nữa thì cô phải làm sao, cô biết làm sao đây?

“Tại sao anh nghĩ cho người khác được mà không thể nghĩ cho em - vợ anh? Không có anh, người ta cũng sẽ dễ dàng kiếm được người khác. Chỉ là đóng thế thôi mà! Lên phim, may ra thì người ta thấy được tấm lưng của anh là cùng! Người ta còn chẳng rõ mặt mũi

anh ra làm sao. Công sức của anh, chẳng ai biết! Sự hy sinh thầm lặng của anh, chẳng ai thèm quan tâm! Còn một khi phim thành công, đoạt được giải thì người được vinh danh là dàn diễn viên ngôi sao, đạo diễn, biên kịch... anh nhìn lại đi! Anh có gì? Có cái gì?”

“Em à, em đừng nói nữa lại đây với anh nào.”

Hắn cô còn muốn nói, nói rất nhiều. Nhưng anh đã nhanh chóng kéo tay cô về phía mình, ôm trầm lấy dáng người nhỏ nhắn rồi đặt lên môi cô một nụ hôn dịu ngọt.

Như mọi khi, mắt anh lại nhắm nghiền.

Còn cô. Mắt cô vẫn mở to, thao láo.

Thế này đã đủ để xoa dịu cõi lòng của cô chưa? Cô đắm đuối tiếp tục nhìn khuôn diện ấy. Phải, cô yêu khuôn diện này của anh. Không đẹp trai, chỉ có chút ưa nhìn thôi. Nhưng... Nhưng...

Cô rất sợ anh biết được bí mật ấy. Nếu biết, anh liệu có còn tiếp tục ở bên cô không? Cô nghĩ rằng không. Anh có lòng tự trọng của bản thân chứ! Vậy còn cô, cô có lòng tự trọng không? Hay cô vốn đã đánh mất nó từ lâu, lâu lắm rồi?

Đắm chìm trong nụ hôn mê say nồng cháy của anh, cô thấy mình thoát ly khỏi thực tại này. Cô đang ở đâu? Đây là đâu!

“Cô làm ơn buông tha cho chồng tôi đi! Tự nhìn lại cô xem trông cô cũng trẻ trung, xinh xắn lắm... Ấy thế mà lại đi làm trò cướp chồng người khác! Hỏi thật cô có chút xíu tự trọng nào không vậy?”

Cô mím chặt môi, để mặc cho người phụ nữ đang ngồi đối diện được thể mắng xơi xori vào mặt mình. Cả hai đang ngồi trong quán cà-phê sau khi cô nhận được cuộc điện thoại đòi hẹn gặp để nói cho “ra ngô ra khoai” của chị ta.

Phải, cô đã từng yêu, rất yêu người đàn ông ấy. Tình yêu này đáng lẽ phải rất đẹp, thậm chí đơm hoa kết trái nếu như... nếu như anh ta chưa có vợ! Cô vốn biết anh ta có vợ rồi nhưng vì yêu, cô sẵn sàng vứt bỏ lòng tự trọng để tiếp tục tiếp nối sai trái trong lén lút cùng

bao nhiêu nơm nớp lo sợ, nhưng rồi cuối cùng thì chị ta vẫn biết được. Cái kim trong bọc sớm muộn cũng có ngày lòi ra.

“Giờ cô tính sao? Im như thóc mãi thế?” - Chị ta hất hàm hỏi cô.

Tính sao? Cô biết tính sao đây?

“Em... em xin lỗi chị.”

“Xin lỗi là xong à! Trên đời này cái gì cũng chỉ việc xin lỗi là xong chuyện thì còn cần gì đến cảnh sát với cả luật pháp nữa!”

“Dạ... em...”

Rầm! Cô giật bắn mình khi bàn tay của chị ta đập mạnh xuống bàn rồi chỉ thẳng vào mặt cô.

“Nghe cho rõ đây! Lần này tao chỉ cảnh cáo thôi! Mà mà còn đụng vào chồng tao thêm một lần nào nữa thì đừng có trách! Tao đã nói là làm! Những con oắt như mày tao chẳng lạ gì! Thấy thằng đàn ông nào có tiền rủng rỉnh là bu bám vào. Nhưng mày có biết tiền ấy ở đâu mà có để bọn nó vung tay cho mày sắm sửa, chưng diện không? Là chúng tao đây! Những con đàn bà mang danh là “vợ” cố gắng chặt chiu vun vén từng đồng cho gia đình luôn yên ấm đủ ăn đủ mặc đây! Chúng tao làm sao đẹp đẽ, phơi phơi bằng lũ oắt chúng mày được khi lúc nào cũng phải đầu tắt mặt tối hết lo nghĩ lại làm quần quật từ chuyện trong nhà cho tới công ty... mày khốn nạn lắm! Khốn nạn vô cùng! Tao cầu mong lũ oắt chúng mày chết hết cả đi cho đỡ chật đất, cho bao nhiêu gia đình đỡ phải tan nát ly tán vì cái lũ mèo mả gà đồng chúng mày...”

Chị ta còn tiếp tục chà đạp, nghiền rủa cô bằng nhiều lời lẽ khó nghe hơn nữa. Nhưng cô còn biết làm gì hơn ngoài chịu trận? Cô đã sai, sai ngay từ đầu. Cô không có lòng tự trọng nên rất đáng bị xỉ nhục như vậy.

Sau hôm đó, cô hoàn toàn cắt đứt với người đàn ông kia. Cô cảm nhận được nỗi đau của người phụ nữ đão để ấy qua những mũi lao ngôn từ sắc ngọt của chị ta. Cô dằn lòng không bao giờ dính dáng

đến đàn ông có gia đình, làm “người thứ ba” thêm một lần nào nữa. Tình yêu chỉ đem lại đau khổ mà thôi. Cô không muốn yêu nữa! Nhưng giá mà cô có thể gặp được anh ta từ sớm hơn, trước khi anh ta lấy vợ thì có lẽ...

Phải chăng ông trời trong giây phút ấy đã thấu được nỗi lòng của cô?

Khi đó, cô đang tha thẩn đi dạo một mình trong công viên cùng những nghĩ suy mông lung vô định. Và rồi, cô trông thấy anh - ngồi đằng xa trên băng ghế đá. Cô có nhìn lầm không?

Anh... anh giống hệt người đàn ông ấy.

Tất nhiên là anh trẻ hơn anh ta nhiều. Tóc chưa nhuộm màu hoa râm. Thân hình rắn rỏi khỏe khoắn hơn hẳn một người đã bước sang ngưỡng cửa năm mươi với một lớp mỡ kha khá trước bụng. Tim cô đập mạnh và nhanh hơn bao giờ hết. Nếu đây là cơ hội ông trời ban cho cô thì sao? Một người giống hệt người cô từng yêu, rất yêu! Cô không thể bỏ lỡ được! Rất nhanh, cô thấy mình tiến về phía anh, mỉm cười.

“Anh yêu em! Anh yêu em rất nhiều...”

Cô rung mình, nhận ra anh đang ôm chặt lấy cô. Đây là đâu? Hiện thực hay lại là một miền ký ức nào đó khác.

Cô đẩy vai anh ra để nhìn được trọn vẹn khuôn diện của anh.

“Sao vậy em?” - Anh mở mắt ra ngạc nhiên.

Đúng là anh - chồng cô. Cô không nghĩ cả hai lại quyết định kết hôn chóng vánh đến thế. Chỉ sau một tháng hẹn hò, nếu cô nhớ không lầm. Có lẽ lúc ấy cô sợ rằng nếu không nhanh lên, anh sẽ lấy vợ mất. Và cái vòng lặp trước đây lại tiếp tục tái diễn. Cô phải cưới anh trước khi có một ai đó khác kịp xuất hiện...

“Đi ngủ thôi em...” - Anh thủ thỉ.

Cô gật đầu.

Đèn tắt. Trên giường, họ lao vào nhau với tất cả khát khao, háo

hức. Anh thật tuyệt! Rất tuyệt! Nghề cascadeur đem lại cho anh một thân hình cường tráng, một sức khỏe dẻo dai bền bỉ. Anh chưa bao giờ làm cô thất vọng. Người đàn ông kia không được như vậy. Đúng như vợ anh ta đã nói: Anh ta chỉ rùng rinh tiền bạc mà thôi. Rốt cuộc thì cô yêu anh ta vì điều gì? Cô cũng chẳng rõ nữa. Mà thật ra thì cô yêu ai?

Anh ta.

Hay anh?

Nếu anh không giống anh ta, cô có cố gắng để ở gần bên anh không?

“Anh yêu em!”

Cô nghe tiếng anh rên rỉ bên tai mình. Cô biết anh đang nhắm nghiền mắt, hết như mọi lần. Còn cô, mắt vẫn đang mở to. Dầu trong đêm tối đen này, cô chẳng thể trông thấy anh rõ.

Cô nhận ra mình đang mừng rỡ trước mặt người đàn ông có mái tóc hoa râm ấy. Cô chột mím cười hạnh phúc.

Cô hiểu rồi. Cô đã biết mình yêu ai.

Bí mật này cô sẽ luôn giữ thật sâu trong cõi lòng.

Ai mà chẳng có những bí mật của riêng mình, phải không?

Anh hôn tạm biệt cô trước khi rời nhà.

Như mọi lần, anh lại nhắm nghiền mắt lại.

Và kìa, trước mắt anh bấy giờ là nàng!

Nàng thật xinh đẹp! Quá đổi xinh đẹp! Anh muốn hôn nàng thật lâu, đắm chìm mãi mãi trong cái thế giới vô hình này.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn phải mở mắt ra.

“Chào em, anh đi làm nhé!”

Vợ anh miễn cưỡng gật đầu. Anh biết cô không vui và sẽ tiếp tục lo lắng. Cuối ngày, khi anh trở về nhà, rất có thể một trận cãi vã lại nổ ra. Cho đến khi anh đặt lên môi cô một nụ hôn dịu ngọt. Mắt anh lại

nhằm nghiền. Và khi đó, anh lại được gặp nàng.

Anh rời nhà, leo lên xe phóng thẳng đến phim trường. Cái nghề đóng thế này đúng là hiểm nguy luôn luôn rình rập, vào những lúc không ai có thể ngờ tới. Mắt anh hoen đi từ lúc nào chẳng rõ. Chẳng phải chính nó đã cướp nàng khỏi anh ư? Mối tình đầu của anh. Tình yêu duy nhất. Nàng vốn là người đã hướng dẫn anh từ những ngày đầu chập chững bước vào con đường này. Phải, nàng là “sư phụ” của anh.

Một cô gái cá tính, mạnh mẽ, lại tinh thông võ nghệ. Anh yêu nàng ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ. Anh vẫn nhớ trái tim mình đã vỡ òa thế nào khi nàng ngỏ lời yêu anh. Phải, anh chưa bao giờ là người chủ động trong tình cảm. Anh là kẻ nhút nhát, nội tâm chẳng biết tỏ bày cùng ai. Nhưng nàng không cần anh phải nói ra thành lời mới hiểu được lòng anh. Đằng sau cái vẻ ngoài cá tính đôi khi bất cần ấy là một trái tim sâu sắc và dạt dào tình cảm. Ở bên nàng, anh luôn được là chính mình, chẳng phải cố gắng gồng người lên.

Hạnh phúc ngắn chẳng tày gang. Nàng đã không tránh được câu nói cửa miệng của người đời: Sinh nghề tử nghiệp. Trong một phân cảnh hành động mạo hiểm, nàng không may ngã từ trên cao xuống. Anh sửng sờ khi tận mắt chứng kiến tất cả.

“Không! Không! Không!”

Anh ôm nàng, gào lên trong tức tưởi. Nàng vẫn cố hết sức đưa tay chạm vào gương mặt anh.

“Anh đừng khóc! Hứa với em, đừng vì chuyện này mà bỏ nghề anh nhé.”

“Tại sao? Vì nó mà em thành ra thế này cơ mà!”

“Không! Anh quên câu hát ấy rồi sao? Ai cũng chọn việc nhẹ nhàng, gian khổ sẽ dành phần ai? Anh thử nghĩ mà xem?”

Đèn đỏ. Anh dừng xe, quệt vội hàng nước mắt nóng hổi đang lăn xuống má mình. Em yên tâm, vì em, anh sẽ không bỏ nghề. Anh sẽ

làm thật tốt nhiệm vụ của mình, “sur phụ” ời!

Tại sao anh lại lấy cô làm vợ?

Anh nhớ lần đầu tiên gặp cô ở công viên ngày hôm ấy, lúc anh ngồi nghỉ mệt trên băng ghế đá sau khi vừa diễn xong phân cảnh cuối tại một địa điểm gần đó. Cô mạnh dạn tiến lại, mỉm cười nói lời làm quen với anh. Điều đó đã khiến anh rất ấn tượng. Không nhiều người con gái táo bạo, chủ động như thế. Hẳn nhiên, cô làm anh nhớ đến... Nàng. Liệu đây có phải là ý muốn của nàng từ trên bầu trời rực rỡ nắng vàng kia? - Anh tự hỏi. Nàng muốn anh sống một cuộc đời mới, với một cô gái ít nhiều có tính cách giống nàng?

Anh có yêu cô không?

Không yêu, vẫn có thể lấy cô làm vợ được sao?

Anh không dám thành thật đối diện với câu trả lời luôn hiện hữu trong lòng mình.

Để rồi những khi hôn vợ, những khi cả hai hòa làm một trong đam mê xúc cảm, anh luôn nhắm nghiền mắt lại.

Nàng đã ở đó, ngay trước mặt anh. Anh lập tức thấy mình òa khóc như một đứa trẻ.

Bí mật này anh sẽ luôn giữ thật sâu tận đáy lòng.

Ai mà chẳng có những bí mật của riêng mình.

Phải vậy không?

BẠN CŨ

Hà tình cờ bắt gặp trang cá nhân của một người bạn học cũ trên facebook. Thế giới ảo này là vậy, luôn luôn ẩn chứa những điều bất ngờ khiến người ta phải bật cười. Còn theo chiều hướng nào thì còn tùy từng trường hợp.

Hà cũng không hiểu làm cách nào mà mình có thể lập tức nhận ra Thành ngay dấu đã bao nhiêu năm tháng qua đi chưa một lần chạm mặt. Vì Thành chẳng thay đổi mấy so với hồi đó ư? Không đâu, Thành rất khác! Đẹp trai, phong độ, trưởng thành. Tất cả trái ngược hoàn toàn với hình ảnh trong ký ức Hà năm xưa. Một cậu bé gầy gò, nhỏ choắt, đen nhẻm, và đặc biệt là nói rất nhiều!

Cậu bạn học ngồi chung một bàn khi xưa, những ký ức xa xưa tưởng chừng đã ngủ yên mãi mãi như thể được đánh thức trong Hà. Vậy ra, đây là cái cảm giác khi vô tình nhận ra một người quen cũ vốn đã bật tin từ lâu sao?

Cảm giác thốn thức lạ lùng ấy cứ thế thôi thúc, khiến Hà không ngăn được mình gửi tin nhắn facebook cho Thành:

“Có phải Thành hồi trước học lớp 3B trường tiểu học T không?”

Mất một lúc lâu mới thấy hồi đáp:

“Đúng rồi... Là Hà phải không? Hà trong “bộ ba vở sạch chữ đẹp” của lớp!”

Thành cũng nhận ra Hà? Cô cảm thấy phấn khởi hào hứng hẳn:

“Chính xác! Hà đây! Dạo này thế nào? Lâu quá không gặp!”

Lâu là bao nhiêu? Trong hiện tại này, Hà đang ngấp nghé bước qua cái tuổi “băm”. Gần ba mươi rồi! Mới ngày nào còn là cô học trò nhỏ xíu vô tư vô lo, Hà thở hắt ra. Thời gian cứ thế trôi nhanh như tên bắn nó có buông tha cho ai bao giờ đâu.

“Thành khỏe! Mọi việc đều tốt đẹp! Còn Hà?”

Mình thì sao ư? Mình cũng tốt mà, Hà cố trả lời mặc cỗi lòng đang lăm ngổn ngang:

“Hà cũng vậy...”

Bạn cũ gặp nhau, ngoài những câu hỏi thăm xã giao thì biết nói gì hơn đây? Liệu có thể nói được gì nữa bây giờ?

“Ừ, Chồng con gì chưa đấy?”

Lại thêm một câu hỏi thăm xã giao đã quá đổi quen thuộc với Hà. Hầu như đi đâu, gặp ai cũng bị hỏi. Hỏi nhiều đến mức Hà phát ghét, ghét vô cùng.

“Chưa.”

“Chưa à? Thành thì chuẩn bị qua Tết lấy vợ đây!”

Lấy vợ... qua Tết... có điều gì rất khó tả rộn lên trong Hà. Sao vậy nhỉ? Hà không rõ. Lắm khi, Hà còn chẳng thể hiểu nổi chính bản thân mình nữa.

“Vậy à... chúc mừng Thành nha.”

“Ừ, Hà đi đám cưới Thành không?”

Lại một câu hỏi khó hiện lên. Đi đám cưới Thành ư? Bao nhiêu năm không liên lạc, cũng chẳng thân thiết gì. À không, thật ra thì cả hai có vẻ như cũng đã từng chơi khá thân với nhau, nhưng tiếc là chỉ một quãng thời gian rất đổi ngắn ngủi khi ngồi cùng bàn trong lớp 3B ngày đó.

Lớp 3B!

Phút chốc, Hà bỗng dưng thấy mình nhỏ lại, vừa vụn trong hình hài một cô bé tám tuổi.

Tám tuổi, thế giới qua đôi mắt tròn xoe của cô bé ấy mới thật to lớn rộng dài, chất chứa biết bao nhiêu điều kỳ bí khó hiểu. Nói đâu xa như cái tên bạn học vừa được cô chủ nhiệm xếp ngồi cùng bàn với Hà cũng đã gợi lên không ít thắc mắc và cả khó chịu nữa!

Chả là, lâu nay trong lớp Hà chỉ chơi với con gái thôi, hầu như rất ít khi chuyện trò với bọn con trai. Từ lớp một qua tới lớp hai đều như

thế cả, ngờ đâu lên lớp ba cô giáo lại bất ngờ chuyển từ đâu một tên con trai ngồi ngay bên cạnh Hà.

“Chào bạn, mình tên là Thành...”

Thành vốn là một thành viên mới của lớp. Nghe bảo Thành vừa mới chuyển trường rồi nhập học vào lớp này. Nghĩa là trước đó, Hà chẳng biết chút gì về Thành cả. Một tên con trai hoàn toàn xa lạ bỗng đứng từ đâu chui lên!

“Ừ, tui tên Hà...”

Có lẽ ấy cũng chính là tình bạn khác giới đầu tiên mà Hà có trong đời.

Tình bạn của những đứa con nít mới trong sáng, hồn nhiên đến lạ - điều dường như sẽ chẳng còn tồn tại nữa một khi người ta dần lớn khôn, trưởng thành. Thay vào đó là những toan tính thiệt hơn.

“Hà viết chữ đẹp thế!”

“Chứ sao! Tui từng đạt giải Nhì hội thi “Vở sạch chữ đẹp” đó!”

“VẬY HẢ?”

Cô bé Hà tám tuổi liếc mắt qua vở của tên bạn “đã đen còn hay nói nhiều” kia. Quả đúng như Hà nghĩ! Chữ xấu như gà bới! Đúng là bọn con trai, lúc nào cũng cẩu thả, bừa bộn!

“Nói cho mà biết nè! Trong lớp này chỉ có ba bạn viết chữ đẹp nhất thôi! Đứng đầu là bạn Thu Thảo ngồi ở bàn bên kia kìa, thứ hai là tui - Mỹ Hà, thứ ba là Hoàng Anh ngồi bàn trên và cũng là bạn thân của tui!”

Nghe Hà nhắc tới tên mình, Hoàng Anh liền quay xuống cười rõ tươi:

“Đúng rồi! Tui tui là “bộ ba vở sạch chữ đẹp” của lớp đó!”

Hà cũng mỉm cười ra chiều thích chí lắm. Không những viết chữ đẹp, Hà còn học rất giỏi nữa. Vậy nên, Hà không khỏi có chút chút cái sự... “Chảnh”, kiêu kỳ. Ban đầu, Hà tỏ ra lạnh lùng lắm, “lơ” tên bạn cùng bàn suốt, mặc dù hẳn luôn tìm cách bắt chuyện hỏi han linh

ting đủ thứ trên đời! Đàn ông con trai gì mà “nhiều chuyện” còn hơn con gái nữa! Ghét ghê vậy đó!

“Ông bớt nói đi! Nói nhiều mồm nhọn như... Xê-kô bây giờ!”

“Còn lâu! Tui là Đê-khi mới đúng!”

“Đê-khi cái con khỉ!”

Nghĩ sao mà hần dám tự tin nhận mình là Đê-khi kia chứ! Cỡ hần thì chỉ như là No-bi-ta thôi!

Hà cũng hết như bạn bè đồng trang lứa ngày đó, quá quen thuộc với bộ truyện tranh chú mèo máy Đô-rê-mon cùng những nhân vật một thời đã gắn liền tuổi thơ của biết bao nhiêu con người.

“Nhưng mà tui thấy bà cũng giống Xu-ka lắm!”

Hà không biết khi ấy mặt mình có đỏ lên chút nào không, chỉ cảm nhận hai má nóng lên bừng bừng. Nhưng kể từ đó, Hà bắt đầu thấy tên này cũng có phần dễ thương đấy chứ đâu đến nỗi nào.

Cứ thế, hai đứa dần dà chuyện trò nhiều hơn, những ác cảm khó chịu ban đầu Hà dành cho Thành cũng theo đó mà vơi đi. Kể ra cũng hay thật, Thành có thể nói liên tục mà chẳng biết khi nào mới hết chuyện! Nói còn nhiều hơn cả Hà nữa! Chỉ cần ai đó chịu lắng nghe thôi, Thành sẽ chuyện trò cả buổi trời, từ tiết này qua tiết khác, từ trong giờ học tới hết cả giờ ra chơi. Hậu quả là trong sổ liên lạc của hần thường xuyên bị cô giáo phê vào dòng chữ: “Thường xuyên nói chuyện riêng trong giờ học, không tập trung nghe giảng!”. Nhờ ơn hần mà Hà cũng rất hay bị cô phê vào sổ “i xì” như vậy! Có tức không cơ chứ!

“Tại ông mà về nhà tui bị ba la đó! Từ nay đừng có nói chuyện với tui nữa! Để yên cho tui học!”

Đột đó, trong cơn ức chế, Hà đã giận giữ quay sang thốt lên với hần như thế.

“Xin lỗi, xin lỗi bà...” - Thành lí nhí trong miệng.

Phải “nghỉ chơi” tên này ra! Nghĩ là làm, Hà nhất quyết lần này sẽ

không thèm ngó tới hần suốt cả buổi học. Bình thường Hà vẫn hay cho hần mượn gôm, bút... - Cũng bởi cái tật đi học luôn quên trước quên sau của hần - nhưng lần này thì nhất quyết không!

Nếu cần trao đổi gì về bài vở, Hà chỉ cần “khều” Hoàng Anh ngồi bàn trên là đủ rồi.

Thành không còn “thủ thi” bên tai nữa, Hà có vẻ học tiếp thu hơn hần. Nhưng mà sao lòng lại thấy thiếu thiếu, buồn buồn có cố gắng dữ lắm nhưng cuối cùng cũng chẳng thể kiểm chế được, Hà đành giả vờ quay xuống bàn dưới hỏi bài bạn để có cớ liếc xem tên “nhiều chuyện” kia đang làm gì.

Mặt hần ta bấy giờ “tiu ngiu” trông đến là tội nghiệp. Thấy vậy, Hà không khỏi “động lòng” đến bật cười:

“Thôi được rồi! Tội mình huề nhé! Bớt nói lại nha ông tướng!”

Khỏi phải nói Thành đã mừng rỡ hí hửng đến thế nào.

Thành ngày ấy trong mắt Hà học hành thì phải nói cũng thuộc vào loại khá, chỉ có mỗi cái tính ẩu và viết chữ như “gà bới” thôi. Thật tình thì đâu chỉ riêng Thành mà hầu như đứa con trai nào ở tuổi ấy vốn cũng đều như thế cả. Ngoài ra, sức khỏe của Thành không được tốt lắm, thường hay bị bệnh vặt. Bị bệnh, sốt cao thì tất nhiên hần phải nghỉ học rồi. Những ngày chỗ ngồi kế bên tự dưng vắng đi một kẻ “nhiều chuyện”, Hà cũng thấy trống trải hơn nhiều. Không biết nhà Thành ở đâu nhỉ? Ý nghĩ tới thăm Thành quả thật từng vài lần nhen nhóm trong Hà. Dù vậy, Hà chẳng hề biết nhà Thành ở đâu cả. Với một cô bé tám tuổi, đường xá luôn là cái gì đó rất đổi phức tạp. Mỗi sáng ba đều chở Hà đi học bằng chiếc xe Cub 80 “huyền thoại”, qua rất nhiều ngã ba ngã tư mới tới được trường. Nhiều hôm trời lạnh run, Hà ngồi đằng sau phải ôm ba thật chặt. Được cái người của ba ấm lắm, ôm một hồi là cái lạnh cũng hết, và cổng trường đã ở ngay trước mặt. Cứ thế sáng ba đưa Hà đi học, tới chiều tối lại rước về. Hà đã cố hết sức ghi nhớ nhưng vẫn chẳng tài nào thuộc được đoạn

đường từ nhà tới trường và từ trường về nhà. Đường như luôn là vậy, có những điều trong đời người ta đáng lẽ ra nên nhớ thì lại quên, và những điều đáng quên thì lại nhớ.

Thuở đó, Hà đúng là đã từng quên mất một chuyện...

“Nè Hà!”

“Gì vậy ông?”

Hà cầm lấy vật Thành vừa đưa cho rồi mở ra.

“Thì thiệp mời sinh nhật, cuối tuần này là sinh nhật tui mà lại vào đúng ngày Chủ Nhật nè.”

“Vậy hả?”

“Ừ, trong lớp tui chỉ thân với mình bà nên mời có bà thôi à, nhớ đi nha...”

“Ờ, nhớ rồi.”

Khi ấy cả lớp cũng đã thi xong học kỳ, qua tuần sau là được nghỉ hè. Trống trường báo giờ tan học vừa vang lên, Hà liền cất thiệp vào trong cặp và trở về nhà.

Và tấm thiệp đã nằm lại luôn bên trong chiếc cặp đó. Phải, Hà đã quên, hoàn toàn quên khuấy đi mất! Hình như vào tối Chủ Nhật đó, trời mưa tầm tã. Ai lại muốn ra đường với thời tiết xấu như thế kia chứ? Có lẽ Hà đã ngủ một giấc thật ngon lành, một giấc ngủ bình yên, vô lo vô nghĩ...

Sau kỳ nghỉ hè, Hà không còn cơ hội gặp lại Thành nữa. Nghe cô giáo bảo Thành đã chuyển trường. Lúc trước Thành cũng từng kể cho Hà nghe về “chiến tích” chuyển trường của mình: Mỗi năm học chuyển một trường. Chẳng là gia đình Thành rất thường hay chuyển nhà. Có lẽ nếu như Hà nhờ ba chở tới địa chỉ ghi trong tấm thiệp kia thì cũng chẳng còn thấy Thành ở đó nữa.

Giờ thì cả hai đều đã gần ba mươi tuổi, nhờ cái thế giới ảo này mà gặp lại được nhau. Vậy nhưng, rõ ràng cả hai có một sự khác biệt khá lớn. Chẳng phải ông bà ta đã nói đấy sao:

“Trai ba mươi tuổi đang xoan, gái ba mươi tuổi đã toan về già...”

Thành bây giờ đúng là phong độ lắm, còn Hà thì càng lúc càng nghe được nhiều tiếng xầm xì quanh mình hơn.

Thỉnh thoảng, Hà vẫn cảm thấy có chút áy náy mỗi khi nhớ về cậu bạn học năm xưa. Chắc là Thành đã giận lắm! Hà nghe văng vẳng bên tai mình câu nói của Thành lúc đó:

“Trong lớp tui chỉ thân với mình bà nên mời có mỗi bà thôi à, nhớ đi nha.”

Hắn ngốc thật! Ai lại chỉ mời mỗi mình? Mời thì phải mời bạn bè cho đông cho vui thì mới đi chứ! Hà tưởng tượng ra cảnh chỉ riêng mình lọt thỏm trong tiệc sinh nhật của Thành, chẳng hề biết ai vào với ai cả.

Kỳ quá trời!

“Hà đâu rồi! Đi đám cưới Thành không nè?”

Hà giật mình, nhìn lại dòng tin nhắn trên điện thoại.

Lại là một lời mời nữa từ Thành, sau hơn hai mươi năm.

Lần này cũng có khác gì lần trước? Sẽ thế nào đây khi Hà đến dự một mình, chẳng hề quen biết một ai ở đó? Hà không muốn có cái cảm giác kinh khủng ấy! Cảm giác thấy mình cô độc, chơi vơi, lạc lõng trong ngày vui của một người, một người ít nhiều mình đã từng có chút gì đó.

Chưa thể gọi rung động đó là “thích”, quá xa vời để bảo rằng đó là “yêu”. Nhưng quả thật, Thành từng là một ký ức đã qua đầy mơ hồ nhưng đẹp đẽ của thời thơ ấu. Ký ức ấy dường như vẫn luôn lắng đọng lại trong Hà một niềm nuối tiếc.

Nhưng chỉ có thể nuối tiếc, áy náy không nên lời mà thôi chứ còn biết làm gì hơn được nữa đây?

Thật ra, Hà vừa chia tay tình yêu của mình không lâu, sau nhiều tháng năm gắn bó. Ấy là một mối tình sâu đậm bắt đầu từ thời sinh viên. Tình yêu Hà từng tin là duy nhất, vĩnh viễn chỉ có một trên đời.

Nhưng rồi, người ta theo thời gian cũng dần đổi thay. Rất nhanh chóng để họ có người mới, thậm chí còn chuẩn bị lên kế hoạch đám cưới đến nơi. Một đám cưới mà Hà vốn đã từng trông chờ mình được làm nhân vật chính, xúng xính trong bộ váy cưới trắng tinh khôi lộng lẫy.

Rốt cuộc tất cả cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Hà quả thật sợ mình sẽ không chịu đựng nổi khi có mặt trong ngày vui của Thành.

Cơn xúc động trào lên, Hà cố nhấn lại tin nhắn đang chờ đợi trên điện thoại kia:

“Chắc Hà không đi dự được đám cưới Thành, đám cưới là ngày trọng đại, Thành nên mời những ai thực sự thân thiết... Thành báo tin vậy là Hà vui rồi! Mừng cho Thành! Phải thật hạnh phúc nhé Thành!”

Có lẽ thêm một lần nữa Thành sẽ giận, sẽ trách Hà... Hà đã nghĩ như vậy trước khi dòng tin nhắn tiếp theo từ Thành hiện lên trên màn hình điện thoại vồn vện.

“Ô-kê, Hà!”